

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

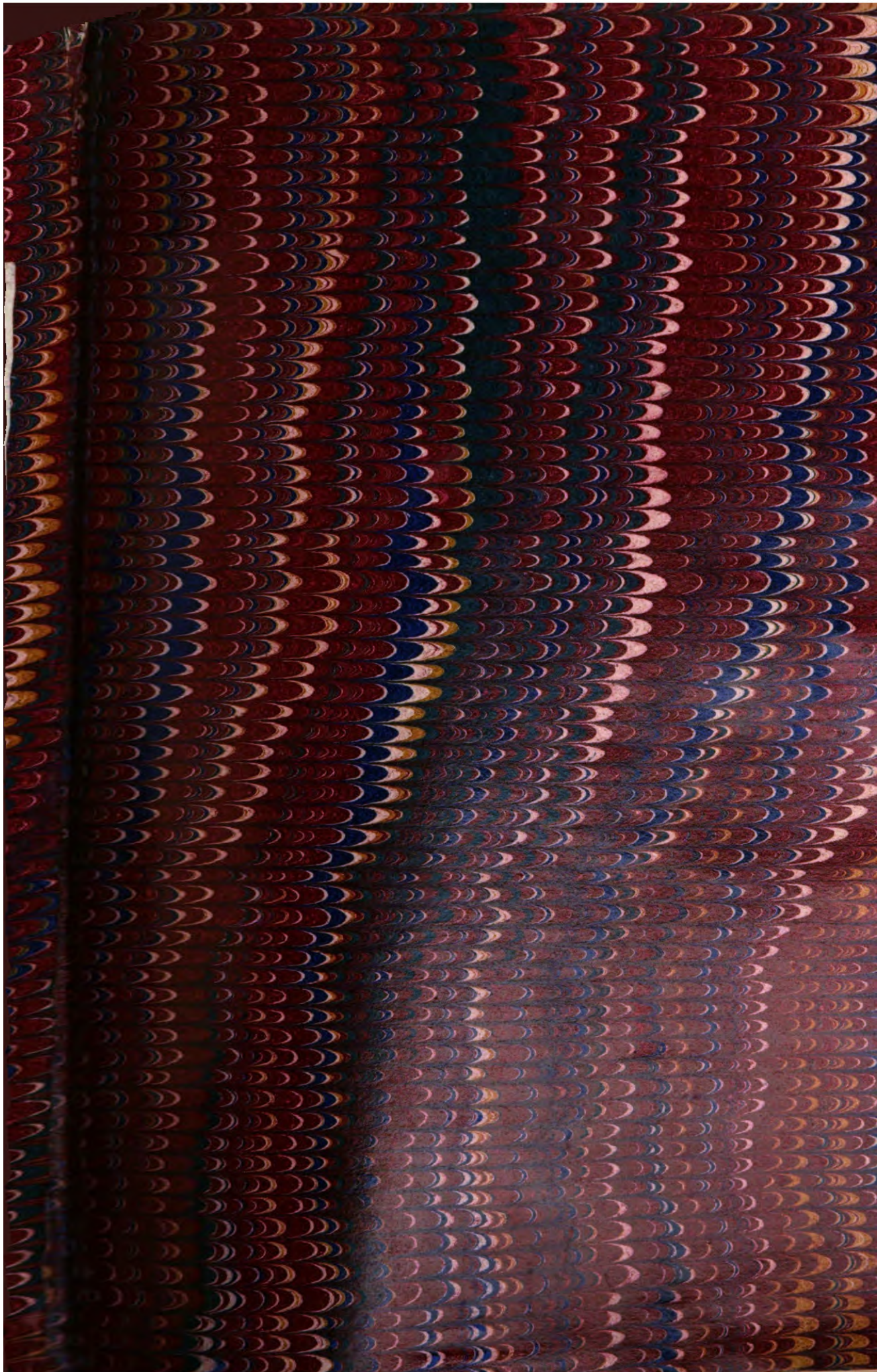

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

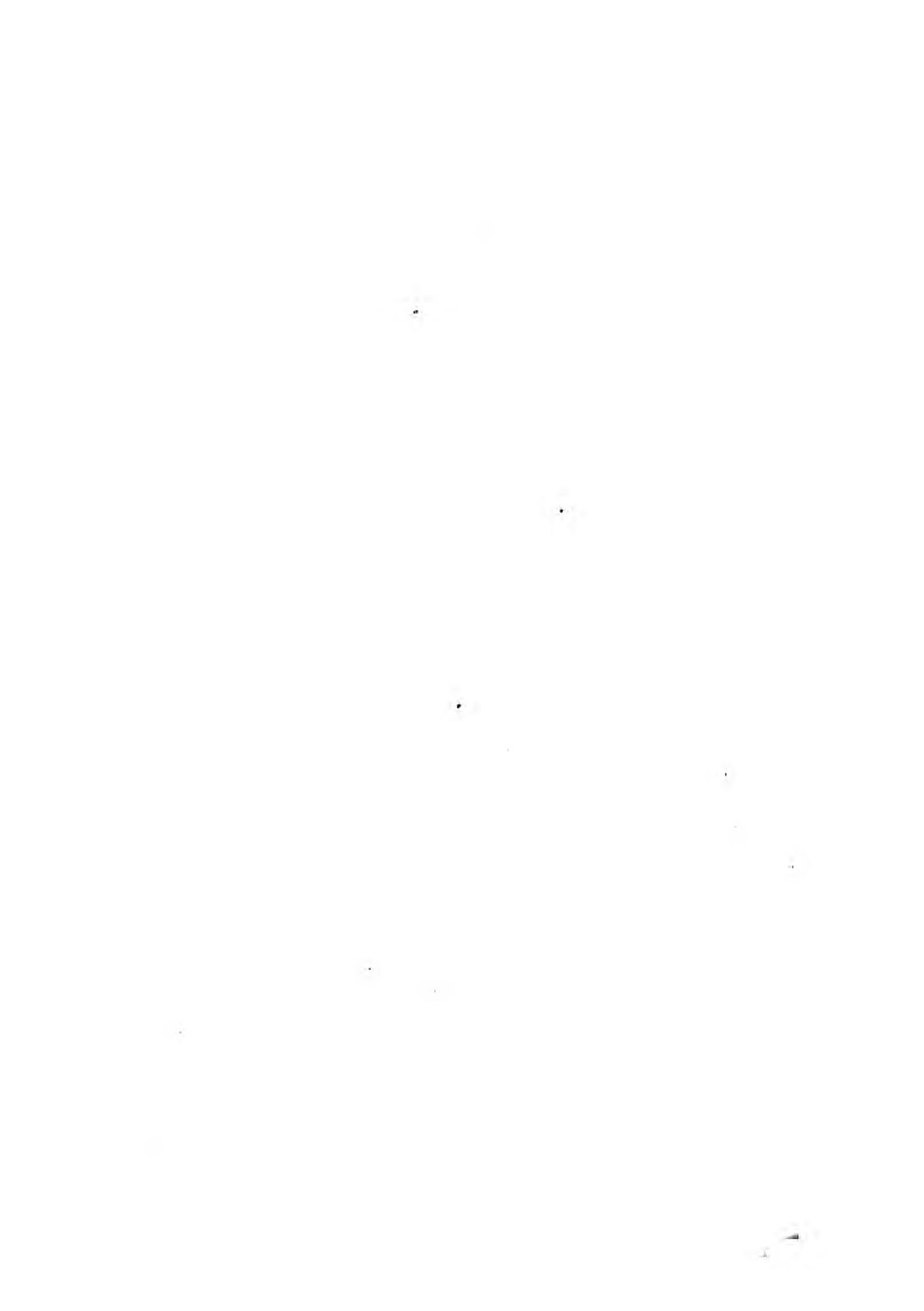

109. c. 25.

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Femtende Bind.

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Femtende Bind.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1865.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Mühle.

T r e L y s t s p i l

af

Henrik Hertz.

Advokaten og hans Myndling.
En Cuurmethode.
Portraitet.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

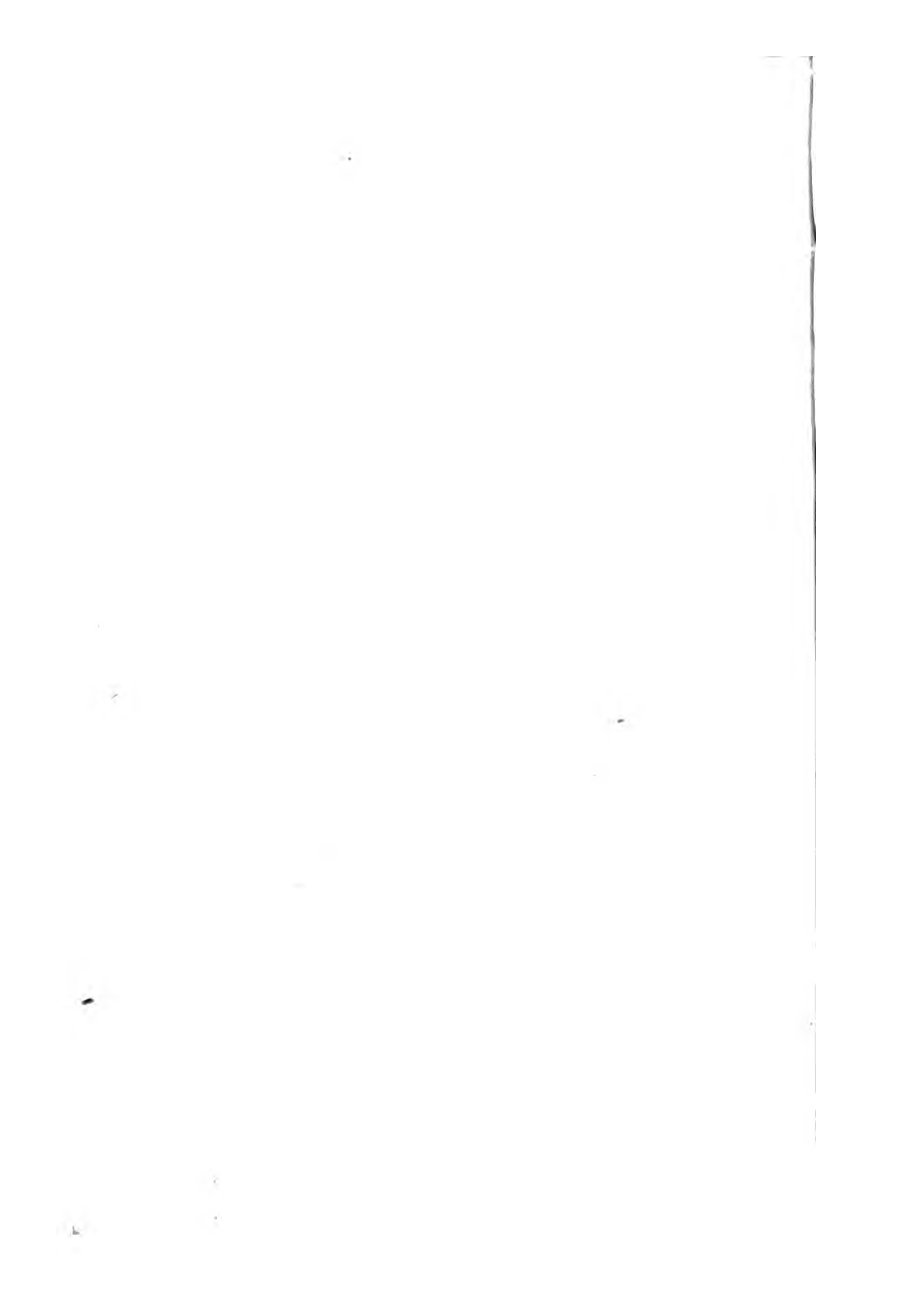
1865.

107. c 23

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved J. S. Muhl.

Indhold.

	Pag.
Advofaten og hans Myndling	1.
En Guurmethode	161.
Portraitet	265.

Advokaten og hans Myndling,

romantisk Efterspil i fire Acter.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 3die Februar 1865.

Personerne.

Messr Andruccio, Advokat.
Climene, hans Myndling.
Carlo, hans fjernere Slægtning.
Laura, Carlos Forlovede.
Ottavio, en ung Adelsmand.
Giberto, Lauras Onkel.
Bastiano, Advokatens Skriver.
Mateo, Tjener hos Advokaten.

Handlingen foregaaer i Bologna, i den første Act paa en offentlig Plads, siden i Advokatens Huus.

Første Act.

En offentlig Plads i Bologna.

Første Scene.

Ottavio og Carlo komme ind fra Baggrunden.

Carlo.

Tu, har du talt med hende?

Ottavio.

Nei.

Carlo.

Hvad? Nei?

Der var jo Leilighed dertil i Kirken.
Jeg havde valgt vor Plads med Flid. Vi sad
Udfjedes i en dunkel Krog. Betænk,
Hun sees kun sjelden udenfor sit Hjem,
Og sjelden ubevogtet som idag.

Det er den store Kirkefest, der feires,
Som har os skaffet denne Gunst. Og du
Har ikke talt til hende? intet Ord?

Ottavio.

Al nei, hvor kunde jeg! Jeg var fordybet
I dette Syn. Hvad skulde jeg da sige?
Hvor fandt jeg Ord, der ikke maatte synes
Elendige og uden al Betydning,
Naar de til hende skulde rettes?

Carlo.

Daarstak!

Paa den Viis kommer du min Sandten aldrig
Til Maalet.

Ottavio.

Nei, desværre! og jeg veed det.
Jeg er en Daare, kjender ei min Fordeel,
Er saa betaget af den Dval, jeg lider,
Af denne Dvals Lyksalighed, at jeg
Er blind for hvad endnu mig kunde frelse.
Bær over med mig, og — er det dig muligt,
Skaf mig igjen en Leilighed.

Carlo.

Belan —

Der kommer hun. Saa prøv da nu din Lykke.

Anden Scene.

De forrige. *Elimene og Laura, efterfulgte af to Tjenere,*
komme fra samme Side af Baggrunden.

Carlo.

Tillad, *Elimene*, at jeg forestiller
Min Ven *Ottavio* for dig.

(*Elimene* gjør taus en Bøining, idet *Carlo* affødes siger til
Ottavio.)

Tael nu!

(Da *Ottavio* tier, stirrende paa *Elimene*.)

Staae ikke der som om du var af Steen!
Tael, Menneſke!

Ottavio.

Signora! — Jeg ...

Elimene.

Signor?

Ottavio.

Jeg ønsker ... glæder mig —

Carlo.

Min Ven har haabet —

Elimene (affødende).

Undskyld! (Til *Ottavio*.) Glem ikke hvad I vilde ſige.
Nu, da jeg ufornodet har den Ære
At ſee Jer, ſaa forund mig et Par Ord.

Mit Kammervindue vender ud til Torvet.
 Hver Lyd derfra, hver Numlen af en Vogn,
 Ja, selv en sagte Sviffen naaer op til mig —
 Naturligviis endmere den Musik,
 En Serenade bringer. Men med denne
 Har I — thi man har sagt mig, det er Eder —
 Mig hædret i min Kinghed flere Nætter.
 Jeg skjønner meget paa saa stor en Godhed.
 Men da min Nattero dog er mig kjær,
 Og Husets Folk just heller ei paa den Tid
 Er Yndere deraf, saa — men tilgiv mig! —
 Saae jeg dog helst, I opgav Serenaden.

(Meier og gaaer med Laura og Tjenerne.)

Carlo (affbes).

Der har vi det! — Men det var jo at vente.

Dttavio.

O, hun har talt til mig! Og hendes Dine
 Har hvilet paa mig! Dette natblaae Dyd,
 Det uudgrundelige, stjerneklare,
 Det har i al den Tid jeg stirret ind i!
 Og Stemmen, hvilken liflig, sød Musik!
 Hvert Ord af rig Betydning blot ved Klagen,
 Og den igjen betydningfuld ved Ordet!
 Hiin Stemmes Belyd har i al den Tid
 Jeg turdet lytte til — o, hvilken Lykke!

Carlo.

Men raser du? Om Lykke kan du tale?
 Er det en Lykke, at vor unge Dame
 Drev Spot med dig og, som mig syntes, viste
 Dig Vinterveien?

Dttavio.

Drev hun Spot med mig?
 Det veed jeg Intet af. Hun var jo mild,
 Hun talte næsten kjærligt —

Carlo.

Kjærligt? Mand!
 Forstod du ikke, at hun fort og spydigt
 Sig frabad dine smukke Serenader?

Dttavio.

Hun frabad sig —?

Carlo.

Savist. Men du — o Himmel!
 Du har det næsten som forkjælte Hunde,
 Der, naar de jages bort, staae i den Tro,
 At man vil lege med dem.

Dttavio.

Frabad sig?

De tvende Serenader?

Carlo.

Ja, og tro mig,
 Ved slike Midler kommer du med hende
 Udeles ingen Bei. Bær kjæk og dristig,
 Bær, som du ellers altid er, bestemt
 Og mandig, og maaskee du naaer til Maalet.
 Maaskee; thi jeg tør ikke skjule for dig,
 At det er overhovedet et Spørgsmaal,
 Om hun er ret istand til, ret formaaer
 At føle Kjærlighed, at rives hen,
 At lade denne Følelse bestemme
 De Skridt, der bli'er nødvendige, ifald hun
 Vil skjænke dig sin Gunst. Hun fatter ikke
 Din sværmeriske Følelse, forstaaer ei
 Hvad den vil sige, allermindst hos Mænd —

Ottavio.

O, du forsynder dig! Hvor tør du paastaae —

Carlo.

Ja, jeg maa eengang tale aabent med dig.
 Jeg ængstes for din Lidenskab; jeg frygter,
 At du har tænkt dig i Climene Noget,
 Hun ikke svarer til, et Ideal
 Af lutter Dyder og Fuldkommenheder.
 Men saadant findes kun i vore Drømme.
 Hun er en ædel, skjøn Natur, er værdig

Din fulde Kjærlighed, det vil jeg tilstaae.
 Men hendes Dphold hos Andruccio,
 Den iverstige, gamle Advokat,
 Og Frygten for, at hun engang med Tiden
 Maa ægte ham, har ikke virket godt.
 Den Tvang, hun lever under, men af Stolthed
 Ei selv vil være ret bekjendt, har affødt
 Et Bæsen, der er ikke frit for Luner.
 Hun har en god Forstand, fast Character.
 Det kan jo være Grunden til, at stundom
 Hun overseer sin Næste og kan være
 Lidt vel paastaaelig, maaskee lidt mere
 End Don Ottavio vil synes om.

Ottavio.

Tael ikke meer! Selv om du havde Ret,
 Troer du, at jeg har tænkt mig, hun er feilfri,
 Et Ideal, hvis Lige før ei fandtes?
 Ja, hendes Lige findes ikke! Men
 Just saadan som hun er, med Feil, med Fortrin,
 Men straalende ved hine som ved disse,
 Med hendes Luner og med hendes Stolthed,
 Just saadan er hun bleven til en Gjenstand
 For min Tilbedelse.

Carlo (ryster paa Hovedet).

Det troer jeg ikke.

Ottavio.

Hvad er det da vi elske? Er det Dyden?
 Er det Fuldkommenheden? og kun disse?
 Kan Dyden og Fuldkommenheden bringe
 Mig til at rase? tænde Oprørs Luer
 I mine Sandser? med et Ord, et Haandtryk,
 Et Smil forvirre al min Hu og Tanke?
 Saa spørg Antonius, hvad der ham henrev
 Hos hiin Cleopatra, for hvem han sværmed!
 Hvi han hos hende glemte Rom, sin Fremtid,
 Uergjerrighedens Planer, og blev fængslet
 I Maaneder og Aar til hendes Fødder.
 Troer du, det var Fuldkommenheden, Dyden?
 Han var beruset — om du vil, bedaaret
 Af denne Qvindes underfulde Skjønhed.
 Han var forblindet, om du vil — ja, kald mig
 Forblindet, thi jeg føler selv, Climene
 Har gjort mig blind for Det, der er mig nærmest,
 Omtaaget mine Sandser, lagt i Lænker
 Min Villie. Ja, jeg veed, at jeg har stirret
 Mig blind paa hendes straalerige Dine.
 Men denne Blindhed er mit Syn. Ifald
 Mit Døie opladt blev for Det, du seer,
 Da var jeg blind, da var min Sjæl i Mørke.

Carlo.

Ja, jeg har talt. Jeg vasser mine Hænder.

Ottavio.

Af, kjære Ven, jeg veed, du er mig tro,
 Er mig hengiven og vil kun mit Bedste.
 Men, er mig Lykken gunstig, skal du see,
 At det er ikke tomme Ord, jeg talte.
 Nægt mig blot ikke nu din Bistand; søg
 At skaffe mig et Møde med Climene.
 Du Lykkelige boer jo dér i Huset,
 Andruccio er din Onkel — ikke?

Carlo.

Nei.

Jeg giver ham det Navn af gammel Bane.
 Vi er' beslægtede, men langt nok ude.
 Igjennem ham kan Intet rettes ud.

Ottavio.

Men ellers, mener du —?

Carlo.

Ja, Gud skal vide,
 Hvad jeg kan gjøre for dig. Advokaten,
 I Alting ellers gjerrig som en Hund,
 Han sparer Intet for at holde Folk,
 Der vogte hendes Skridt; og i vort Huus
 Der er du contrabande, og du selv
 Kan takke dig derfor.

Dttavio.

Hvorledes, jeg?

Carlo.

Bed dine Serenader. Portner, Huusfolk,
Hver Kat har Ordre til at passe paa dig.

Dttavio.

Ja, hvad er saa at gjøre!

Carlo.

Nu, maaskee

Kan Laura give mig et Raad.

Dttavio.

Saa prøv det,

Og tael med Laura.

Carlo.

Ja, naar blot —

Dttavio.

Naar blot?

Carlo (truende med Fingeren).

— Det ikke gaaer dig som det gif idag!

(Gaar.)

Dttavio (ene).

Andruccio er gjerrig? Ja, det veed jeg.

Hvis nu hans Gjerrighed blev til min Fordeel?

Jeg kan forsøge det. Han har jo Lyst til —

Bist har han! det var heldigt! Men hvor er han
 At træffe nu? Na, han er vist i Retten;
 Maaskee jeg møder ham, naar han gaaer hjem.
 — O, gode Skjebne! und mig blot en Time —
 O Himmel, kun en halv, kun et Dvarteer
 I Genrum med Climene! und mig kun
 Een Gang, en eneste, at tolke hende,
 Og af mit fulde Hjerte hvad jeg føler,
 Siin smertefulde Længsel, denne Higen,
 Der giver Sjælen Drømme, men ei Hvile —
 Kun een Gang! og ifald hun da med Kulde
 Kan støde dette varme Hjerte fra sig,
 Lad mig da døe! opløs mig i Atomer,
 Som Den, hvis Liv er uden Maal og Retning.
 (Gaaer.)

Tredie Scene.

Advokat Andruccio og Bastiano, hans Skriver, træde ind, begge
 med Retts-Acter under Armen.

Advokaten.

Hør, Bastiano, saae du ham, der gik?

Bastiano.

Jo — Don Ottavio.

Advokaten.

Jeg tænkte nok.

Men troer du, han bemærked', at jeg kom?

Bastiano.

Det troer jeg ikke; ellers var han bleven.

Advokaten.

Ja, det er derpaa just det kommer an.
 Ifald han var en rigtig Cavalleer,
 Af dem i gamle Dage, var han bleven,
 Og havde hilst paa mig og bukket for mig,
 Og havde sagt: Messir Andruccio,
 De Kjøreheste, vi har handlet om,
 De staae til Eders Tjeneste.

Bastiano.

J mener

Dog ikke det fortræffelige Spænd,
 Som hele Byen taler om, de Heste,
 Hvis Lige man har aldrig seet?

Advokaten.

Just dem.

Bastiano.

Vil J da kjøbe dem?

Advokaten.

Jeg trænger til dem —

Vil sige, jeg behøver et Par Heste,
 Og maa desværre kjøbe dem etsteds.

Bastiano.

Men Don Ottavios er uidentivl
De dyreste, der er at faae.

Advokaten.

Det veed jeg.

Bastiano (betænkelig).

Men vil da Herren virkelig betale
Saa høi en Priis? Det pleier vi just ikke.

Advokaten.

Na, troer du, jeg er gal! Fordi en Junker
Af puur Forfængelighed holder Heste,
Som Ingen ellers eier, skulde jeg
Nei, tværtimod, jeg tænkte just at faae dem
For Spotpriis. Jeg har raisonneert som saa:
Den Nar er jo forgabet i min Myndling,
Forsølger hende overalt — forstaaer sig,
I en ærbødig Frastand; og tilsidst
Er han nu falden paa at hædre hende
Med Natmusik, som de Forelskte pleie.
For mig, begriber du, er det en Plage. —

Bastiano.

Ja, det begriber jeg! I har nok selv,
Som Nøgtet gaaer, betænkt at ægte hende.

Advokaten.

Men det er ikke Det, jeg mener. Nei,

Forstyrrelsen, Musiken er en Plage.
 Det veed Ottavio naturligviis.
 See, derfor antog jeg, at til Erstatning,
 Og for at fætte sig hos mig i Gunst,
 Han skulde vise sig galant. Jo, pyt!
 Veed du, hvad han forlangte for de Bæster?
 Tohundred' Scudi!

Bastiano.

Ja, man paastaer jo,
 At de er' værdt det Dobbelte.

Advokaten.

Kan være.

Jeg bød ham tredsindstyve Scudi. Troer du,
 At han slog til?

Bastiano.

Det gjorde han vist ikke.
 En Trediedeel, og knap!

Advokaten.

Naar han faaer Lov
 At kvinkelere for os midt om Natten,
 Saa maa en Fyr, der er saa rig som han,
 Og saa forelsket, vise sig splendid.
 Men han! Nei, vor Tids unge Cavallerer
 Har ikke ret Forstand paa hvad man skylder
 Formynderen til Den, man er forliebt i.

— Men, hvad jeg vilde sagt, der var en Sag,
Du før begyndte paa —

Bastiano.

Ja, hvis I tillod,

Jeg har en Bøn . . .

Advokaten.

Hvad er det?

Bastiano.

Om I gunstigt
Vil give mig den Løn, jeg har tilgode.
Jeg er i slem Forlegenhed for Tiden.

Advokaten (lader forundret).

Har du tilgode —?

Bastiano.

For det sidste Halvaar.

Advokaten.

Hvad siger du! Men ta'er du ikke fejl?

Bastiano.

Nei, Eders Bøger vise det.

Advokaten.

Ja, nu,

Just nu er jeg lidt knap for Penge. Carlos
Og Lauras Vielse, de mange Gjæster,
Jeg til min Sorg var nødt at invitere,

Alt dette gjør mig fattig. Men forsøg
 At skaffe dig et Laan.

Bastiano (trækker paa Skuldrene).

Mod høie Renter —

Advokaten.

Ei, naar man er i Snibe, seer man ikke
 Paa Renterne. Jeg skal nok huske paa dig,
 Giv mig kun Tid. — Men hvem er det der kom-
 mer?

Bastiano.

Dér? Don Ottavio.

Advokaten.

Hvad, han? Savist!

(Hurtig.)

Saa lad dig ikke mærke med, hvad jeg
 Har nylig sagt.

Fjerde Scene.

De forrige. Ottavio.

Ottavio.

Messir Andruccio,

Det gjør mig ondt, at I, saavidt mig syntes,
 Gik bort fra mig igaar lidt utilfreds.

Advokaten.

Saa? Gjorde jeg? Hvorfor, om jeg maa spørge?

Ottavio.

Vi stod i Handel, huffer I —

Advokaten.

I Handel?

Ottavio.

Om mine Kjøreheste —

Advokaten.

Ah, jeg huffer!

Ja, det er sandt, men det var kun et Indfald,
Og jeg har siden ikke tænkt derpaa.

Ottavio.

Det lod dog til, I vilde gjerne kjøbt dem.

Advokaten.

Na jo — jeg kunde bruge dem — saamænd!
De er ret kjønne — ikke meget stærke,
Og lidt vel unge. Dog, jeg havde kjøbt dem —
Men Prisen! Prisen! Naar som jeg man nødes
Til daglige Depenser og maa sætte
Sit Huus paa en anstændig Fod, maa holde
En Mængde Folk, og desforuden har
En Myndling, man skal sørge for — I veed jo,
Jeg har en voksen Myndling i mit Huus . . .

Ottavio.

Det veed Enhver, der lever i Bologna.

Af Alle høit berømmes hendes Skjønhed,
Den Ynde, den Elfskærdighed, hvormed —

Advokaten (afbrydende).

Tak, Tak, paa hendes Begne. — Altsaa seer I,
At naar min Udgifts=Conto er saa stor,
Saa maa jeg sørge for, den ei bli'er større.
— Men Eders Heste! Har I nu maaskee
Betænkt Jer bedre? sat en Priis, der er
Lidt mere rimelig?

Ottavio.

Jeg har et Forslag.

Hvis I gaaer ind derpaa, da kan I faae dem
For Intet.

Advokaten.

Hvad? For Intet? — Bastiano!

Tag disse Acter, bær dem hjem og læg dem
Paa Skriverbordet bagerst — ja, du veed jo —

(Bastiano tager imod Papirerne og gaaer.)

For Intet, siger I. Hvordan for Intet?

Ottavio.

I nævned' nylig Eders skjønne Myndling.
Jeg skjuler ikke og har aldrig skjult
Det Indtryk, hun har gjort paa mig; jeg tilstaaer,
At Synet allerede, selv i Frastand,

At blot et Glimt af hende gjør mig henrykt.
 Men dette Syn er ikke let at opnaae.
 I holder hende strengt, I vogter hende
 Med Argus-Dine, skinsyg for, at Andre
 Skal glædes ved den Skat, der blev betroet Jer.
 Hun kommer ingensteder; intet Selvfab
 Forherliges af hendes Aand og Skjønhed.
 Og i sit Hjem er hun eiheller synlig.
 Thi Eders Huus — men undskyld dog min Fri-
 hed —

Er lukket for den Hylbing, som Bolognas,
 Ja, som Italiens Ungdom brænder efter
 At vise hende.

Advokaten

(trykker hans Haand).

Tak paa hendes Begne,
 Min inderlige Tak! — Men, som Climenes
 Formhynder har jeg store, svære Pligter,
 Og staaer til Ansvar. Det kan gjerne være,
 Jeg gaaer for vidt. Men heller lidt for ængstlig
 End ligegyldig. — Dog, hvad har nu dette
 At gjøre med det Forslag, I berørte?

Ottavio.

Hvis I tillader mig i Eders Huus
 En Sammenkomst med hende, vel at mærke,

Foruden Bidner, og omtrent en Time,
 Da hører mine Heste — ja, I veed jo,
 At deres Lige skal forgjæves søges —
 Fra samme Stund de hører Eder til.

Advokaten (affides).

Ei, slap det dér ud! Vil man see den Skjelm!

(Høit.)

En Sammenkomst! Men hvad har I at sige,
 Som jeg maa ikke være Bidne til?

Dttavio.

Ifald jeg kunde sige hvad det er,
 Da kunde I vel ogsaa være Bidne.
 Forresten, naar vor Sammenkomst er endt,
 Spørg Eders Myndling da; det staaer Jer frit for.

Advokaten (affides).

Ja, naar det ikke saa er lidt for sildigt.

(Høit.)

Og det forlanger I? og ellers Intet?
 Og efter Sammenkomsten har jeg Net til
 De tvende Kjøreheste, vi har talt om —
 Forstaae mig, dem, I holdt saa høit i Priis,
 De abildgraa, to smukke, muntre Dyr —?

Dttavio.

Som jeg har sagt.

Advokaten.

Dg uden noget Vilkaar,
 Af hvad Navn nævnes kunde?

Ottavio.

Uden Vilkaar.

Advokaten (affides).

Ja, han vil fange mig; det seer jeg nok.
 Men det kan hændes sig, at han bli'er narret.

(Svit.)

Na jo — den Sag, maaskee den lod sig gjøre.
 I er jo hæderlig som Cavalleer,
 Dg jeg har Intet at befrygte. Men
 Først maa jeg spørge, seer I vel, min Myndling,
 Om hun tillader det.

Ottavio.

Det er mit Haab,
 Hær, hvis I med Eders Wiisdom søger
 At overtale hende . . .

Advokaten.

Jeg skal prøve —
 Dg Sammenkomstens Tid?

Ottavio.

I dag.

Advokaten.

I dag?

Nu, godt, idag. (Affbes.) Saa har jeg det fra
Haanden,

Dg alt idag er begge Heste mine.

(Svit.)

Aa jo — aa jo! Men jeg maa være hos —

Ottavio.

Paa ingen Maade! Husk, foruden Vidner . . .

Advokaten.

Ja, uden Drevidner. Men jeg mener,

At jeg vil være hos som Dievidne,

Opholde mig etsteds i Eders Nærhed,

Det staaer jeg paa.

Ottavio.

Men i en saadan Trastand,

At I kan ikke høre hvad der tales.

Advokaten.

Det følger af sig selv. — Dg nu tilsidst,

Hvorlænge skulde Sammenkomsten vare?

Ottavio.

En Time.

Advokaten.

Hvad, en Time? Nei, for Pokker,

Vi har saa travlt idag. Min Slægtning, Carlo,
 Taften holder Bryllup —

Ottavio.

Nu, en halv.

Advokaten.

Nei, ti Minuter; det er meer end nok.
 I den Tid kan man ofte sige Mere
 End man i Aar og Dage kan staae ved.

Ottavio.

Vil I mig tilstaae et Dvarteer?

Advokaten.

Lad gaae!

Dog heller ikke Mere, paa mit Ord!
 — Men til Betryggelse var det vel bedst,
 Vi satte noget Skriftligt op, en lille
 Contract, hvor alle Punkter var beskrevne.
 Hvad mener I?

Ottavio.

For min Skyld vistnok ikke.

Advokaten.

Ja Gud bevares, heller ei for min,
 Men for en Ordens Skyld — og som Jurist
 Er jeg nu vant dertil.

Ottavio.

Ja, som I synes.

Advokaten.

Saa skal jeg sende Jer om lidt et Bud
Med alle Vilkaar, som I underskriver,
Og — ja, det er vel bedst, at I tillige
Forsyner dem med Eders Segl.

Ottavio.

Det skal jeg.

Og i Contracten nævnes Tid og Sted —

Advokaten.

Nu, det forstaaer sig.

Ottavio (betænkende sig).

Ja — og dersom I
Afbryder Sammenkomsten, før Dvarteret
Er fuldt til Ende, mister I al Ret
Til mine Heste, og — ja, det maa staae der —
Og bøder til mig hvad de skulde koste.

Advokaten.

Om — ja, hvor Meget?

Ottavio.

Firehundred' Scudi.

Advokaten.

Tohundred', Kjære! ikke meer. Saa Meget
Har I forlangt af mig.

Ottavio.

Nu vel, To hundred'. —
Og saa er altsaa det en Overenskomst.

(Hilsende.)

Messir Andruccio! Indtil vi sees!

(Afskes.)

Det første Skridt er gjort. Staae mig nu bi,
Du gode Mand, der Kjærlighed beskytter!

(Gaaer.)

Advokaten

(seer efter ham).

Det var en mærkelig Accord! en Handel,
Der i min Praxis er aldeles ny!
To Heste, ingen simple Trækkebyr,
Men tvende Parabeurer, mellem Brødre
Fem hundred Scudi værd — og hvis man bød mig
I dag den Sum, jeg folgte dem dog ikke —
Dem overlader han til mig for Intet,
Ja, hvis jeg kjender mine Folk, for mindre
End Intet, for en reen Prostitution!
Olimene — hahaha! — hos hende kommer
Han til den Rette! Hun vil synes godt om

En saadan Sammenkomst! Na haahaahaa!
Jeg vedder, han faaer ikke Lov at sige
Et Ord, men hun gaaer bort og la'er ham staae.
Det har han godt af; saadan skal det gaae dem,
De fine Folk, der har saa store Tanker
Om deres smaa, velsignede Personer.

(Gaaer.)

Anden Act.

Sovepartie hos Advokaten. Til den ene Side mod Baggrunden (mellem 2den og 3die Couliøse) en Fløi af en Sovebygning med et høitliggende Vindue.

Første Scene.

Carlo og Laura træde ind.

Carlo.

Tænk efter, kjære Laura! Troer du ikke,
At vi kan sætte det igjennem?

Laura.

Carlo!

Jeg veed forud, jeg kommer ingen Vei
Med hendes Stridighed. Hvis det var muligt,
At Mødet kunde finde Sted tilfældigt,
I al Fald, at det syntes et tilfældigt,
Saa kan jeg tænke mig, det lod sig gjøre.
Men er det forud aftalt, er dets Hensigt,

At hun skal ræffe Dre til hans Bønner,
 Dg veed hun det, da vil hun stye ham, tro mig,
 Dg, hvis hun bliver, være kold som Is.
 Det er han ikke tjent med.

Carlo.

Men hvorledes
 Skal vi da hjælpe paa vor stakkels Ven?
 Han er fortvivlet over, at der ikke
 Vil aabne sig en Udsigt for hans Haab.
 Han lider af en Qual, der er den værste,
 Af Uvisshed; kun den han ønsker endt.
 Lad os da huske paa den Tid, min Laura,
 Da ogsaa vi med Møie kjæmped' for
 Et lille Smil af Guden Gros' Gunst,
 Dg længtes efter hemmelige Møder.

Laura.

At, sammenlign ham ei med os! Vi To
 Har aldrig været skilte; selv i Frastand
 Vi sendte vore Tanker til hinanden.
 Dg Gros var os tidlig gunstig, lod os
 Forstaae hinanden næsten som vi mødtes.

Carlo.

Ja, elskte Laura! ja, det var vor Lykke!
 Vort første Møde var vor Omheds Bugge.

Laura.

At, men Climene og din Ven —!

Carlo.

Ja, ham
 Har Gros ved det første Møde truffet,
 Og med en Piil, hvis Farlighed jeg frygter,
 Meest efter hans Natur.

Laura.

Men nu Climene?
 Hvis hun er truffet, er det af en Blypiil.

Carlo.

Du mener dog vel ikke, at hun tænker
 For Alvor paa min Onkel, Advokaten?

Laura.

Ja, hvem kan blive klog paa hendes Tanker!
 Tidt har jeg tænkt, at en os ubekjendt
 Omstændighed paalagde hende Tvang —

Carlo.

Maaskee du mener hendes Frygt for Klostret?

Laura.

Med hendes Tænkemaade var et Kloster
 At foretrække for et Egtekab
 Med Sir Andruccio. Men det synes næsten,
 At hun vil give efter for hans Onste.

Hun er en Gaade; hun har Sands for Skjønhed
 I Kunstens og Naturens Rige, Omhed
 For sine Venner, hendes Sind er kjærligt,
 Hun er et sjelden rigtbegavet Væsen.
 Og dog er hun ufølsom for de Indtryk,
 Der ellers er det unge Hjertes Lykke.

Carlo.

Hvo veed det! Hendes Tid endnu kan komme.
 Lad os kun virke til Ottavios Bedste.

Laura (seer ud).

Jeg seer, hun nærmer sig.

Carlo.

Saa tael med hende.

Jeg gaaer — det er vel bedst, at I er ene.
 Jeg har desuden Meget at besørge.

Laura.

Min stakkels Ven! jeg veed, du bliver plaget.

Carlo.

Andruccio læsfer ærligt paa min Skulder
 Alt hvad han kan; og denne Dag, vi begge
 Har længtes efter, er jeg nærved nu
 At ønske — Nei! tiltrods for al dens Plage
 Jeg ønsker den ei udsat et Minut.

Laura.

Min Carlo!

Carlo.

Beed du, hvor jeg nu skal hen?
 Til Fra Timoteo, den gamle Munk,
 Skal ydmyg bede ham at komme herhid
 Og vie os i Huuskapellet, ikke
 I Klosterkirken.

Laura.

Nu, det gjør han gjerne.

Carlo.

Ja, han vil sikkert svare Nei og give
 Mig mange gode Grunde; men saa rykker
 Jeg frem med mine Grunde (med en Gestus som En,
 der tæller Penge.) — og det hjælper.

(Til Elimene, der træder ind.)

Farvel, Elimene! Undskyld, jeg gaaer bort.
 See til at trøste dig saa godt du kan
 Med Lauras Selskab.

(Gaaer.)

Anden Scene.

Laura. Elimene.

Elimene.

Han er glad og munter!
 Men han har ogsaa Grund dertil. Idag
 Skal han forenes uopløseligt

Med dig, min Laura! Denne Dags Betydning
 Vil speile sig i Eders hele Fremtid.
 Tag forud mod min hjærligste Lykønsning.
 Jeg mener det — uagtet denne Dag
 Adskiller os. Det Aar, vi her var sammen,
 For mig er uforglemmeligt.

Laura.

For mig da?
 O, jeg har grædt imorges blot ved Tanken,
 Hvor meget jeg vil savne Dig.

Elimene.

Nei, græde,
 Det maae vi ikke. Hvad skal Taarer til?
 De gjør os svage.

Laura.

Nei, de lette Brystet.

Elimene.

Bær heller ved et godt og muntert Mod.
 Bær mig som forud god, og skriv imellem,
 Fortæl, hvordan du har det.

Laura.

Jeg skal følge
 Dit Raad som altid. Meest det smerter mig,
 At du skal blive her, og saa alene.

Elimene.

Det gaaer vel, tænker jeg; — (noget distrait.) jeg er
just ikke

Alene her.

Laura.

Hvem kommer her, hvis Selvfab
Du ønsker dig? Var det ei meget bedre,
Du rev dig løs engang.

Elimene.

Jeg rev mig løs?
Nu spotter du mig, Laura! Veed du ikke,
At jeg gaaer fri omkring, saa fri jeg vil,
Aun lidt geneert af Bøilen om min Fod.

Laura.

Men den kan du befrie dig for.

Elimene.

Hvordan?

Laura.

O, du forstaaer mig nok! Hvis, for Exempel,
Du traf et Balg engang, der er dig værdigt.

Elimene.

Et Balg, der er mig værdigt! Ønst mig heller
Et Balg, jeg selv er værdig til at træffe.
Vi Fruentimmer skal see op ærbødigt
Til dem, der er vor Klobes rette Herrer.

Laura.

Ja, men blandt disse Herrer er der Mange,
Der ligesuldt see op til dig. Husk paa,
At der er En, der nu i tvende Nætter
Har ikke blot seet op til dig, men sendt dig
Et Tonehav, der kunde røre Stene —

Elimene.

Dg vække Husets Folk, det har du Ret i;
Det har han gjort, ja han har vækket dem,
Der sov som Stene, og med Orpheus' Lyre
Bragt Stene til at springe ud af Sengen.
Men hvad saa Meer? Hvad har Ottavio
At gjøre med min Gensomhed?

Laura (smilende).

Han ønsker,
Saavidt jeg troer, at frie dig for dens Byrde.

Elimene.

Men, hvis hans Selskab var mig meer til Byrde?

Laura.

Nei, du er uretfærdig! Søg dog først
At lære ham at kjende før du dømmes.
Din Kingeagt, den er jo Synd imod ham.

Elimene.

Hvad? Taler ogsaa du hans Sag? Af Carlo

Faaer i den sidste Tid jeg af og til
 En pæn Bemærkning om hans store Dyder;
 Hvorledes Den kan tale med om Lykke,
 Hvem han lykfsaliggjør med Haand og Hjerte.
 — Ja, det kan være. Mangen Mand er bedre
 End af hans Handlinger man turde slutte.
 Jeg holder mig til Det, der ligger for mig.

Laura.

Men Herregud, hvad har du da imod ham?

Elimene.

See, kjære Laura, denne By er fuld af
 Et ungt, belevent Mandskab. Al den Lærdom,
 Bologna er berømt for, hindrer ikke
 Vor rige Adels=Ungdom i at tee sig
 Som fine, som moderne Cavallerer.
 Vel muligt, det er heller ikke Lærdom,
 Der trykker dem; men ligesuldt, at see til
 Er hver af dem en Prydelse for Byen.
 Blandt dem er nu Ottavio — det vil jeg
 For din og Carlos Skyld med Glæde tilstaae —
 En af de Første. Hans Palais er rigt,
 Hans Tjenerskab, hans Bogne og hans Heste,
 Jagthunde, Alt er af den første Stuffe,
 Han selv den eleganteste — man taler
 Med Studsen om hans Kappes nye Snit,

Dg hans Baret med Fjeder og Agraf
 Studerer man, som om det var en Lovbog.
 — Dg han er nu forelsket i mig, kjører
 Dg rider hver Dag i sin bedste Bynt
 Forbi vort Huus og lader sig beskue.
 Troer du, at det er mig, han har isigte?
 Han er forelsket i sig selv, han ønsker
 At bringe sin Person tiltorvs. For ham
 Er en Forelskelse den største Lykke.
 Den fylder ud hans tomme Liv, den giver
 Hans Tanker dog en nogenlunde Retning.
 Det er af Lediggang han er forelsket.

Laura (indigneret).

Du gjør ham Uret, høilig Uret! Carlo,
 Der er hans Omgangsvæn, har altid rost ham
 Som kundskabrig og agtet blandt de Bedste.
 Du veed, at jeg har flere Gange været
 Ifjor i Selskab med ham. Han var yndet
 Af alle —

Elimene

Ja, som Modernes, som Smagens
 Behersker.

Laura.

Nei, just ikke derfor. Alle
 Fandt ham i Omgang fængslende, hans Tale

Var ikke som de tomme Cavallerers,
Du nylig gav en Skildring af —

Elimene.

Nu godt,

Saa siig da selv, hvorefter jeg skal dømme.
Naar jeg gaaer ud, saa veed jeg, at han venter
Paa et og andet Hjørne, for at see mig.
Han staaer paa een Plet hele Timer, vandrer
Med ufortrødne Skridt frem og tilbage,
Naar han bemærker, jeg gaaer op etsteds.
Dg kommer jeg fra Messen, er jeg vis paa
Igjen at see ham staae ved Kirkedøren.

Laura.

Det maa jo smigre dig.

Elimene.

Nei, Laura, nei!

Det vamlers mig. Er han er Mand isandhed?
Dg er hans Liv saa tomt og saa værdieløst,
At han paa denne Viis tør ødsle med det?
Det skulde smigre mig, at der er Intet,
Der sysselsætter ham den lange Dag,
At Intet ændses af ham, uden høiest
Det Held at øine Fligen af min Raabe.

Laura.

Din Spot og Dadel, kjæreste Elimene,

Er kun et Tegn paa, at du ikke kjender
 Til Kjærlighed, og ikke veed, den leder
 Til Meget, der for Verden synes daarligt,
 Men dog er dybt begrundet i dens Væsen.

Elimene.

Jeg veed det ei? Er Kjærlighed ei sanddru?
 Behøver den at smykke sig med Flitter?
 At tage Husets Folk og hver en Nabo
 Til Bidne paa, at den gjør nu et Tilløb?
 Er den ei dyb og har sit Udspring fra
 De hemmelige Følelser herinde?
 Ja, den er stærk og undertvinger Billien,
 Men den er jævn og simpel i sin Afsærd,
 Den er —

(Voiende af i spøgefuld Tone.)

Dog, kan du tvivle paa, jeg veed
 Hvad Kjærlighed vil sige? Husk, jeg læser
 I denne Tid en Bog, der er berømt;
 Den giver mig fuldstændig Underretning.

(Tager en Bog frem.)

Der er et Sted, som jeg skal læse for dig.
 Hør kun: „O Sophronisbe!“ — Den, der taler,
 Er Lysidas, en rigtignok forsmaaet,
 Men ellers dydig Mand, der agtes meget
 Og staaer sig grumme godt. — „O, Sophronisbe!
 Hyrkaniens Tiger er i al sin Bildhed

Ei nær saa grim som du; fra dine Dine
 Gaae Pileskud, der blænde Den, der træffes,
 Og siden dræbe ham. Og Drkenens Slange —“

Laura.

Jeg gider ikke hørt det.

Elimene

(følger efter hende læsende).

„Drkenens Slange

„Er from mod dig; den knuser først sit Offer,
 „Forinden den vil sluge det. Men du —“
 Hvad troer du, at der kommer nu? At hun
 Har slugt ham heel og holden? Nei, hør nu:

(Bedblivende med Latter:)

„Men du har nægtet mig igaar det Skobaand,
 „Du tabte underveis, endstjøndt du veed,
 „At jeg maae døe, naar dette Baand mig nægtes.“

Laura.

Ja, denne Bog er flet.

Elimene.

Nei, den er god.

Thi Bogen skriver som de Herrer tale.

Laura.

Og du, Elimene, taler som din kloge
 Formynder lærer dig. Han har i dig
 En god Discipel.

Elimene.

Han er tør, prosaisk,
 Det veed jeg nok. Om han har ret Forstand paa
 Den sande, dybe Følelses Betydning,
 Det skal jeg ikke kunne sige. Men
 Han lyver ikke for sig selv og Andre
 Med Følelser, man mærker er et Mundsveir.

(Her træde Advokaten og Carlo ind og blive paa et
 Bink af Færstnævnte til Carlo, ubemærkede staaende i
 Baggrunden.)

Messir Andruccio er i sin Stand
 En af de Første, han er altid virksom —

Laura.

Ja, naar hans Fordeel driver ham.

Advokaten (affides).

Hvad nu?

Elimene.

Hans Fordeel? Ja, den seer han paa; det skal han.
 Som Advokat er Andres Fordeel hans.
 Han seer paa sin Clients —

Laura (spottende).

Men først paa sin.

Advokaten (affides).

Laura fordærver hende; det er godt,
 Hun kommer bort.

(Træder frem med Carlo.)

Tredie Scene.

Elimene. Laura. Andruccio. Carlo.

Advokaten.

Naa, Børn, hvad staaer I der

Og taler om?

Laura (affides til Carlo).

O, han har sikkert luret!

Carlo (affides).

Naturligviis.

Elimene (til Advokaten).

Om Don Ottavio.

Advokaten (stusser).

Ottavio? Hvor kommer I til ham?

Elimene.

Det er den gamle Strid. Jeg deler ikke
Den Yndest, Don Ottavio skal staae i
Hos Byens Damer.

Advokaten.

Deri gjør du Ret,
Og Laura er en Taabe som de Andre.

(Affides, fornøiet.)

Der seer man, jeg har Intet at risquere.

(Gøit.)

Men Apropos om ham! Jeg skal fortælle

Ser en Historie, en capital,
 Der ret vil gotte Ser. I veed maaskee,
 At jeg har villet kjøbe de to Heste,
 Han kjører med —

Carlo.

De abildgraa? Vil I —?

Advokaten.

Ja, hvorfor ikke? Det er kjønne Dyr,
 Og jeg kan bruge dem. (Til Climene.) Men da han
 holdt dem

For høit i Priis, saa traf jeg mig tilbage.
 Men nu idag — hvad synes dig! — nu kommer
 Han af sig selv, og siger, jeg skal faae dem
 Omsonst, for Ingenting —

Climene.

For Intet?

Carlo.

Saa?

For Intet slet og ret?

Advokaten.

Ja, paa et Vilkaar,
 Og det er just det Lystige ved Tingen.

(Til Climene.)

Seer du, en Fyr som han, en Modens Herre,

Vil altid Noget, der gjør Opsigt. Sagen,
 Der handles om, den seer han ikke paa,
 Men desto mere paa, at Byen taler
 Ifær om ham, naar han er med i Sagen.

Elimene.

Men nu hans Vilkaar?

Advokaten.

Ja, det angaaer dig.

Jeg skal tillade ham en Sammenkomst,
 Dog kun paa et Dvarteer, men uden Bidner —
 Ja, jeg tør være hos i nogen Afstand . . .

Elimene.

En Sammenkomst? Med hvem?

Advokaten.

Med dig, min Pige!

Elimene.

Med mig?

Laura (affedes).

Med hende!

Carlo.

Med Elimene, Onkel?

Elimene.

Hvad vil han mig?

Advokaten.

Det har han ikke sagt.
Men du kan vel forstaae, at han vil gjøre
Sig lækker, sige mange smukke Ting
Dg ta'e med Storm dit lille, stakkels Hjerte.

Elimene.

J gav ham da naturligviis et Afslag.

Advokaten.

Det var min første Tanke. Men jeg mærked',
Det var just Det, han havde selv beregnet.
Jeg skulde bringes, meente han, i Snibe.
Han antog, at jeg aldrig vilde vove
At tilstaae ham, en saadan Fandens Fyr,
En Sammenkomst med dig. Hvis nu jeg gav ham
Et Nei, saa triumpheerte han, saa hed det:
„Det har jeg tilbuddt ham, men han var bange!“

Carlo.

Jeg frygter, Onkel kjender ham kun lidt.

Advokaten.

Saa? Troer du det? Jo, det var just hans Mening.

(Til Elimene.)

Men een Ting glemte han: at jeg har Tillid
Til dig, min Pige! kjender dig fra Grunden,
Dg stoler paa dig.

Elimene.

Ligefuldt, jeg ønsker
Dog helst at være fri for dette Møde.

Advokaten.

Min rare Pige, Sagen er nu afgjort
Og kan paa ingen Maade gaae tilbage.

Elimene.

Men I har overseet, at det er mig,
Der gjøres latterlig.

Advokaten.

Nei, omvendt, Barn!

Ham er det, ham, der bli'er til Nar. For, seer du,
Jeg har kun tilstaaet ham at tale til dig;
Men du skal ikke svare ham et Ord.
Forstaaer du? ikke eet! Lad ham saa snakke!
Du sidder som en Billedstøtte, stum,
Med ligegyldigt Ansigt — hahaha!

Laura (affides til Carlo).

Din stakkels Ben er falden i en Snare.

Carlo (affides).

Skald jeg kunde give ham et Bink —

(Svit.)

Ja, Onkel, nu maa jeg nok gaae —

Advokaten.

Nei, vent!

(Affides.)

Han kunde let fordærve mig min Plan.

(Høit.)

Du maa gaae op i mit Contoir. Der ligger
En Liste over Alle, vi har indbudt
Til Brylluppet iaften. See den efter,
Om ogsaa den er rigtig.

Fjerde Scene.

De forrige. Bastiano.

Advokaten.

Hvad vil du?

Bastiano

(giver ham et Papir).

Contracten —

Advokaten.

Ah! (Efterseer den.) Med Underskrift og
Segl!

Bastiano.

Han selv er udenfor.

Advokaten (allarmet).

Hvad? Han er her?

Bastiano.

Han fulgte med; det vilde han.

Advokaten.

Climene! —

Nei, Carlo, du . . .

Carlo.

Skal Mødet være nu?

Advokaten.

Om Mødet —? Na javist. Gaae du nu op,
Som jeg har sagt.

Carlo.

Jeg lystrer.

(Gaaer.)

Advokaten.

Du, Climene,
Gaae du imens hen til det lukkede Lysthuus,
Indtil jeg giver dig et Vink. (Da hun vil gaae.)

Nei, bliv!

Her sætter jeg to Stole, een for dig
Og een for ham —

Climene.

Hvis han kan tale til mig
I denne Frastand, har han gode Lunger.

Advokaten

(rykker Stolen lidt nærmere).

Naa, her da! — Gaae kun nu! (Holder hende tilbage,
da hun vil gaae.) Lad mig nu see,
Du viser dig fornuftig. Fremfor Alt
Huff paa, du ikke svarer ham et Ord.
Det er min faste Villie. (Mens han endnu, tvivlsom,
holder hendes Haand.) Gaae saa nu!

Climene.

Ja, skal jeg blive, eller skal jeg gaae?

Advokaten.

Nei, gaae! Men giv mig Haanden paa, at du
Vil ikke svare ham.

Climene.

Der er min Haand!

Og ønsker I, at denne Haand skal love
Det Samme skriftligt, jeg er meer end villig.

Advokaten.

Nei, nei, du veed, at jeg har Tillid til dig.

Climene (affides).

Det kan jeg mærke. (Høit.) Er der Meer I vil mig.

Advokaten.

Nei, du kan gaae.

(Climene og Laura gaae.)

Kom herhid, Bastiano!

Du indseer vel, at jeg partout maa vide,
 Hvad han vil sige hende, og om hun
 — For Fruentimmer, veed man nok, har Griller —
 Om hun besvarer det. Nu var det sjønt,
 Om du mig kunde hjælpe.

Bastiano.

Ja, hvordan?

Advokaten.

Seer du, her er en Buss; den kan man krybe
 Ind under fra den anden Side.

Bastiano.

Den?

Advokaten.

Na, prægtigt! Jeg har prøvet det — (rettende sig.)
 vil sige,

Jeg har seet En, der prøvede. Gjør det,
 Og hold dig stille, agt opmærksom paa
 Alt hvad der bliver sagt —

Bastiano.

Af Eders Myndling,

Den naadige Signora?

Advokaten.

Som jeg siger.

Bastiano (affbes).

Det vil jeg dog betænke først. (Svit.) Men undskyld,
Det strider reent imod Contractens Ord.

Advokaten.

Men ikke mod dens Mening, det vil sige,
Den Mening, jeg har tænkt mig. Gjør det kun,
Og paa mit Ansvar. Har jeg ikke lovet
At skaffe dig et Embed ved Præturet?
Det skal jeg holde; stol derpaa. (Seer sig om.) Han
kommer!

Skjul dig nu godt!

(Bastiano gaaer bag om Busten.)

Han er just ikke klog,

Den kjære Bastiano, men til Gjengjæld
Er han eiheller dyr at underholde.

(Seer Ottavio komme.)

Der har vi ham!

Femte Scene.

Andruccio. Ottavio. Bastiano (Skult).

Ottavio.

Messir Andruccio!

Tilgiv mig, hvis jeg feiler! Men jeg antog,
I ønsked', denne Sag blev hurtig afgjort.

Advokaten.

J traf det, Don Ottavio, J traf det!
 En Sag, der sættes op, er næsten tabt.
 Men tillad! husk nu vel vor Overenskomst:
 Jeg er tilstede, men i Frastand —

Ottavio.

Rigtigt!

Advokaten.

Jeg staaer i Vinduet, J seer deroppe,
 Og holder Die med Jer. J tør sige,
 Som vi har aftalt, hvad J har paa Hjerte.
 Men, hvis J glemmer Eder, hvis J rører
 Blot hendes Haand, saa maa J gaae paa Stedet.

Ottavio.

Vær ubekymret! Jeg skal ikke glemme
 Hvad jeg er hende skyldig og mig selv.

Advokaten.

Det har jeg stolet paa. Behag at vente
 Et kort Minut, saa henter jeg min Myndling.
 (Gaaer.)

Ottavio.

Her skal da Mødet være, her! Dmsider
 Den nærmer sig, den hedtbegjærte Stund!
 (Seer sig om.)

Men er vi ene her og uden Vidner?

Hvis ei, døer Ordet ud paa mine Læber.
 Kan Ingen useet lytte? Advokaten
 Er snedig. Nærmer der sig Ingen? Nei —
 Men Bladene bevæge sig derhenne . . .
 Jeg saae det tydeligt! — Er det et Dyr?
 Igjen! Er det et skjult Forræderi?

(Drager Kaarden og undersøger Busten fra Siden.)

Hvis Nogen er herinde, saa kom frem!
 Jeg stikker ham, det skadelige Dyr.

(Trækker Bastiano frem.)

Bastiano.

Vær naadig, Herre!

Ottavio.

Ha, der har vi Dyret!

En Kæv!

Bastiano.

Jeg er et Redskab . . .

Ottavio.

Stynd dig! Gaae!

Blot ikke denne Jordbund med din Slethed,
 Den Jord, et ædelt Væsen skal betræde.

Bastiano (affides).

Det skulde hænde mig!

(Gaaer.)

Ottavio.

Er Luften reen?

Dg har jeg Intet meer at frygte? — Himmel!
 Der kommer hun! Den lumre Luft maa flye,
 Uagtet han, der er dens Ophav,
 Forfølger hende som en usund Sky.

Sjette Scene.

Ottavio. Andruccio. Climene.

Advokaten

(Der fører Climene ind og, efter de gjensidige Hilsener, hen til den ene Stol; affides til hende).

Din Plads er altsaa her; men vil du flytte
 Dig noget længer bort, saa kan du godt.

(Til Ottavio, pegende paa den anden Stol.)

Hvis I behager, ta'er I Sæde dér.

(Til Climene affides.)

Dg huff nu paa, du svarer intet Ord!

Du lader som du ikke hører efter.

(Til Ottavio.)

Vel, Don Ottavio, jeg har med sand
 Fornøielse nu opfyldt Eders Ønske.

Som vi har aftalt er I uden Bidner.

(Affides, stottende til Busten.)

Ja, Bastiano tæller ikke med.

(Går, spottende.)

Min Myndling, troer jeg vist, er meget spændt paa
 Hvad I, en fiin og fornem Cavalleer,

Kan have saa presserende at melde
 Og i en Sammenkomst, der er saa egen,
 Og saa høitidelig. — Men glem kun ikke,
 Præcis om et Dvarteer er Mødet endt.

(Affides.)

Jeg haaber, jeg skal see ham, før det ender,
 Slukøret som en Hund at lusse bort.

(Gaaer, og viser sig kort efter i det høitliggende Vindue,
 under det Følgende nu og da i urolig Bevægelse.)

Elimene

(indtager en beqvem Stilling i Have-Lænestolen, seer bort fra Dittavio og tilkjendegiver paa andre Maader sin Mangel af Deeltagelse, f. Ex. ved at føie en Bouquet sammen eller opløse en, hun bringer med).

Jeg skal ei svare ham? Ja, jeg er vis paa,
 At her er En posteert etsteds, der lurar,
 Og fanger op hver Stavelse, jeg taler.

Dittavio (affides).

Hvor finder jeg det Ord, jeg nu har nødig,
 Det Ord, der trænger ind i hendes Hjerte.

Elimene (affides).

Det lader til, at han er stum som jeg.
 Den Underholdning bliver god.

Dittavio

(nærmer sig noget).

Madonna!

Den Frist, der er forundt mig, er kun kort.
Jeg nødes til at tale uden Omsvøb.

Elimene (affides).

Maa, endelig! Jeg seer dog, han har Mæle!

Ottavio.

Madonna, I var vred paa mig imorges,
Og man har sagt mig, at I seer med Ulyst
Hvert lille Skridt, jeg vover for at opnaae
Et Blik af Eder og en gunstig Mine.
Men skjøndt jeg veed det og i bittre Timer
Bekjende maa mit Vanheld, uophørligt
Den samme Magt mig driver hen til Eder.
— Der er et gaadefuldt, et felsemt, næsten
Dæmonisk Forhold mellem Mand og Kvinde.
Det unge Hjerte rives hen, med Gæt,
Uforberedt, som naar et Lyn flaaer ned,
Og værgeløst som Brystet er mod Lynet.
Det skjælver, men det følger en Naturlov,
Det ikke kan imodstaae. Sjæl og Tanke,
Bort hele Væsen dukker efterhaanden
I Længsels-Smerter ned, i Savn, Begjær,
Og ender, naar vor Bøn ei vorder hørt,
Med at fortvivle og med Raseri.

(Elimene har ved Slutningen af disse Ord forandret sin
Stilling og viser sig opmærksomme, dog uden at vende
sig mod ham. Under det Følgende opgiver hun mere
og mere sin ligegyldige Holdning.)

Ja, ogsaa jeg, af Lidenskab betaget,
 Har raslet mod mig selv og mod min Skjebne.
 Men nu, i Eders Nærhed, da min Lykke
 Er mig saa god, at jeg tør uforstyrret
 Mig tabe i Beskuelsen af Eder,
 Nu er der noget Trøsteligt, der gyder
 Sig i mit Sind og spaaer mig bedre Held.
 — See til den unge Rosenknop derhenne,
 Hvor tæt den har sig hyllet ind i Svøbet,
 Hvor strengt den lukker for den Skjønheds Fylde,
 Vi Alle vente paa skal foldes ud.
 Den synes utilndermelig. Men see nu!
 Da træffes den en Morgenstund af Solens
 Almægtige Straaler, og da brister Svøbet,
 De skjulte Hjerteblade skyde frem
 Og foldes ud i Herlighed og Fylde.
 — Madonna, vredes ikke! Ogsaa I,
 Saaledes vover jeg at troe, I trænger
 Kun til et varmt og trofast Hjertes Ord,
 Og Eders Sind, der synes strengt og lukket,
 Vil aabne sig for hine mildere Krav.
 O, tro mig, det er ikke godt at føre
 Et eensomt Liv, der ifkun i sig selv
 Vil søge Kilden til sin Sorg og Glæde.
 Det er en stor Lyksalighed, at vide,
 At man er elsket, at en Anden aander

Kun for og med os, at hans bedste Tanker
Er os usynligt nær, ihvor vi færdes.

(Climene vender sig pludselig om til ham og stirrer paa ham
næsten forbauset.)

J seer saa mørkt og saa alvorligt paa mig.
D, tænk kun ikke, mine Ord er' grundet'
Paa en forsængelig Indbildning — Nei!
Selv er jeg meest i Frygt for, at jeg ikke
Kan være Det for Eder som jeg ønsker.
Men dette veed jeg ved mig selv, at Ingen
Meer inderligt end jeg kan Eder elske,
At Ingen meer end jeg kan være rede
Til hvert et Offer for at tækkes Eder.
— J værdiger mig intet Svar? D, tael!
Bed Eders Læber hænger Liv og Død.

(Da hun tier, bortvendt, med Haanden trykket mod Hjertet.)

Hvorledes? intet Ord til Svar? slet intet?
Saa stum som Graven! Og J veed, J veed det,
At Eders Taushed er min visse Grav.
— D Følesløse! Grumme! Triumpheer da!
Glæd Eder ved, at En, der gjerne gav
Sit Liv for Eder, nu forbløder Livet.
Stød dette Hjerte fra Jer, der vil slaae
For Eder til dets sidste Slag.

(Da han vil gaae, reiser Climene sig og gjør et Skridt imod
ham; opmærksom derved standser han.)

Hvordan?

Hvad aner mig! I tør vel ikke svare?
 I vilde gjerne, var det ei formeent Jer?
 O, lad mig ikke være grunt et Offer
 For denne Troløshed! Tael til mig — Nei,
 Hvis I har lovet ham at være taus,
 Saa hold kun Løftet. Men — und mig den Gunst,
 At jeg tør svare her i Eders Navn.

(Rtaler.)

Ei sandt, det tør jeg? — O, jeg seer, jeg tør!
 Af Eders Mines Mildhed, Eders Smil
 Jeg seer, at denne Udvei er mig tilladt.
 Saa hør da Eders hulde Hjertes Røst,
 Saaledes som jeg vover den at tolke.

(Reiser sig.)

„Ottavio! jeg svarer Eder gjerne.
 „Jeg vil bekjende, Kjærlighed var hidtil
 „En lukket Bog for mig, dens Lyst, dens Smerter,
 „Mig fremmede. Men mig har Medynk grebet
 „Med Eders Lidelser. Jeg troer paa Eder,
 „Jeg troer, I taler Sandhed, at I er mig
 „Hengiven af et reent, oprigtigt Hjerte.

(Climene giver et bifaldende Teg. Opmuntret ved dette,
 vedbliver han:)

„Ottavio, jeg elsker Eder —

(Han gjør forvirret en afværgende Bevægelse, dog uden
 Brede.)

„— elsker

„Den Omhed og Bestandighed, hvormed
 „J hidindtil har søgt at blive bøn hørt.
 „Her kan jeg ikke tale frit og aabent.
 „Men naar J seer, to Timer efter Middag,
 „Et Silkebaand, et rødt, der hænger ud fra
 „Mit Vindue, da skal jeg aabne Laagen
 „Længst henne ved vor Havemuur, og dér,
 „Jeg haaber, kan vi uforstyrret mødes.

(Da hun synes tvivlsom og urolig.)

„Tviol ikke paa, jeg kommer. Denne Rose,
 „Der knap er sprungen ud og som jeg selv
 „Kun lig et ubevidst, et frygtsomt Dnske,
 „Tag den som Borgen for, at jeg vil komme.“

(Holder inde et Secund med en bønlig Mine. Hun løser
 Rosen fra Brystet og lader den falde. I det han hen-
 rykt tager den op, griber han knælende hendes Haand
 og trykker et Kys derpaa. I det Samme slaaer An-
 druccio Vinduet stærkt i og forlader sin Plads.)

Climene! Herlige! J har mig bøn hørt!
 Med Hjertet overstrømmende af hiin
 Lykjalighed, som Kjærlighed kun skjænker,
 Jeg veed, jeg føler det, J har mig bøn hørt!

(Andruccio træder hurtig ind.)

Advokaten (endnu i Graastand).

Nei, holdt! Nei, Don Ottavio . . .!

Ottavio

(reiser sig og vender sig imod ham med en rolig Mine).

Er Tiden,

Der er forundt mig, alt forbi?

Advokaten.

(seer mistænkelig og i Bevægelse paa ham og Climene, mens hun fjerner sig noget).

Om Tiden —?

Ja, Tiden er forbi. I kan ei blive.

Men det er ikke handlet smukt af Eder,

At I har overtraadt Contracten.

Ottavio.

Har jeg?

Advokaten.

Enhver Berørelse var strengt forbudt,

Samt overflødige Galanterier.

(Spottende.)

Men I — I har nok ondt i Eders Ånæ.

Ottavio.

Messir Andruccio, jeg skulde mene,

At det er mig, der meest har Grund til Klage.

Thi det er tydeligt, at Eders Myndling

Er bleven tvungen til at tie stille

Dg ikke svare mig et Ord.

Advokaten.

Saa? Troer I?

Ottavio.

Det er en Marmorstøtte, jeg har talt til,
Saa stum som den og saa ufølsom —

Advokaten (fornoiet).

Nei?

Ja, I har jo betinget Jer, at tale
I et Dvarteer til denne Marmorstøtte.
Det har jeg tilladt, men . . . men, hahaha!
Bliv ikke vred, jeg leer! — men ikke ventet,
At Støtten brød sig stort om Det, I talte.

Ottavio.

Ja, vundet har I —

Advokaten (endnu leende).

Ja, det gjør mig ondt —

Ottavio.

Men ikke ved et ærligt Spil.

Advokaten.

Jeg mener,
Det var saa ærligt som I kunde vente.

Ottavio.

Jeg gaaer — men jeg skal tage Repressailler.

Advokaten.

Ja, vær saa god!

Dttavio

(nærmer sig Climene og siger sagte og ubemærket).

Jeg stoler paa, I kommer!

Climene (sagte).

Jeg kommer.

Advokaten

(gaaer nu efter ham).

Maa jeg bede . . . denne Bei!

Dttavio

(med forskilt Brede).

Messir Andruccio, Farvel! Som sagt,
Bogt Eder, hvis jeg kommer her igjen.

Advokaten

(som før med spottende Latter).

Ja, har I flere Heste, I vil af med,
Saa maa I gjerne komme.

Dttavio.

Godt! Farvel!

(Gaaer.)

Advokaten.

Ja, tillad, at jeg følger Eder ud.

(Gaaer efter ham.)

Climene (alene).

Hvad er der foregaaet med mig? Hvad er det,
 Der rører sig herinde, stærkt og lydt,
 Den Følelse, der er mig ny og uvant,
 Og gjør mig angst og henrykt i min Angst —?
 Bank ikke saa urolig, svage Hjerte!
 At, som en fangen Fugl, der sad i Buur,
 Og seer sig fri, men skjælver i sin Frihed,
 Er ogsaa jeg forfærdet for min Lykke.

Var det Ottavio? var det den Samme,
 Jeg nylig har seet ned paa med Foragt?
 O, jeg har miskjendt ham! Jeg troer ham, ja!
 Thi fra hans Mund gif ud et varmt, et trofast,
 Et overtydende, et sanddru Ord.
 Ja, han, hvis ellers Noget! Han har lært mig,
 Hvor stor Lyksalighed det er at vide,
 At man er elsket, at en Anden aander
 Kun for og med os, og ihvor vi færdes.
 Jeg troer ham — o, hvor kunde jeg vel Andet!
 Han eller Ingen! Hør det, tause Luft!
 Og I, der hidtil saae min Sjæls Forladthed,
 I Træer og Planter, værere I mit Bidne,
 Han eller Ingen!

(Gaaer.)

Syvende Scene.

Andruccio. Bastiano. Siden Carlo.

Advokaten

(seer sig om ved Indtrædelsen).

Hun er alt gaaet ind.

Nu ja, jeg træffer hende vel. (Til Bastiano.) Du siger,
Han greb dig strax, da jeg var gaaet?

Bastiano.

Ja, strax.

Advokaten.

Saa du har Intet hørt? slet Intet?

Bastiano.

Nei.

Advokaten.

Ja, det var dumt og krydser mig en Smule.

Bastiano.

Af, Herre, det var sthygt, at jeg blev grebet.
Han trued' mig paa Livet —

Advokaten.

Na, naa naa!

Han dyer sig nok!

Bastiano.

Jeg maatte tilmed taale,
Han kaldte mig en Ræv.

Advokaten.

Det er du ogsaa;
 Og det er godt for dig. Det er en Fordeel
 I al Fald, at man holder dig derfor.
 Saa vil man netop synes, du er brugbar.
 — Men skynd dig nu. Jeg saae, at han blev standset
 Af nogle Herrer udenfor vort Huus.
 Gaae efter ham, og see, hvor han gaaer hen.

(Bastiano gaaer.)

Jeg frygter for, det er ei ganske rigtigt,
 Olimene var forvirret, Diet sky.

(Overlæggende.)

Hun svarede ham ikke. Men ifald hun
 Nu svarede med tydelige Tegn,
 Med Bink, der sigte Meer end Ord kan sige?
 Ja, hvem kan vide det! Der, hvor jeg stod,
 Saae jeg kun hans, men ikke hendes Ansigt;
 Det burde jeg betænkt. — Men han var vred,
 Og truede med Hævn. Var det hans Alvor?
 Hvis nu hans Brede var forstilt? — Maaskee.
 Men han skal ikke narre mig! Jeg tænker,
 At jeg kan hamle op med ham i Snildhed.

(Carlo kommer.)

Carlo.

Fortæl mig, Onkel! hvad blev Enden paa det?
 Hvordan faldt Mødet ud?

Advokaten (vil gaae).

Jo, godt.

Carlo.

Na, vent!

J lagde ham en Snare, klog og listig.
Han løb vist ind i den.

Advokaten (som før).

Javist! javist!

Carlo.

Men blev han ikke opbragt?

Advokaten.

Na, Passiar!

Troer du, at jeg har Tid ... Spørg du ham selv,
Hvis du har Lyst dertil.

(Gaaer.)

Carlo (affides, leende).

Jeg har alt spurgt ham!

(Gaaer.)

Tredie Act.

Første Scene.

(Et afsides, af Træer og Buske omgivet Partie af
Advokatens Have.)

Carlo og Laura træde ind.

Carlo.

Saae du, at hun gik ned?

Laura.

Ja, hun gik ned,
Og efter hvad jeg slutter, til et Møde
Med Don Ottavio. Hun gik en Omvei,
For ei at blive seet.

Carlo.

Hun har da opfyldt
Hans Dnske og bestemt en Sammenkomst.

Laura.

Ja, som det synes, har din Ven aldeles
 Besejret hendes før saa stolte Hjerte.
 Men dette Møde, her i Havens Udkant,
 Det ængster mig. Man kan dog ikke vide
 Hvad Følgen bliver. Med din Onkel, Carlo,
 Er ikke godt at spøge.

Carlo.

Det er sandt;
 Men eengang maa hun bryde med ham.

Laura.

Stille!

See derhen — det er hende! Lad os gaae!
 Hun kunde blive vred, ifald hun mærked',
 Vi søge hendes Veie.

Carlo.

Men jeg troer dog,
 At vi skal blive her i hendes Nærhed.
 Du frygter jo, at Noget kunde hænde —

Laura.

Ja, som du vil. Lad os gaae nedad her.

(De gaae.)

Anden Scene.

Climene kommer langsomt ind.

Min kjære Laura vilde følge med mig.
 Men nei! jeg maa gaae ene. Ingen Anden
 Kan lære mig hvad jeg har nu at gjøre.
 Hun var bekymret for mig. Men jeg føler
 Til ingen Frygt, til ingen Tvivl i Sindet.
 Ja, Laura meente jo, at jeg gaaer om
 Som om jeg gif i Drømme. Er det sandt,
 Da gaaer jeg med en Nattevandrers Tryghed,
 Hans sikkre Skridt. — I Drømme, siger Laura?
 Nei, naar jeg seer tilbage paa mit Liv,
 Da laae jeg indtil nu i tunge Drømme,
 I de forvirrende, med tomme Syner.
 Det er af dem jeg først idag er vaagnet,
 Med lettet Bryst, med Mandedrættet frit,
 Taknemmelig imod det milde Forsyn,
 Der har sendt En, at vække mig af Drømmen.

Loddet er kastet. Fra mit Vindue vifter
 Det røde Silkebaand, det Baand, hvormed
 Jeg binder uopløseligt min Fremtid.
 Og naar jeg aabner hist den lille Laage,
 Da træder ind til mig igjennem den
 En ny Tilværelse, med ham, min Sjæls

Befrier, med min Tilflugt, min Ubkaarne!
 — Det er mit Haab; i dette Haab jeg handler.

(Gaaer.)

Tredie Scene.

Bastiano kommer ind fra den modsatte Side.

Han er en underlig Patron, den Gamle.
 Hvad er det nu, der stikker ham? Ja, skinsyg,
 Det har han altid været, han har frygtet,
 At Rogen blot fik Die paa hans Myndling.
 Men nu idag! Han er jo som forstyrret.
 Climene først og sidst. Hver Stund paa Dagen
 Seer han, om hun er hjemme, snuser, spørger,
 Og har nu endelig sat mig paa Udfig.
 Mon det er Don Ottavio han frygter?
 Det er det vist.

(Bender sig om.)

Men hvad er det jeg seer?

Det er jo ham, der kommer — og med hende!
 Saa har min Sandt den Gamle Grund til Frygt,
 Det maa jeg lade ham. — Men jeg maa bort.
 Den Cavalleer er ilter. Hvis han saae mig,
 Gik det mig galt.

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Climene. Ottavio. — Siden Carlo og Laura.

Climene.

Nei, Don Ottavio!

Tael ikke saa! Ethvert af Eders Ord
Er min Ydmygelse. Kun jeg behøver
Undskyldning; thi jeg føler dybt, hvor stor
Den Uret er, jeg indtil nu har gjort Jer.
Det forekommer mig som om et Jernbaand
Var om mit Hjerte lagt; kun min Forstand
Var fri, men Følelsen i Lænker. I
Har viist mig Veien, der er mig naturlig,
Har aabnet mig en ny, en friere Udsigt.

Ottavio.

Climene! Elffede! I gjør mig henrykt!
Bær kun forviiset om, at Ord som disse
Debude mig ei mindre, at en ny,
En herlig Fremtid venter mig. — I vil da
Forenes ømt med mig i Vel og Vee?

Climene.

Ottavio, det vil jeg!

Ottavio.

Og hvis nu

Vi møde Modstand paa vor fælleds Bei,
 I frygter ikke?

Elimene.

Nei! Fra nu af lægger
 Jeg villig ned i Eders Haand min Skjebne.
 Hvad I beslutter, det er jeg tilfreds med.

Ottavio.

Messir Andruccio — det er vel afgjort —
 Han nægter os sit Minde?

Elimene.

Ja, det troer jeg.

Ottavio.

Men, Elfte, I vil møde ham med Fasthed?

Elimene.

Al, jeg vil tilstaae, hidtil var jeg angst for
 At være ham imod. Han har desværre
 Magt i en Sag, der er mig tung at tænke.
 Dengang her var Urolighed i Landet
 Og Oprør mod vor Fyrste, var min Broder
 Blandt dem, der conspireerte, blev forviist,
 Og da han atter voved' sig til Byen,
 Sat fast og dømt fra Livet.

Ottavio.

Eders Broder?

Luigi, ikke sandt? Ham har jeg kjendt.
 O, han var en af mine bedste Venner!
 Ja, han blev domfældt; men jeg troer, at Eders
 Formhynder hjalp ham nu til Flugt fra Fængslet —

Elimene.

Ja, og til Genua, dog skjult for Alle.
 Men een Gang har han truet mig, ifald jeg
 Bar ham imod, da opgav han min Broder
 Og lod ham udløvere. Det er dette
 Jeg nu maa frygte for.

Ottavio.

O, nei! Luigi
 Er nu i Sikkerhed, det veed jeg vist.
 I Genua, der er han ikke længer.

Elimene.

Er han ikke?

Ottavio.

Nei. Ved nogle Venners Hjælp
 Det lykkedes at faae ham ført til Flandern.
 Der er han bleven ansat ved Armeen —

Elimene.

Men hvad fortæller I!

Ottavio.

Og har ei nødig
 At frygte for at blive udløvet.

Elimene.

O, Tak for denne Tidende! Ja, Eder
Har Himlen sendt mig, I er Frelsens Budskab.

Ottavio (lyttende).

Jeg hørte Fodtrin . . . (Seer ud.) Ei, min kjære
Carlo!

Elimene.

Og Laura!

(De gaae Carlo og Laura, der træde ind, imøde.)

Carlo (til Ottavio).

Tilgiv os, at vi er' komne —

(Tager ham tilside.)

Laura (til Elimene).

Jeg saae dengang du gif, og var i Frygt for,
At Noget kunde hænde.

Ottavio (træder til).

Carlo siger,

At der er En, der gaaer og spionerer
Her i vor Nærhed.

Laura.

Ja, vi saae ham begge.

Elimene.

Hvem er det?

Carlo.

Bastiano.

Elimene.

Bastiano?

Troer du, at han kan være farlig for os?

Carlo.

Det troer jeg rigtignok. Han er min Onkels
Factotum —

Laura (der seer ud).

Det er ham, der staaer derhenne —
Han kommer nærmere — nu har han seet os,
Men synes ubestemt.

Elimene (til Carlo).

Kald ham kun hid.

Carlo.

Du mener —?

Elimene.

Har han seet os, er det bedst,
At vi erfare, af hvad Grund han kommer.

Carlo (vinker ud).

Der er han alt.

Femte Scene.

De forrige. Bastiano.

Dittavio.

Hvad, er det ham? Den Lurer?

(Til Bastiano.)

Elendige! Du vover anden Gang
At krydse mine Veie? Vogt dig for mig!

Elimene.

Lad mig — jeg beder! — Bastiano, svar mig:
Er det din Herre, der har sendt dig hid?

Bastiano.

Just ikke herhid; men jeg har Befaling
At lægge Mærke til, hvad I har fore,
Naar I gaaer ned i Haven.

Elimene.

Siden naar?

Bastiano

Jeg fik Befalingen først nu.

Elimene.

Saa vil du

Maaskee berette, hvem vi her har talt med.

Bastiano.

Signora, I har viist Jer god imod mig,
Har hjulpet mig, naar jeg var stedt i Nød,
Og understøttet tidt min gamle Moder.
Jeg veed først nu, at det er Eders Belfærd
Det gjælder om; saa kan I sagtens vide,

Jeg kommer for at give Jer et Bink,
At I maa vogte Jer.

Elimene.

Har jeg da Grund
Til at befrygte Noget?

Bastiano.

Ja, jeg troer det.

Messir Andruccio kan sjelden nøies
Med Den, han giver Noget at besørge;
Han kommer selv.

Carlo.

Saa maa du gaae, Elimene.
Tag Laura med. I maae ei træffes her.

Elimene.

Ik nei, det veed jeg! (Til Ottavio.) I har mig vel
undskyldt.

Bort korte Møde være Forbud for
En bedre Tid, en mere usforstyrret.

(Hun gaaer med Laura, ledsaget ud af Ottavio.)

Carlo (affræs).

Jeg skal dog prøve paa, om Bastiano
Kan hverves for vor Sag. Det var jo sjønt,
En Allieret midt i Fjendens Leir!

(Vinker Bastiano nærmere.)

Hvis Don Ottavio og vor Signora

Behøvede din Hjælp i disse Dage,
 Kan vi saa gjøre Regning paa, at du
 Vil staae os noget bi?

Bastiano.

Det skal jeg gjerne,
 Saa vidt som jeg formaaer.

Carlo.

Det er mig kjært.

(Ottavio kommer ind igjen.)

Ottavio.

O, Carlo, hun er min! Ja, jeg har opnaaet
 Den Lykke, jeg har kjæmpet for saa længe!
 Du veed ei, hvor lykkelig jeg mig føler!

Carlo.

Jeg tager Deel deri, tro mig, min Ven!
 — Men hør mig nu! Den Jord, vi begge staae
 paa,

Min Onkels, Advokatens, taler til os;
 Den inviterer til hans egne Kunstgreb,
 Og raader os, at være paa vor Post.
 Du har endnu Endeel at overvinde —
 Glem ikke det!

Ottavio.

Hvad er da nu din Mening?

Carlo.

Vi maae bevæbne os imod min Onkel.
 Det første Skridt er prøvet: Bastiano
 Er villig til en Alliance med os.

Ottavio.

Det var jo heldigt! (Til Bastiano, der igjen nærmer sig.)
 Du kan stole paa,

At jeg skal vise mig erkjendtlig. Men —
 Hold hvad du lover! Det, jeg greb dig i,
 Var ikke smukt. At lure, er affhyeligt.

Bastiano.

Messfr Andruccio er min strenge Herre,
 Og jeg har ofte været nødt at handle
 Imod mit bedre Vidende for hans Skyld.
 Jeg lider selv derved, kan jeg forsikre.

Ottavio.

Nu vel, saa hør, hvori du kan mig tjene
 Nu strax: det er mig meget om at gjøre,
 At tale nok engang med Advokaten;
 Men han har spærret hele Huset for mig,
 Og stjer mig selv. Staf mig nu Afgang til ham.

Bastiano.

Nu strax er det umuligt. Men maaskee
 Om Lidt — Har I alt sendt ham Eders Heste?

Ottavio.

Nei.

Bastiano.

Ja, saa troer jeg nok, jeg veed en Udvei.

Ottavio.

Saa see da op til mig, og kan du ikke,
Saa skriv mig et Par Ord.

Bastiano.

Jo, det skal see.

Ottavio (til Carlo).

Dg lad os skilles nu, og være glade,
At vi har bragt vor Sag til dette Punkt.
Det er mig som en Drøm! Endnu imorges
Jeg øined' ingen Sti, der gik til Maalet,
Dg nu — jeg kunde svimle ved den Tanke
At hun, Bolognas Stolthed, at Climene
Har hønhørt mig! O, Carlo, denne Jord,
Vi staae paa, den er sandtnok Advokatens,
Dg uidentvivel den krydses af hans Kænker.
Men den er helliget ved hendes Fodtrin,
Den tomme Luft forherliges ved Pladsen,
Den ædle Skikkelse tog op — for mig
Er denne Plet et Paradis paa Jorden.

(De gaae Alle ud af den samme Udgang.)

Sjette Scene.

Et stort Værelse hos Advokaten. Til høire Side (for Skuespillerne) to Indgange, den forreste til Advokatens egne Værelser, den anden en almindelig Indgang. Til Venstre ligeledes to Indgange, den forreste til det forømtalte Huuskapel, den anden til Salen, hvor de indbudne Gjæster samles. I Baggrunden dobbelte Glædere med Udsigt til Haven. — Foran tilhøire et Bord med Skrivematerialier og nogle Bøger.

Advokaten og Giberto træde ind.

Advokaten.

Du allerede her? Hvorfor saa tidlig?

Giberto.

Forloveren maa komme lidt før Andre,
At man kan være vis paa ham. Desuden
Gad jeg nok see, hvordan I har bestemt det
Med Bielsen. Hvor er nu Huuskapellet?

Advokaten

(aabner Døren foran til Venstre).

Den Gang, du seer, den fører til Kapellet;
Og den gaæer du med Laura, jeg med Carlo.
De Gjæster, vi har indbudt af Familien,
Og Andre, komme fra en Hoved-Indgang.

Giberto.

Den lange Gang? Den er jo mørk.

Advokaten.

Taften

Saae vi nok Raad til Lamper.

Giberto.

Nu, lad gaae!

Men kunde Bielsen ei bedre holdes
I Klosterkirken?

Advokaten.

Nei, det saa jeg nødig.

Giberto.

Man siger, for Climenes Skyld.

Advokaten.

Climenes?

Giberto.

Du ffjotter ikke om, hun sees for meget.

Advokaten.

Na, Kjærlingsfladder!

Giberto.

Apropos, Climene!

Hvert Dieblif saa vi et Spørgsmaal hjemme,
Om hun skal giftes, om hun er forlovet —

Advokaten.

Hvad saa? Lad du dem spørge!

Giberto.

Folk har Ret!

Hvad skal det til? Hun burde være gift
For længe siden. — Har du tænkt derpaa?

Advokaten.

Jo, jeg har tænkt derpaa.

Giberto.

Med Pamfilo,

En Søn af Scauro?

Advokaten (tørt).

Nei.

Giberto.

Med Sanzios Søn?

Advokaten.

Nei, ikke heller.

Giberto.

Ja, der gaaer et Rygte,

Men jeg har aldrig villet troe derpaa,
At du vil selv —

Advokaten.

Om jeg nu vilde?

Giberto.

Du?

Vil gifte dig, og med Climene?

Advokaten.

Netop.

Du har forstaaet mig overmaade rigtig.

Giberto.

Hm! Beed du vel, at du er godt tilaars,
En otte, ni og Treds?

Advokaten.

Det har du Net i;

Vi er' paa Alder sammen.

Giberto.

Og endda?

Advokaten.

Er du da ikke gift?

Giberto.

Om jeg er gift!

Det har jeg været næsten tredive Aar.

Min Kone, hun er nær de syv og fyrrer.

Advokaten.

Men vilde du beklage, hvis din Kone

Var ifkun En og thve, friff og sund,

Og smuk som paa din Bryllupsdag, og om hun
Fortrylled' dig som dengang?

Giberto.

Nu, beklage!

Det vil jeg ikke sige.

Advokaten.

Eller har du

Forgabet dig i hendes tabte Skjønhed,
I hendes Alders Skrøbelighed?

Giberto.

Nei.

Advokaten.

Hvad vil du da? Hvor ligger da min Uret?
Jeg vil forhynges i min Hustrus Ungdom,
Jeg vil, mens der endnu er Tid, forjage
I hendes Selskab Alderdommens Ulyst.

Giberto.

Men man vil paastaae, at du ægter hende
Af andre Grunde: for at slippe fri for
At lægge Regnskab af for hendes Midler —

Advokaten.

Saa? Vil man?

Giberto.

— At hun er et rigt Partie . . .

Advokaten
(afbrydende ham).

Fik du da ikke Penge med din Hustru?

Giberto.

Saamænd, en Slump.

Advokaten.

Hvis altsaa Nogen paastod,
Du valgte hende kun af Interesse —

Giberto.

Man kommer ingen Bei med dig. — Saa sig mig
Kun dette: Vil Olimene?

Advokaten.

Ja, nu spurgte

Min Ven fornuftigt. Dette simple Spørgsmaal
Det skulde du begyndt med. — Om hun vil?
Ja, derpaa er jeg sikker.

Giberto.

Hvad, hun vil?

Hun skulde foretrække Folk paa Treds
For unge, smukke Cavallerer?

Advokaten.

Ja.

Giberto.

Hun, med de Fordringer, som hun kan gjøre,
Hun har forelsket sig i os, to gamle,
Ormstufne, knarkende og skjøre Meubler,
Det bilder du mig ind?

Advokaten.

Om du er selv
Ormstikken eller skjør, maa du jo vide.
Men dig har hun aldeles ikke tænkt paa.

Giberto.

Har hun erklæret sig?

Advokaten.

Endnu vel ikke . . .

Giberto.

Men har du anholdt da om hendes Haand?

Advokaten.

Just ikke ligefrem.

Giberto.

Det kan jeg tænke!
Svorledes du vil tee dig, naar du frier,
Min Sjæl, det veed jeg ikke.

Advokaten.

Dum Passiar!

Giberto.

Men Herregud, man har jo aldrig mærket,
At du er fjærlig eller øm mod hende,
Som En, der er forelsket.

Advokaten.

Mangetal!

Du vil, jeg skulde gjøre mig til Nar!
Troer du, at jeg kom vidt paa den Façon?
Climene hun er af en anden Dei,
Hun vilde drive Spot med mig, ifald jeg
Agerede forliebt.

Giberto

(med hjertelig Latter).

Og naar du ikke
Agerer det, og ikke heller er det,
Saa troer du, vil hun være meer fornøiet —
Nahaahaahaa!

Advokaten.

Ja, vent! Jeg seer, hun kommer.
Lad mig nu spørge hende, og pas paa,
Hvordan hun yttre sig, saa faaer du Troen
I Hænderne.

Syvende Scene.

De Forrige. Climene (fra Haven).

Climene (ved Indtrædelsen).

Giberto, I er her!

Vær os velkommen!

Giberto.

Tak, min kjære Pige!

Det glæder mig ret inderlig at see dig,
Som altid smuk og munter.

Advokaten (til Climene).

Er der Noget,
Du søger om, hvori jeg kunde tjene . . .

Climene.

Jeg søger Laura.

Advokaten.

Hun er nys gaaet op.

Climene (vil gaae).

Saa tillad mig —

Advokaten.

Nei, bliv! Bor Ben Giberto
Og jeg har nylig havt en lille Tvist,
Der angik dig.

Climene.

Hvorledes kom da jeg
Til denne Værelse —?

Advokaten.

Bor Dispyt gif ud paa,
Hvem du med Tiden, naar du nu skal ræffe
Din Haand til Noget, helst vil give Fortrin
Enten en ung og Modens Cavalleer,

Af dem, Bologna vrimler af, en zirlig
 Og udstofferet Herre, kjon at see til
 Og indbildst paa sin Dragt og sin Person;
 Eller en ældre Mand, der vel ei længer
 Gjør Fordring paa at være smuk, men ellers
 Er karst paa Sjæl og Legem, af anseelig
 Statur og rast som han var ung, en Mand,
 Hvis Indsigt og Erfaring høilig stattes,
 Hvis Raad man søger, kort og godt en Mand,
 Som du kan stole paa, naar det behøves —

Giberto

(affides og leende til ham).

Du skulde søie til: en Mand, der jevnlig
 Gaaer klædt i lysgraa Silkevams med sorte
 Besætninger af Fløil*).

Advokaten

(affides til Giberto).

Skjot du dig selv!

(Til Climene.)

Siig du din Mening, du har god Forstand,
 Du skjelner, veed jeg, Avnerne fra Kjernen.
 Siig uden Dmsvøb hvem du foretrækker.

*) Da denne Replik sigter til Advokatens Costume, saa maa den, hvis et andet vælges, modificeres derefter.

Elimene.

Mig synes næsten, at et saadant Spørgsmaal
 Er lidt forfængeligt. Hvor Mange raade
 For den Beslutning, der omsider fattes!
 Men I har spurgt, og jeg skal gjerne svare.
 — Hvem jeg vil foretrække? Jeg har aldrig
 Betænkt det rigtigt, veed maaskee ei heller
 Hvad der i dette Punkt er meest mit Løb.
 Men heri er jeg enig med mig selv:
 Om Den, jeg éngang bringes til at vælge,
 Er ung endnu af Aar, om han gaaer klædt
 Som Tidens Mode fordrer eller ikke —
 Hvor kan et kjærligt Hjerte tage Hensyn
 Til disse Ting, der er' uvæsentlige?

Advokaten

(affedes og fornsiet til Giberto).

Der kan du høre! Har jeg ikke Ret?

Elimene.

Men Den, jeg vælger, uden Hensyn til
 Hvor ung han er, hans Sind og Tanke maatte
 Ei være som et halvudgaaet Træ,
 Der strækker sine tørre Grene mod mig.
 Ungt maa han føle, ungt maa Hjertet flaae,
 Henreven af en Lidenstabs, der river
 Mig hen med ham; og naar han taler til mig,

Af, han maa ikke tale til Forstanden,
 Og ikke med en altfor klog Beregning.
 Jeg maa beruses af hans Ord, maa sænke
 Min Sjæl i dem som i et aabent Hav,
 Der løfter mig og styrker og forfrister.
 Han maa — (fatter sig.) Dog tilgiv — jeg forstaaer
 vist ikke

Det er hvad jeg kan svare. Tag tiltakke!

(Hun gaaer ind. Advokaten og Giberto see et Par Dieblif
 forbløffede paa hinanden, indtil den Sidste bryder ud i
 fuld Latter.)

Giberto.

Naa hahaha! der kom du til den Rette!
 Ja, sandt var det, din Myndling, din Climene
 Er af en anden Dei. Ahaahahaa!

Advokaten (ærgelig).

Daarskab og Eftersnakkeri! Maaskee
 Et Par Tirader af en Bog, hun læser.
 Hun siger Ord, hun Intet tænker ved.

Giberto.

Ja, veed du hvad, med Et og Andet traf hun
 Dog ganske godt, som for Exempel det
 Om Træet, der er halvudgaaet —

Advokaten.

Naas!

Giberto.

— Dg strækker ud de tørre Arme — nei,
De tørre Grene — hahaha!

Advokaten.

Javist,

Nu bilder du dig ind, du kan hovere.
Men som jeg siger, det betyder Intet,
Jeg kjender hende.

Ottende Scene.

Advokaten. Giberto. Bastiano. Siden Don Ottavio.

Bastiano.

Herre! Don Ottavio

Er udenfor —

Advokaten.

Hvad vil han mig?

Bastiano.

Han bringer

De tvende Heste, I har vundet fra ham.

Advokaten.

Det maa jeg lide; han er accurat.

Giberto.

Ottavio! Ja, hvad er det, mig Carlo
Fortalte nys? Hans Heste har du vundet?

Hvorledes hænger dette sammen?

Advokaten.

Strax.

(Til Bastiano.)

Siig kun til Portneren, at han skal trække
Dem ind i Stalden.

Bastiano.

Don Ottavio staaer paa
Contractens Ord —

Advokaten.

Hvordan?

Bastiano.

Han selv skal bringe
Dem ind, og selv levere dem til Eder.

Advokaten.

Men staaer det der?

Bastiano.

Ja, det er ganske vist.

Advokaten.

hm, det er sandt! Det var lidt Overmod —
Det var en Feil af mig; det skal man aldrig.
Saa lad os da gaae ned til Porten.

Bastiano.

Herre,

Han holder alt i Gaarden.

Advokaten.

Mod mit Forbud?

Bastiano (pegende).

Dg see, han kommer

Advokaten.

Herind kommer han!

Men har jeg ikke paalagt dig

Bastiano.

Han lader

Sig ikke godt forbyde —

Advokaten (truende).

Bastiano!

Tag dig iagt, og gjør mig ingen Snuder!

Bastiano (affides).

Ja, dengang følger jeg dog hans Exempel.

(Ottavio træder ind.)

Ottavio

(efterat have hilst paa Giberto).

Messir Andruccio, i Gaarden venter

Min Ribeknægt med Dyrene

Advokaten.

Godt! godt!

Vil I gaae med, saa tager jeg imod dem.

Dttavio.

Paa Diebliffet. Men tillad mig først
At gjøre Jer et Spørgsmaal, i det Haab,
At I vil give mig et gunstigt Svar.

Advokaten.

Min Tid er knap — ifald det kunde vente

Dttavio.

Hvis Utaalmodigheden kunde vente,
Da gav jeg gjerne Tid.

Advokaten.

Nu vel, jeg staaer

Til Tjeneste.

Dttavio.

I veed, hvorfor jeg satte
To Dyr paa Spil, der hidtil var min Stolthed.
Med Eders Myndling ønsked' jeg at tale;
Og vel I vidste, hvad jeg vilde tale.
Jeg kom som Veiler, kom i den Forventning,
At jeg af hende fik et Svar: et Ja,
Hvis Lykken var mig god; hvis ei, et Afslag.
Men Eders Myndling var, paa Eders Bud,

Saa taus som Graven, og jeg gif med samme
 Uvisshed i mit Sind som da jeg kom.
 Min første Tanke var at tage Hævn.
 Men efterhaanden mere rolig, maatte
 Jeg tilstaae, at I handlede med Føie.
 I var ei selv tilstede; hvad jeg sagde,
 Hvordan jeg stilled' mine Ord, om dette
 Var I uvidende; og let jeg kunde
 Hos Eder blive mistænkt ved min Adfærd.
 Det vil jeg undgaae nu. Thi er min Bøn,
 At jeg paany, men nu i Eders Paahør,
 Tør friste Lyffens Gunst hos Eders Myndling.

Advokaten.

Nei, Don Ottavio, eengang for alle,
 Det gaaer ei an; den Sag er endt og sluttet.

Ottavio.

Hvad har I da imod mig? Er min Slægt
 Og er min egen Stilling ikke god nok?

Advokaten.

Det har jeg ikke sagt, men jeg har Grunde,
 Som jeg kan ikke vige fra.

Ottavio.

Men hvis nu
 Olimene kunde stemmes gunstig for mig?

Advokaten.

Det kan hun ikke — det kan jeg forsikre.

Ottavio.

Men, hvis I feiler, hvis endda hun kunde?

Advokaten.

Saa fik I ligesuldt af mig et Afslag.

Ottavio.

Men dertil har I neppe Ret.

Advokaten.

Det troer I?

Skald min Myndling søger en Forening
Imod min Billie, har jeg lovlig Ret til
— Saaledes lyder Testamentets Ord —
Ret til at sætte hende flux i Kloster.

Giberto (affbes til Advokaten).

I Kloster? hun?

Advokaten (ligeledes affbes).

Ja, hvad veed du deraf!

Ottavio.

Og I er rede til en saadan Grumhed?

Advokaten.

Det er min Pligt.

Ottavio.

Giberto! I har været
I lang Tid venligfindet mod vort Huus;
Tael nu til Gunst for mig!

Giberto.

Min Stemme har I,
Hvis ellers den har Bægt.

Advokaten.

Men min Beslutning
Den roffes ei.

Ottavio.

Saa er mit Grind endt.
Dog lad mig end engang —

Advokaten.

Undskyld, jeg beder!
Om den Sag kan ei mere være Tale.
— Men I er jo saa god at bringe selv
De tvende Heste — Skal vi nu gaae ned?

Ottavio.

Nu, som I vil!

Advokaten

(idet han gaaer foran og aabner Havedøren).

Behager I?

Ottavio

(benytter det Dieblif, da Advokaten vender ham Ryggen og giver Bastiano et Brev).

Tag dette!

(Gaaer.)

Advokaten (til Bastiano).

Og du, det er nok bedst, at du gaaer ind.

Gjør mig nu ingen Kunst! —

(Gaaer efter Ottavio.)

Bastiano (affbes).

Det var heldigt!

Saa kan jeg lige strax besørge Brevet.

(Bil gaae.)

Giberto.

Holdt, lille Ben! Det Brev er nok til mig —

Bastiano.

Til Eder?

Giberto.

Giv mig kun — (tager Brevet fra ham.)

Der kan du see!

Der er slet ingen Udskrift.

Bastiano.

Ja, men jeg —

Giberto.

Du veed, hvem det skal gives til. Nu, godt,

Det veed jeg med; det er til vor Signora.

Bastiano.

Ja, naar I veed det —

Giberto.

Gaae kun du, og sig —

Nei, sig slet Intet, det er nok det Bedste.

Bastiano.

Jeg har da ogsaa altid Uheld med mig!

(Gaaer.)

Giberto (ene).

Ah, hænger det paa denne Maade sammen!

Den unge Herre veksler Breve med

Etimene — saa forstaaer jeg! Na, den stakkels

Andruccio, der er saa sikker paa

Sin Myndling — hahaha! — Men det er vel-
fortjent.

Det var jo Synd, om han gik af med Seiren.

Tiende Scene.

Giberto. Carlo.

Carlo

(der kommer hurtig ind).

Er Don Ottavio ei her?

Giberto.

Nu gik han.

Carlo.

Og hvad blev Resultatet?

Giberto (lader fremmed).

Resultatet?

Carlo (forlegen).

Jeg mener . . . ja, der var dog sikkert Noget,
Han vilde.

Giberto.

Ja, han friede til vor Climene.

Carlo.

Og Onkel?

Giberto.

Nu, han gav ham glatvæf Nei.

Carlo.

Ja, det kan jeg begribe!

Giberto.

Men det synes,

Som denne Fyr bli'er ikke let forknyttet.

See der — (Giver ham Brevet.) Det er fra ham, og
til Climene.

Carlo (forundret).

Fik I det Brev fra ham?

Giberto.

Nei, Bastiano. —
 Og saa tog jeg det. — Altsaa han og hun
 Er' enige?

Carlo.

Aldeles.

Giberto.

Vil man see!
 Og du naturligviis er paa hans Side?

Carlo.

Hvor kunde jeg vel Andet!

Giberto.

Du har Ret.
 Jeg har i lang Tid kjendt ham. Han fortjener
 Den Lykke, hun vil skjænke ham. — Men siig mig,
 Hvad troer du nu hans Hensigt er?

Carlo.

Om dette,

Antager jeg, at Brevet handler. Mig
 Betroede han, at hvis han nu fik Afslag,
 Saa vilde han iaften, da min Onkels
 Opmærksomhed ved Bielsen er deelt,
 Forsøge paa at faae Olimene fjernet
 Fra Huset og hans Raadighed, og dernæst
 Begive sig med hende til Modena.

Giberto.

Ja, kan det lykkes?

Carlo.

Man maa prøve.

Giberto.

Stille!

Andruccio kommer.

Tiende Scene.

De forrige. Andruccio.

Advokaten (til Carlo).

Det er vel jeg seer dig.

Gjør mig den Tjeneste, og viis Giberto
De Bærelser, der staae beredte til ham.

Carlo.

Med Glæde.

Giberto

(tager Advokaten til Siden).

Gamle Ven, er det dit Alvor,
At give Don Ottavio et Nei?

Advokaten.

Mit fulde Alvor.

Giberto.

Men hvor kan du vente
Et mere passende Partie for hende?

Advokaten.

Det kan jeg.

Giberto.

Ja, jeg veed, hvortil du sigter.

Men opgiv denne Plan. Ottavio
Er anseet, hans Familie har stor
Indflydelse; det maa man dog betænke.

Advokaten (heftig).

Jeg siger Nei, og nok en Gang nei, nei!
Der bliver Intet af! Maaskee har du,
Der er „saa venligsinde mod hans Huus“,
Aparte Grunde; jeg —

Giberto.

Tag dig iagt!

De tvende Heste, du idag har vundet,
De trække dog tilsidst din Myndling fra dig.
(Han og Carlo gaae.)

Advokaten (ene).

Opgive denne Plan? Jeg gad dog vide,
Hvorfor jeg skulde. Don Ottavio
Er dristig, det er sandt; det har han viist.
Hvis nu Climene var bedaaet af ham,

Saa var han vel istand til — ja hvortil?
 Hvad tør han vove? Her i Byen, veed han,
 Er det lidt farligt at begynde med mig.
 Hvad da? Han skulde føre hende bort?
 Og hun indvillige? Det er umuligt!
 Dog — man maa være forberedt paa Alt.

(Ringer. Bastiano træder ind.)

Elleve Scene.

Andruccio. Bastiano. Siden Mateo.

Advokaten (for sig selv).

Hvis han har Planer for, saa er en saadan
 Letfindig Cavalleer vel ikke meget
 Forsigtig eller taus . . .

Bastiano (affides).

Der er vist Ugler

i Mosen. Han seer ud dertil. Giberto
 Har sikkert talt om Brevet.

Advokaten.

Bastiano!

— Ja, du har sværet forløbet dig —

Bastiano (ydmøgt).

Ja, Herre!

Men tilgiv . . .

Advokaten.

Jeg vil ansee det for puur
 Enfoldighed og flaae en Streg derover.
 Men viis mig nu en bedre Conduite;
 Du skal gaae hen til Don Ottavios —

Bastiano.

Jeg?

Skal jeg? (Affides.) Han lægger mig bestemt en Snare.

Advokaten.

Hold dig til Tjenerskabet, spioneer,
 Men som i al Ufkyldighed. Forhør dig,
 Om han har Noget fore, og især
 Om han gjør Anstalt til at tage bort.

Bastiano (affides).

Mon det er Alt, han vil?

Advokaten.

Har du forstaaet mig?

Bastiano.

Ja, jeg skal gjøre hvad jeg kan.

Advokaten.

Saa gaae,
 Og vær forsigtig. Faaer jeg god Bested,
 Saa skal jeg — ja, den Løn, du har tilgode,
 Den skal jeg — huske paa.

(Bastiano gaaer.)

Nu faae vi see —
 Maaskee man kommer efter . . . (standsfer.) Ja, hvem
 siger,

Jeg kan forlade mig paa Bastiano?
 Før var der Noget galt, det er jeg vis paa;
 Og nu — hans Ansigt hovede mig ikke.
 Nei, jeg maa være sikker i min Sag.

(Kalder.)

Mateo!

Mateo (indenfor).

Herre!

Advokaten.

Med det Samme holder
 Man lidt Control med ham. — Mateo!

(Mateo træder ind.)

Sig mig,

Er du bekjendt i Don Ottavios Huus?

Mateo.

Bevares, jo! Fra Paasken har jeg været
 Forlovet med den smukke Gelsomina.

Advokaten.

Med hvem?

Mateo.

Med en af Pigerne.

Advokaten.

Ih nei!

(Affides.)

Det træffer sig jo godt. Sei t.) Saa har du vist
Fornylig været der.

Mateo.

Nei, Herren har jo
Forbudt os Omgang med de Folk derhenne.

Advokaten.

Men naar jeg havde vidst, du var forlovet —
Hvor kan du troe! Gaae du kun hen, min Søn,
I fald du vil, idag en Timestid.

Mateo.

Aa, tusind Tak!

Advokaten.

Men det maa være strax;
For siden har vi mindre Tid.

Mateo.

Nu gaaer jeg.

Advokaten.

Og veed du hvad, naar just du er derhenne,
Saa spørg din Kjæreste om Et og Andet,
Jeg nok gad vide, for Exempel spørg,
Hvad Don Ottavio, den unge Herre,

Beskjæftiger sig med i denne Tid,
 Om det er sandt, at han vil reise bort —
 Ja, og hvorhen.

Mateo.

Jo, det skal jeg bestemt.

Advokaten.

Men spørg som i dit eget Navn; forstaaer du?

Mateo.

Ja, Herren selv vil ikke nævnes.

Advokaten.

Rigtigt.

Glem det nu ikke — jeg gad gjerne vidst det.

(Gaaer.)

Mateo

(svinger sin Sue).

Det var jo prægtigt! Jeg fik Lov at gaae!

— Han er i Grunden skikkelig, den Gamle.

(Gaaer.)

Fjerde Act.

Bærelset hos Advokaten, men oplyst med nedhængende Lysefroner eller paa anden Maade, dog at ingen særskilt Belysning er anbragt i Baggrunden. Haven udenfor bliver mørkere som det efterhaanden aftnes mere.

Første Scene.

Giberto og Carlo træde ind.

Carlo.

J gav mig før et Bink.

Giberto.

Ja, hør en Nyhed!

Blandt vore Gæster er den gamle Prior
Eusebio. Han tog mig nys tilside
Og spurgte, om der her hos os var Noget,
Der skulde sendes til et Nonnekloster.
Den lille, skrumpne Abbedisse, hun,
Der sidder paa den samme Plet derinde

Fra det hun kom, har hmtet Noget om det.

Carlo.

Troer I, at det kan angaae vor Climene?

Giberto.

Hvem ellers? Hun er lidt i Slægt med hende,
Og hendes Kloster staaer i Ry for Strengbed.
Er hun først dér, faaer Ingen hende ud.

Carlo.

Det vover Dnfel ikke.

Giberto.

Han har vovet
Langt værre Ting tilforn.

Carlo.

Hvor faaer man Bished
Mon ikke man kan faae det ud forsigtigt
Af Abbedissen selv?

Giberto.

Maafsee. I al Fald
Vil jeg forsøge —

Carlo.

Noget er paafærde.
Der er en synlig Uro over Dnfel.
Han har iaften leiet Folk, der staae

Bed Porten og skal eftersee hver Vogn
 Og alle Fremmede, der stiger ud.
 Af disse Folk er To, der før har tjent
 Hos Don Ottavio.

Giberto.

Han har ham mistænkt;
 Det kan du være sikker paa. Hans Kunst
 Bestaaer just i, at han har Alle mistænkt'.
 — Men før jeg glemmer det, jeg fik af Lauras
 Formynder, af Sandrino, nys et Bink
 Om Ser Andruccios Ret til at bestyre
 Climenes Arvemidler. Tael du med ham
 Og hør det Nærmere; jeg blev kaldt bort.

Carlo.

Hvad meente han?

Giberto.

Ja, vi har jo bestandig
 Antaget, at Sandrino ei var nødt til
 At udbetale dig din Lauras Midler
 Forinden hun var 25 Aar,
 Men at han gjorde det af Godhed for dig.
 Han tilstod ligefrem, det var hans Pligt;
 Hans Myndighed som Bærge var nu endt.

Carlo.

Men Testamentet — ?

Giberto.

Ja, det er just Knuden.
 Han meente, skjøndt han ikke turde sige
 Det for bestemt, at Testamentet — (bemærker Advokaten.)
 Ihs!

Anden Scene.

De forrige. Andruccio.

Advokaten.

Min kjære Ven Giberto! jeg har søgt dig.
 Vær mig behjælpelig som Vært i aften!
 Du ogsaa, Carlo! Der er kommet Breve,
 Som jeg maa gennemløbe. Hvis I kunde
 Gaae ind til vore Fremmede —

Carlo.

Jo, gjerne.

Giberto.

Men kom dog ind engang iblandt.
 (Han og Carlo gaae ind i Salen.)

Advokaten (ene).

Giberto

Dg Carlo stikke Hovederne sammen
 Dg ruge sagtens over Noget. Lad dem!
 Det leer jeg ad.

Det har jeg da faaet ud,
 At Don Ottavio ta'er bort iasten,
 At Huset, efter hvad Mateo sagde,
 Er over alt hans Hastværk som i Oprør.
 Han reiser til Modena — ja, der boer
 Hans Søster. Men han pleier ellers reise
 Med Tjener i en aaben Vogn; iasten
 I lukket Reisevogn, og med ham følger
 En ældre Kammerfrue. Hm! det seer
 Mistænkeligt ud. Hvad har han da isinde?
 Mit Huus er velbevogtet. Komme bort,
 Det kan hun ikke. Men hvis hun — Fordømt,
 Med denne Plageaand, der mig forfølger!
 Har jeg da Grund til Mistro? Har Climene
 Erklæret sig for ham? — Ja, det er dette
 Jeg nu maa vide — helst af hende selv.

Tredie Scene.

Andruccio. Climene.

Climene.

Der blev mig sagt, at I vil tale med mig.

Advokaten (indsmigrende).

Na, tale med dig! — Det var blot et Indfald,
 Jeg fik med Gæt. Men da du nu er kommen —

Det Hele hastede paa ingen Maade —
 Men siden du er her — kom, sæt dig ned —
 Saa siig mig — ja, hvad var det? — ja, fortæl
 mig,

Hvad var det egentlig den unge Herre
 Har sagt til dig idag. Jeg vilde spurgt dig
 Strax da han gif, og glemte det. — Men siig nu,
 Hvad var det, Don Ottavio dig sagde
 I al den lange Tid —

Elimene.

Den lange Tid?

Advokaten.

Nu godt, den korte Tid.

Elimene.

I bad mig selv,
 Jeg skulde ikke mærke mig hans Ord.

Advokaten.

Ja, men det har du gjort. Jeg er, det veed du,
 Nysgjerrig. — Nu, fortæl, hvad har han sagt?

Elimene.

Hvad han har sagt! Veed jeg det ogsaa selv?
 Fortæller man os Noget, giver simpelt
 En tør og smykkeløs Beretning, dette
 Kan man beholde og erindre siden.

Men der er Ord, hvis Indhold er af anden
Betydning for os. Vi kan lytte til dem,
Og vi kan rives hen af deres Magt;
Men kun Musikken af dem bli'er tilbage.

Advokaten (uroelig).

Saa? Mener du?

Elimene.

Thi det er ganske hermed
Som med et ædelt Instrument: de Toner,
Der strømme ud derfra saa fuldt, saa rigt,
Der løfte Tanken og udvide Hjertet,
Og atter smelte hen saa mildt — hvo vilde
Forsøge paa at give dem med Ord?
— Hvad Don Ottavio har sagt? Han talte —
Jeg veed ei hvad han sagde — men han talte
Som Ingen før har talt til mig —

Advokaten
(reiser sig heftig).

Hold op!

Jeg har forstaaet dig. Tie kun! du har røbet
De skjulte Tanker, som du grubler over.
Den Tusentast, ham vil du fæste Lid til,
Vil lade dig bedaare af hans smukke,
Opsminkede Tale! Veed du ikke bedre,
At den er løs og uden Bund og Grund?

At han vil glemme dig den Dag imorgen
 For Andre, han gjør nu Figurer for —

Elimene.

Der feiler I. Men Don Ottavio
 Staaer altfor høit til at han skulde trænge
 Til Forsvar.

Advokaten.

Ja, jeg raader dig, Elimene,
 Tænk ikke paa hans Forsvar. Du har Intet,
 Slet Intet med Ottavio at skaffe.
 Adlyd mig, og huff paa, at jeg har Magten.
 Din Broders Skjebne ligger i min Haand.
 Hvis du vil trodse mig, saa maa du vente,
 At han . . . at jeg omsider bliver kjed af
 At være hans Beskytter, at jeg lader
 Ham falde, — og saa er ham Døden vis.

Elimene.

Min stakkels Broder! I har gjort hans Navn
 Til Strækkebilled for min Phantasie.
 Men Himlen være lovet, nu jeg veed,
 At han er frank og fri, at han i Flandern
 Har fundet Tilflugtsted.

Advokaten.

Men drømmer du?

Hvor har du det fra?

Elimene.

Det er ligemeget;

Jeg veed det.

Advokaten.

Saa? Da kunde det dog hælde,

At du tog fejl.

Elimene.

Jeg tager ikke fejl.

J kan ei heller nægte det. Men J,
 Det er min Klage, har mig stadig skuffet,
 Med ham som med Ottavio, har spundet
 Et Net om mig af Usandhed, har holdt mig
 I en umyndig Tilstand —

Advokaten.

Hvad, og dette

Det tør du paastaae?

Elimene.

Mener J da ikke,

At jeg har følt med Bitterhed den Tvang,
 Hvori jeg Nar for Nar er bleven holdt?
 At jeg har vidst, jeg leved' her hos Eder
 En indespærret Fange, adskilt fra
 Den Kreds, jeg ved min Fødsel hører til?
 Med hvem af mine Jevnlige, min Slægt
 Tillod J mig at omgaaes —?

Advokaten.

Lie, Climene!

Spirr mig ikke! Der kan komme Tider,
 Hvor du vil ønske dette usagt. Hidtil
 Har jeg behandlet dig lemsfældigt. Stiller
 Du dig imod mig, frygt da for min Brede!
 — Og hermed Punktum! agt nu paa mit Ord:
 Naar Bielsen er endt, saa gaaer du op,
 Og bliver paa dit Bærelse. Der skal jeg
 Indfinde mig og sige hvad jeg mener
 Vil være nu fornødent til dit Bedste.

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Climene. Laura. — Siden Carlo og dernæst Giberto.

Laura (angstlig).

Hvad var det, kjæreste! Jeg stod ved Døren,
 Andruccio var her —

Climene.

Ja, han var vred,
 Var meget vred. Det er omsider kommet
 Til Brudd imellem os.

Laura.

Det har jeg frygtet.

Elimene.

Men jeg er glad derved. Jeg har idag
Bestandig følt mig trykket ved at skjule
Min sande Stemning, ikke taalt hans skarpe,
Hans lurende Diekast.

Laura.

Åh, men Elimene,
Det er ei godt at have ham imod sig.
(Carlo kommer hurtig ind.)

Carlo til (Elimene).

Er vi alene her? (Seer sig om.) Hør, jeg har talt
I dette Dieblif med Bastiano.
Ottavio holder ved den lille Laage
Med Bogn og fire raske Heste. Alting
Er forberedt, hvis du vil flygte med ham.

Laura.

Er det da nu hans Hensigt?

Elimene

Ja, det har han
Mig foreslaaet i det Brev, jeg modtog.
Vi skulde begge tage til Modena;
Der har Andruccio ingen Magt imod os.
Vi skulde vies sammen som vi ankom.

Laura.

Men dette Forslag skulde du gaae ind paa.

Elimene.

Hvor gjerne vil jeg! Men et saadant Skridt
Det falder ikke let.

Carlo.

Der er Giberto.

Jeg har alt sagt ham et Par Ord om Sagen.
Tag ham paa Raad!

(Giberto træder ind fra Salen.)

Vi ønske Ederes Mening —

Giberto.

Hvad der er nu at gjøre? — Ja, Elimene,
Gud veed, jeg raader nødig til en Udvei,
Der er lidt oprørsk; men det seer kun sort ud.
Derinde talte jeg med Abbedissen,
Og da jeg kjender hende fra den Tid
Da hun tog Sløret, kom jeg i fortrolig
Pasfiar med hende. Jeg var nedrig nok til
At lade som om jeg var viet ind i
Andruccios Plan med dig; hvorpaa hun tilstod
— Men Gudbevares, under Tausheds Løfte —
At nu var det bestemt. Imorgen førte
Du bort med ham, og uden at du vidste,
Hvorhen det gik; men Reisen gik til Klosteret.

Elimene.

Til Abbedissen? Til den hjerteløse,
Utaalelige Dvinde! — Ja, det var det,
Han truede mig med! Saa lad mig flygte,
Saa er der intet Valg!

Giberto.

Jeg troer det Samme,
Og mener, du maa flux benytte Tiden.
Naar Vielsen er endt, er det for silde.
Tag strax afsted!

Carlo.

Ja, det er vist det Bedste.
Ottavio lod dig vide, der var sørget
For din Bequemmelighed. Kast kun over
En Raabe, at du ikke bli'er bemærket.
Jeg følger ned med dig —

Elimene.

Nei, du og Laura
Maae holdes udenfor det. Jeg kan godt
Gaae ned alene. Der er mørkt i Haven.
Ved Laagen venter jeg i Pavillonen
Til Bastiano kommer.

Carlo.

Har du Nøglen

Til Laagen?

Elimene.

Nei, men Bastiano har den.

Carlo.

Saa vil jeg strax see til at faae ham fat.

(Gaaer gjennem Havedøren.)

Laura (til Elimene).

Jeg følger op med dig, og er dig lidt
Behjælpelig.

Elimene.

Ja, Tak! ifald du vil.

(Sun og Laura gaae, den anden Dør tilhøire.)

Giberto.

Og jeg vil ind i Salen. Hvis vor kjære
Andruccio seer ind til sine Gjæster,
Saa er det bedst, man holder Die med ham.

(Gaaer ind.)

Femte Scene.

Andruccio og Mateo komme fra 1ste Dør tilhøire. — Siden
Bastiano.

Advokaten.

Er Bastiano udenfor?

Mateo.

Jo, Herre!

Advokaten.

Og, som du siger, har du seet ham komme
Fra Don Ottavio?

Mateo.

Jo, Herre!

Advokaten.

Ud fra

Hans Bærelser?

Mateo.

Nei, Herre! Det fortalte
Min Kjæreste. Hun lagde til, man sagde,
Han skulde være Skriver hos ham.

Advokaten.

Saa?

Kald ham kun ind. (Mateo gaar, 2den Dør tilhoire.)

Den Fandens Bastiano!

Han spiller, troer jeg, under Dække med ham.

Før hat jeg anseet ham for dum, men nu

Begynder han at blive mig for klog.

Det har jeg altid sagt, man har kun Plage

Af Lyndet, naar det er klogt og udlært.

(Bastiano kommer fra 2den Dør tilhoire.)

Naa, er du kommen! Du blev længe borte.

Men var du saa derhenne?

Bastiano
(træffende paa det).

Jo — det var jeg.

(Affides.)

Jeg mærker dog, Samvittigheden slaaer mig.

Advokaten.

Og hvad fik du at vide?

Bastiano.

Ja, derhenne,

Det var jeg rigtignok, som I befalte,
Men indenfor jeg vovede mig ikke.

Advokaten.

Det var jo slemt. Hvorfor?

Bastiano.

Den unge Herre
Har truet mig paa Livet.

Advokaten.

Na, din Staffel!

Saa fik du Intet rettet ud?

Bastiano.

Nei, Intet.

Advokaten.

Og har maaskee slet ikke seet ham selv?

Bastiano.

Nei, Herre!

Advokaten.

Dg din Stakkel blev ei heller
Kaldt op til ham?

Bastiano.

Kaldt op?

Advokaten.

Har ikke høvt
En Conferenz med ham i Genrum? ikke
Fortalt ham hvad han vilde vide?

Bastiano (forstyrret).

Herre!

Advokaten.

Hør, Bastiano, du er falsk.

Bastiano.

Er jeg?

Advokaten.

Du gaaer paa Næveløer.

Bastiano (affbes).

Nu er det galt!

Advokaten.

Dg det er skammelig.

Bastiano.

Men I har sagt,
At det var godt for mig, jeg var en Kæv.

Advokaten.

Hvad, godt? Mod Andre — ja! Men imod mig?
Du er min Skriver, du er Gæt med mig.
Din Interesse skilles ei fra min.
Men gaaer nu jeg paa Kævekloer imod
Min egen Fordeel? Nei. Og har du seet,
At jeg gjør Kneb mod mine egne Planer?
Alt Saadant gjør man kun mod Andre. — Altsaa,
Han kaldte paa dig; siig nu, hvad han vilde.

Bastiano.

Na, Intet af Betydning.

Advokaten.

Du skal

Paa Stedet siige det.

Bastiano.

Han vilde vide,
Hvordan I var fornøiet med hans Heste.

Advokaten.

Hvad, gjør du Nar af mig? (Streng.) Siig, hvad
han vilde!

Bastiano.

Men Andet veed jeg ikke.

Advokaten.

Godt! (Kalder.) Mateo!

(Mateo kommer.)

Tag Lo af Folkene tilhjælp, og sæt ham
Den korteste Vej paa Porten. Giv Befaling,
At han maa ikke lukkes ind igjen.

Mateo (forundret).

Skal han —?

Advokaten.

Som jeg har sagt: sæt ham paa Porten;
Det er et farligt Arryb!

Bastiano.

Men Herren glemmer,
Jeg har et halvt Mars Løn tilgode.

Advokaten.

Bort!

Du har et halvt Mars Stofkeprygl tilgode;
Dem skal du ærlig faae.

Bastiano (affides).

Det vidste jeg!

Det gaaer mig altid skjævt, naar jeg skal lyve.

(Gaaer med Mateo.)

Advokaten (ene).

Omsonst har Don Ottavio vel ikke
Søgt at faae fat paa ham. Han har maaskee
Gjort Regning paa et heldigt Træf, naar alle
De Fremmede tog bort.

Hm! Abbedissen

Har tilbudt, hun vil føre hende med sig
Endnu iaften. Men det gjør kun Opsigt —
Dg hvis Climene gjorde Modstand — Nei,
Desværre, det gaaer ikke an.

Sjette Scene.

Andruccio. Giberto. — Siden Carlo.

Giberto.

Derinde

Har Alle spurgt om Ser Andruccio.
Du maa gaae ind og vise dig elskværdig.
Nu er jo Bielsen saa nær forhaanden.

Advokaten.

Jeg gaaer — Men saae du Noget til Climene?

Giberto.

Hun er i Salen, straalende som altid,
Dg nu som altid tilbedt og beundret.

Advokaten.

Hun er derinde — (vil gaae.)

Giberto.

Ja, hun var der nylig.

Men hi — nu husker jeg det — hun gik op
At hente Brudestøret ned til Laura.

Advokaten.

Det kunde Laura gjerne hente selv.

(Gaaer ind.)

Giberto.

Nu bryder det nok løs med Allersørste,
Godt var det, om man vandt lidt mere Tid.
Jeg har faaet En derinde til at holde
Ham op med Snak om et juridisk Spørgsmaal —
Ifald han bare bider paa.

(Carlo kommer.)

Carlo.

Giberto,

Jeg frygter, der er Noget galt. Nu har jeg
I alle Kroge søgt om Bastiano,
Men han er ingen Steder.

Giberto.

Mon han ikke

Er gaaet forud til Laagen?

Carlo.

Gid han var!

Saa var der Haab endnu. Men vi fik aftalt,
 Han skulde netop blive her ved Huset.
 — Men hør nu videre: man har fortalt mig,
 Der er Bevogtere posteert ved Laagen
 Og langs med Havemuren.

Giberto.

Polker heller!

Naar blot Climene lykkelig er sluppen!

Carlo.

Jeg vil gaae ned til Laagen . . .

Giberto.

Nei, lad mig!

Dig vil man savne strax.

(Bliver den indtrædende Andruccio vaer.)

Ja, der er han!

Han er bestemt paa Spor.

Syvende Scene.

Giberto. Carlo. Andruccio, fulgt af Mateo.

Advokaten

(kommer urolig og hastig ind og seer sig om).

Nei, her er Ingen!

(Til Giberto.)

Er hun gaaet her igjennem?

Giberto.

Hvem?

Advokaten.

Climene.

Giberto.

Nei, ikke det jeg veed.

Advokaten.

Hvad er nu det?

I Salen var hun heller ikke.

Giberto.

Ja,

Du hørte jo, jeg sagde — —

Advokaten (ærgelig).

Ja, du sagde!

Men hun har ikke været der i lang Tid,
Blev altsaa ikke „tilbedt og beundret.“

Giberto.

Men ovenpaa, i hendes Kammer?

Advokaten.

Nei,

Jeg var der selv. — Men der er eet Sted til,
Maaskee i Huuskapellet. (Til Mateo.) Skynd dig ind,

See ad, om der er Noget i Kapellet.

See rigtig efter!

(Mateo gaaer ind.)

Dg hør mig maaskee . . .

Jeg vil gaae ind —

(Gaaer ind i sine Bærelser.)

Carlo.

Ja, han er reent forstyrret.

(Anbruccio kommer ud igjen.)

Advokaten.

Nei, der var Ingen!

Giberto.

Du kan troe, hun kommer

Paa Diebliffet.

Carlo.

Ja, det gjør hun vist.

Advokaten

(der gaaer omkring i Sindsbevægelse, sætter sig og staaer op igjen).

Hvad siger I? Hun kommer? Ja, det skal hun.

Hun veed min Villie; hun har ikke Ret til

At fjerne sig iaften.

Giberto.

Men hvad mener

Du egentlig? Hvor skulde hun gaae hen?
 I Aftenens Mørke —

Advokaten.

Ja, i Aftenens Mørke!

(Mateo kommer ud igjen.)

Nu da, sig frem!

Mateo.

Nei, der var Ingen inde.

Der blev først nu tændt Lys.

Advokaten.

Ei heller dér!

(Til Mateo.)

Hør, skaf mig Fakler tændt, og sig til Nogle
 Af Folkene, at de skal følge med mig.

(Mateo gaaer.)

Giberto.

Hvad vil du —?

Advokaten.

Jeg vil gjennemsøge Haven.

Giberto.

Na, er det værdt! Hvad skulde hun i Haven?

Advokaten.

Ja, det er netop Det, som jeg vil vide.

Giberto.

Men gjør dog ingen Opsigt!

Advokaten.

Det er min Sag.

Carlo.

Skal ikke vi gaae med?

Advokaten.

Nei, bliv I her!

Det seer jeg helst.

(Gaaer.)

Giberto.

Ja, saa tør vi nok ikke

Gaae ned til Raagen.

Carlo.

Nei, det gaaer ei an.

Ottende Scene.

Giberto. Carlo. Laura (med et folberigt Brudestør paa).

Laura.

Hvad Udfald fik det, Carlo? Jeg er angst!
Andruccio var saa vred! Han foer omkring
Og mønstred' vore Damer som forstyrret.
Mig saae han længe paa, og spurgte hister,

Hvorfor Climene skulde hente Sløret.
Jeg veed endnu slet ikke hvad han meente.

Giberto.

Det var mit Indfald. Al, naar man maa stride
Med Usandhed, saa nødes man at bruge
Dens egne Vaaben.

(Endeel Folk med Fakler gaae forbi uden for Havedøren.)

Laura.

Hvad er det? See kun!

Det er vist ham!

Carlo.

Ja, det er ham, der speider
Og efterseer hver Bust.

Laura.

Men troer du ikke,
At hun er nu i Sikkerhed?

Carlo.

Vi haabe,
At hun maa være det.

Laura.

Hvem kommer der?
Climene!

Niende Scene.

De forrige. Climene (i en mørk Raabe).

Carlo,

Du er her!

Climene.

Her er dog Ingen?

Carlo.

Nei, Ingen — tael! Du kom da ikke bort!

Climene.

Det var umuligt. Jeg har ventet længe
 I Pavillonen; stundom gik jeg ud —
 Men Bastiano blev desværre borte.
 Omfider kom der Folk af vildt og stummelt
 Udseende, og de holdt Vagt ved Laagen.
 Saa takkede jeg Gud, at jeg vandt hjem.

Carlo.

Og Ingen saae dig?

Climene.

Nei. Jeg hørte Stemmer,
 Der raabte høit, og Nogle gik med Fakler.
 Men gjennem Tarushækken slap jeg fra dem.

Giberto.

Men I maae vogte Jer. Vi kan jo vente
 Hvert Dieblif, han kommer.

Laura (der lytter).

Ja, der er han!

Giberto (til Climene, pegende).

Gaae derind! bliv i Gangen til Kapellet!

(Climene gaaer ind.)

Tiende Scene.

Giberto. Carlo. Laura. Andruccio og Mateo (fra Haven).

Advokaten.

Nei, det er vist og sikkert, hun er flygtet!

Al min Narvaagenhed har ikke hjulpet.

Med ham har hun forladt mig! O, jeg Daare,

Der selv har tilladt, han fik Afgang til os!

Jeg burde have spærret Døren for ham,

Med Gaardens Hunde jaget ham fra Huset.

Giberto.

Men hvem er det du taler om?

Advokaten.

Hvem Andent

End Don Ottavio?

Giberto.

Men hvilket Indfald!

Har han da været her, og har du seet ham?

Advokaten.

Om jeg har seet ham! Hvis jeg havde seet ham,
 Han var ei kommen bort herfra med Livet.
 — Men det skal ikke hjælpe ham! Jeg reiser
 Endnu iaften efter dem. — Mateo!
 Lad spænde for! — Og med hans egne Heste,
 De hurtige Dyr — haha! det er min Hævn!

Giberto.

Hvorhen vil du da reise?

Advokaten.

Til Modena —

Der er han taget til.

Carlo (affbes).

Hvor Pokker veed han —!

Advokaten.

Han troer nok, jeg kan ikke naae ham der.
 Men jeg har mægtige Venner i Modena,
 Og de skal naae ham i mit Navn. Pas paa,
 Jeg styrter ham!

Giberto.

Men er det da saa afgjort,
 At hun er flygtet? Har du søgt alvorligt
 I alle Bærelser deroppe?

Advokaten.

Hvad?

(Til Laura.)

Du dér, har du seet efter som jeg bad dig?

Laura.

Jeg har jo sagt —

Advokaten.

Men jeg har glemt Kuppet —

(vil gaae derind.)

Carlo

(hurtig, men uden at forandre Stilling).

Der har I eengang søgt — jeg selv har været
Derinde nylig.

Advokaten.

Ja, det er jo sandt.

(En, der er indhyllet i en Kappe, viser sig udenfor
Dørebøen og seer ind, men gaaer igjen.)

Giberto (til Advokaten).

Kom dog til No! Husk paa, at man forlanger
Festen din Nærværelse ved Carlos
Og Lauras Vielse. Den gamle Munk
Timoteo er allerede kommen;
Og vore Gæster vente kun paa dig.
Du maa gaae ind til dem, det er nødvendigt.

Advokaten.

Jeg kommer ikke. Siig til dem derinde,
At jeg er undskyldt. Lad Sandrino være
Forlover i mit Sted for Carlo. (Til Carlo og Laura.) I,
Hold I Jer kun beredt' — jeg giver Ordre . . .

(Til Mateo.)

Gaae ind og siig: De Fremmede og Munken
Anmodes om at gaae til Huuskapellet.

(Mateo gaaer ind i Salen.)

Giberto.

Men du som Bært maa bede dem personlig —

Advokaten.

Undskyld mig, som jeg siger. Jeg vil ind
Og skrive Breve. — Jeg har mangen Udvei.
Jeg kjender Erkebispens; han alene
Kan staae mig kraftigt bi; — og nu Marchesen,
Ham har jeg i min Lomme. Ja, hans egen
Familie, Ottavios egen Onkel
Skal tvinges til at hindre denne Skjændsel.
Na, jeg skal lee, naar han maa ud med hende,
Naar han maa falde ned for mig i Støvet!

(Gaaer ind tilhøre.)

Ellevte Scene.

Giberto. Carlo. Laura. Climene.

Giberto.

Naa, Gudskeelov han gik!

Carlo

(aabner Døren til Kapellet).

Kom ud, Climene!

(Climene træder ind.)

Climene.

Er han da gaaet?

Carlo.

Ja, ind i sit Comptoir;

Der er han fysiselsat en Tid. Men du

Maa bort herfra, og det saa snart som muligt.

Giberto.

Forsigtig! Der er En ved Havedøren!

(Han og Carlo gaae hurtig hen mod Havedøren. Ottavio træder ind herfra, indhyllet i en Kappe.)

Tolvte Scene.

De forrige. Ottavio.

Giberto.

Ottavio!

Elimene

(gaaer ham imøde).

J her! Nei, er J her!

Carlo.

Hvordan er det gaaet til? Hvem hjalp dig ind?

Dttavio.

Vor brave Bastiano. Han er jaget
Fra Huset — til min Lykke; thi han søgte
Strax hen til mig og hjalp mig gennem Laagen
Og Bogterne. — Men nu, Elimene, tael,
Er J nu villig til at følge med mig?

Elimene.

Tvivl ei derpaa! Jeg følger Eder gjerne.
Den Nei, J gaaer, er ogsaa min.

Dttavio.

Saa kom!

Vi tør ei tøve her.

Carlo

(standsende ham).

Nei, kjære Ven!

Det var et Lykketræf, at du slap ind.
Men det er ikke sagt, du naaer tilbage.
De Folk, min Onkel leiet har i aften,
Er ikke bange for et lille Anivstik.

Dttavio.

Jeg maa forsøge det.

Giberto

(Vegende paa Climene).

Nei, huff paa hende!

(Til Carlo.)

Men om de begge holdt sig skjult', indtil
Andruccio er reist?

Carlo.

Han reiser ikke,

Det vil jeg svare for. Han reiser aldrig

Bed Nattetid. Han yttrede jo selv,

At han vil skrive. Pennen er hans Styrke.

Dittavio.

Saa bliver jeg. Lad see, hvad han vil gjøre!

Jeg trodser ham.

Carlo.

Jeg har et bedre Raad,

Det er lidt dristigt, men det kan dog lykkes.

Kapellet, hvor vi nu skal vies, er

— Tak ssee min Onkels Gjerrighed! — saa godt som

Aldeles mørkt, kun Altret lidt belyst,

(Til Climene.)

Ifald nu Laura vil som jeg, saa giver

Hun dig sit Brudestør, og I gaae ind,

Og Munken, der er gammel og kun sjelden

Seer rigtig til, naar han er vel betalt,

Han vier Eder i vort Sted.

Ottavio.

O, herligt!

Skald det blot gif an!

Elimene.

Men troer du, Carlo! —

Og Ebers Bielse, hvor tør jeg hindre —?

Carlo.

Jeg tænker nok, at den kan komme siden.

Laura.

Det kan den vist. O gjør det kun, Elimene!

Ottavio.

Hvad mener I, Giberto?

Giberto.

Jo, mig synes,

Det er en skøn Idee; lad os kun prøve.

De Fremmede vil neppe mærke Noget.

Men Munken, han maa vide, hvem I er.

Ottavio.

Ja, tør vi saa?

Giberto.

Lad mig kun tale med ham!

Jeg siger, I skal vies først, fordi

Andruccio er ikke strax tilstede.

Naar han kun ei forlanger en Attest

Fra Dvirgheden.

Dittavio.

Men en saadan har jeg.
Den er af vor Legat; jeg fik den udstedt,
For at benyttes i Modena.

(Giver ham et Papir.)

Giberto.

Ei!

Hvad har vi saa for Nød!

Laura (til Elmene).

Der kan du see!
Det gaaer jo herligt an. Tag kun mit Slør.
(Giver Elmene Sløret paa.)

Elmene.

Hvordan skal jeg gjengælde dig dit Venskab!

Giberto (til Carlo).

Følg I nu begge med mig, du og Laura.
Jeg kalder Munkens ud i Gangen. I
Maae tjene mig til Vidnesbyrd; maaskee
Et Par af mine Venner staaer os bi.

Carlo

(til Dittavio, pegende paa Andruccios Kabinet).

Agt vel paa denne Dør! Hvis Noget kommer,
Saa skynd Jer ind i Gangen her.

(Han, Laura og Giberto gaae ind til Kapellet.)

Elimene.

Ja, Carlo,

Han er vor sande Ven!

Dttavio.

Et prøvet Gulb!

Saaledes har han viist sig fra vor Barndom.

(I det han gaaer hen til Havebøren.)

See, Maanens Lys er steget over Haven!

Den er i Pagt med os; den holdt sig skjult,

Da før jeg maatte stjæle mig til Eder.

Elimene.

Saa stiger den maaskee, for nu at være

Et Bidne til vor Lykke.

Dttavio.

Ja, det gjør den!

Thi Luna, der endnu tungsindig mindes

Endymion, beskytter dem, der elske.

(Lyttende.)

— Men tys!

Elimene (sagte).

Det er Andruccio!

Dttavio.

Saa kom!

Elimene

(idet hun med ham nærmer sig Forgrunden).

Det er for silbdigt!

(De blive staaende raadvilde.)

Trettende Scene.

Elimene. Ottavio. Andruccio. — Lidt efter Carlo.

Advokaten

(kommer ind med et luffet og et aabent, endnu ikke sammenlagte Brev i Haanden, som han læser i).

Brevet til Marchesen

Det sender jeg med ridende Stafet;

Det faaer han strax ved deres Ankomst. Han,

Det er jeg sikker paa, vil protestere

Og bringe Folk i Oprør. — Men mit Brev

Til Erkebispem, det maa overveies

(Sætter sig ved Bordet, tager en Pen og gennemløber det aabne Brev. Carlo luffer Døren til Kapellet op og vil træde frem.)

Carlo.

Min Onkel! Saa er Alting tabt!

(Gaaer igjen tilbage og trykker Døren i efter sig.)

Advokaten

(seer sig flygtigt om ved Lyden og bliver Ottavio og Elimene vaer).

Hvad nu?

J her endnu? Gaae J kun ind!

Ottavio (halvsagte).

Skal vi?

Advokaten

(der har begyndt at skrive, og uden at see op).

Savist — forstyr mig ikke.

Ottavio (sagte).

Elfte, kom!

(Tager hende ved Haanden; de gaae ind til Kapellet.)

Advokaten

(ivrigt skrivende.)

Ja, Erkebispem, selv om ei han vilde,
 Ham skal jeg tvinge til at slynge Kirkens
 Banstraale mod den skjændige Forsører.
 Ottavio skal mærke, han har valgt sig
 En Contrapart, der ei er god at magte.

Fjortende Scene.

Andruccio. Carlo (fra Kapellet).

Carlo (affedes).

Alt er i bedste Gang. Nu faae vi see,
 Hvor vidt man kommer med et Krigspuds. —
 (Svit.) Dntel!

Advokaten.

Du her igjen! Nu er jeg fjed af dig.
 Gaae ind og lad Jer vie!

Carlo.

Ja — i Gangen,
Der er saa mørk, fik Lauras Slør en Rist,
Og vi maae nu see til at faae et andet.
Den lille Mellemtid vil jeg benytte
Og spørge Jer tilraads.

Advokaten (seer iveiret).

Tilraads? Om hvad?

Carlo.

Jeg vilde først berørt den Sag imorgen.
Men da I nu skal reise —

Advokaten.

Godt — hvad er det?

Carlo.

Jeg har faaet Skrupler. Lauras Medgift, veed I,
Blev givet til Sandrino, der er hendes
Formynders, at forvalte, gjøre frugtbar.
Jeg antog, at den nu, da hun skal giftes,
Var udbetalt —

Advokaten.

Javist, og til Giberto
Som hendes Onkel.

Carlo.

Men det er den ikke;

Det har han sagt mig nu. Sandrino paastaer,
At først, naar hun er Femogtyve Aar —

Advokaten (reiser sig).

Den Lux! Det tør han paastaae! og mod mig!
— Hvad siger da Giberto?

Carlo.

Ja, han mener,
Ved den Sag er der Ingenting at gjøre.
Det staaer i Testamentet —

Advokaten.

Aa, Passiar!

Men det er Følgen, naar man overlader
Sin Velsærd til en Mand som den Giberto,
Der er upraktisk og har aldrig vidst
At snøe sig i en Sag. — Men du, Patron,
Du husker nok, at jeg har gjort et Forskud,
To Tusind Scudi, til din Lauras Udstyr.
Kan du betale dem?

Carlo

(trækker paa Skuldrene).

Du strax vel ikke.

Advokaten.

Ja, det er prægtigt! Men det er din Lykke,
At du har mig til Bistand. Hils Sandrino,

At han skal ud med hendes Medgift, strax
 Saasnart du fordrer det. Der er et Lovsted,
 Et ældre — det er ikke stort bekjendt
 Hvor har jeg Bogen? — jeg har havt den nylig
 (Seer efter paa Bordet.)

Carlo (affbes).

Nu kommer nok den Hjælp, Sandrino bad mig
 At lokke ud af ham.

Advokaten

(bladende i en Dvartant).

Her skal det staae

See der, og mærk dig Stedet: „Dersom Bærgen,
 „Naar hun er tyve Aar, bestyrer Arven
 „Mod hendes Billie, da kan hun og Alle
 „Af hendes Slægt — og altsaa du især —
 „Om ogsaa Testamentet er imod det,
 „For Retten tvinge ham at gjøre Regnskab,
 „Under en daglig Pengebøde.“ (Vegende.) Dér!
 Femte Capitel, tiende Artikel.

Carlo.

Femte Capitel, tiende Artikel.

(Affbes, leende.)

Det skal jeg huske. (Svit.) Altsaa dette gjælder,
 Om ogsaa Testamentet er imod det?

Advokaten.

Ja, netop! netop!

Carlo.

Eristerer der
Et saadant Lovsted? Det har Ingen vidst.

Advokaten.

Men jeg har vidst det, jeg! Seer du, der staaer det!

Carlo.

Ja Tak, jeg seer det — men, oprigtig talt,
Til min Forundring. Altsaa har I selv
— Thi det er samme Forhold — I har selv
Forvaltet et Aars Tid Olimenes Midler,
Skjøndt Eders Ret dertil var alt forbi.

Advokaten.

Hvad nu? Hvad skal den Snak om mig?

Carlo.

Jeg mener
— Men undskyld mig — jeg mener, at hvis Eders
Formynderret er længst forbi, saa kan I
Paa ingen Maade nægte Don Ottavio

Advokaten (vreb).

Tie, siger jeg! Vil du belære mig
Om mine Pligter?

Carlo.

Misforstaae mig ikke!

Jeg selv har ingen Ret at tale med.
Men der er En — og uidentivl vil han

Advokaten.

Han? hvilken Han?

Carlo

(med et Blik paa Døren til Kapellet).

Der er han — spørg ham selv!

(Ottavio med Climene ved Haanden og Giberto og
Laura træde ud fra Kapellet.)

Femtende Scene.

Andruccio. Carlo. Climene. Ottavio. Giberto
og Laura.

Advokaten.

Hvad seer jeg! Don Ottavio er her!

(Til Climene.)

Og du, Banartige, du vover

Giberto.

Tillad,

Jeg forestiller dig et Par, der nylig

Er blevet ægteviet, vor Climene

Med Don Ottavio —

Advokaten.

Blevet ægteviet!

Men er' I Allesammen fra Forstanden?

Ottavio.

Messir Andruccio, da I har nægtet
Os Eders Ja, blev vi desværre nødt' til

Advokaten

(med stigende Hestighed).

Det er Bedrageri! Det gjælder ikke!
En Bielse med falske Navne, uden
Formaliteterne —

Giberto.

Na, hvilket Indfald!

Troer du, at Fra Timoteo, der fjender
Dem begge, ikke veed hvem han har viet?

Advokaten.

Men uden rette Vidner —

Giberto.

Ser Arnolbo,

Sandrino og jeg selv har været Vidner.

Advokaten.

Men uden Dyrigheds-Attest —

Giberto.

Den har vi —

See der! (Da Andruccio vil rive den fra ham.) Nei, stop!

Nok see, men ikke røre!

Alt er i Orden. Vi er' gaaet, du seer,
I Skole hos dig selv.

Advokaten.

Men som Climenes
Formynder gjør jeg høit Indsigelse —

Carlo

(affbes til ham og hemmeligt leende).

Nei, Onkel nei! Hvor kan I —! Husk paa Lovens
Femte Capitel, tiende Artikel!

Advokaten (til Carlo).

Ja du, du er den Rette! Du fortjente
Vi kun! Det er din Straf, at jeg forbyder
Din Vielse, indtil Sandrino prompte
Har udbetalt dig Lauras Medgift.

Giberto.

Lauras?

Den har han udbetalt os. — Munken venter,
Og alle vore Gæster. De maae vies,
Det kan du ikke hindre.

Ottavio.

Ser Andruccio,

I bør ei stille Jer fra os i Brede.

Advokaten.

Bliv mig fra Livet!

Climene.

Hør da mig! Betænk,

At I har selv ved Eders Strengbed bragt mig
Til dette Skridt.

Advokaten.

Et Skridt, du vil fortryde!

I Alle skal fortryde Jeres Kunster!

Ja, jeg skal hævne mig paa Eder Alle!

Jeg skal jeg skal — I, Don Ottavio,

I tænker, at I nu kan triumphere.

Men huff mit Ord: som hun har skuffet mig,

Saaledes vil hun skuffe Jer med Tiden.

(Med Latter.)

Haha! saa er det mig, der triumpherer!

(Gaaer.)

Elimene (til Ottavio).

O, tro ham ikke, Elskte! Det er andre

Og fastere Baand, der binde mig til Eder,

Ikke den blinde Lydigheds, men Omheds.

Nei, tro ham ikke! Som jeg fuld af Tillid

Har nylig raft Jer Haanden foran Altret,

Er nu mit Liv med Tillid og med Troskab

Indviet kun til Eder!

Ottavio.

O, jeg veed det!

Jeg troer paa Eder, troer paa ingen Anden!

En Cuurmethode,

Lystspil i tre Acter.

Opført første Gang paa det kgl. Theater
den 27de November 1861.

Personerne.

Sir Oliver Ruskdale.

Fru Thompson.

Doctor Jonstrup.

Julius Holm.

Emilie Clasen.

Mary, i Fru Thompsons Tjeneste.

En Tjener hos Sir Oliver og en hos Fru Thompson.

Handlingen foregaaer i Haven ved Søbadet Marienlyst i Helsingør.

Tilhøre (for Skuespillerne) et Lysthuus med et lille rundt Bord og Stole; tilvenstre Havestole, Bænke o. s. v.

Første Act.

Første Scene.

Fru Thompson. Emilie. — Siden Mary.

Emilie

(der først træder ind).

Kom kun, Pauline, her er ikke et Menneske. (Til den indtrædende Fru Thompson.) Jeg tænkte det nok; saa tidlig paa Dagen pleier der sjelden at være Noget.

Fru Thompson.

Det var herligt! saa kan vi nyde en Morgentime sammen i det Frie. Og hvor Veiret er mildt og klart! Idag er det en af disse danske Sommerdage, jeg i Sydamerika saa ofte længtes efter. Det var ogsaa smukt af dig, Emilie, at du kom over til mig saa tidlig.

Emilie.

O, vi hvoe jo lige herved; det er jeg saa glad over. Ikke sandt, du bliver her i det Mindste en Uge?

Fru Thompson.

Det tænker jeg, og maaskee lidt længere. Jeg begynder først nu at komme mig. Igaar og iforgaars var jeg fortunlet af Soreisen og af saa Meget, jeg maatte varetage. Derksom ikke Julius havde været mig behjælpelig — men han er mageløs! Hvad han allerede har udrettet for mig, og hvor utrættelig han er! Jeg er næsten bange for, at jeg altfor meget har benyttet mit gamle Talent til at sætte Folk i Activitet, naar jeg vilde have Tjenester af dem.

Emilie.

O, du kan troe, disse Smaatjenester har han viist dig med allerstørste Fornøielse. Han hænger ved dig med Liv og Sjæl.

Fru Thompson.

Det troer jeg! Som Børn var vi uadskillelige. Vi havde Timer sammen i Engelsk og Fransk hos hans Fader, og mangen god Gang hjalp han mig med mine Lectier. Til andre Tider hjalp han mig med de Spilopper, vi faldt paa. Jeg var den Op-

finderisse, men naar det kom til Udførelsen, maatte han med. Dengang var du en ganske lille Pige, meget mindre end jeg, og mindst drømte jeg om, at Julius og du engang skulde blive forlovede. — Men tag dig iagt! Der er En, der nok kunde falde paa at snappe ham fra dig. Hun taler bestandig om ham og er uudtømmelig i at rose ham.

Emilie.

Hvem er det?

Fru Thompson.

Der kommer hun.

(Mary*) kommer ind med en Sykuro.)

Mary.

Der er Fruens Kuro.

Fru Thompson.

Sæt den hen paa Bordet der i Lysthuset. — Vi talte i dette Dieblit om dig, Mary. Emilie frygter for, at du med det Første render bort med hendes Kjæreste.

Mary.

Ah, det mener den lille Frøken ikke. Hr. Ju-

*) Mulatinde, men i noget fjernere Nedstammelse, dog af mørk Ansigtifarve. Til hendes Dragt hører et broget Silketørflæde, bundet rundt om Hovedet i en Spids.

lius er venlig mod alle Mennesker. Man kan see sig glad paa ham; alle Mennesker ere venlige mod ham. Mary er fort og styg, Ingen bryder sig om Mary. Hr. Julius meget for god og smuk til mig. Han skal rende bort med en rød og hvid Rose som den lille Frøken.

Fru Thompson

(til Emilie).

Naa, Gudskelov, efter den Forklaring har du jo Ingenting at frygte for.

Emilie.

Du er den gamle Spøgefugl! (Til Mary.) Mary har vist selv en Kjæreste derovre i Venezuela.

Mary (klagenbe).

Nei, kjære, lille Frøken! har ikke længer. Det er forbi, den store Thomas er død, slaaet reent død af de flette Mennesker.

Emilie.

Hvorledes gif det til?

Mary.

Tom blev som Dreng kjøbt af en rig, fornem Mand, den fornemste Mand derovre, at sige dengang, for siden kom der Paf og Carnaille og de blev fornemme. Og den Mand gav Tom fri, men

beholdt ham hos sig og var saa god, saa god imod ham! Og nu kom Oprøret — det var den Dag, Fruen og vi Andre maatte bort fra Byen — og Loms Herre skjulte sig, og de fik fat paa Tom og forlangte, han skulde sige, hvor hans Herre var, men han vilde ikke. Og saa bandt de ham til et Træ og sigtede paa ham med deres Geværer, men han tav som en Muur. Og saa, pau! pau! saa skjød de ham. (Lørrer sine Dine.)

Fru Thompson
(affbes til Emilie).

Der har du rørt ved en søm Byld.

Emilie.

Ja, det gjør mig ret ondt.

Mary.

Skal jeg saa gaae igjen, Frue?

Fru Thompson.

Ja, min gode Mary, men ophold dig noget i Nærheden. (Mary gaaer.) Fortæl mig nu, Emilie, hvorledes det egentlig gaaer Julius.

Emilie.

Desværre, ikke godt. Den Post, han havde ved Toldkammeret, har han naturligviis mistet, og flere Forsøg, han har gjort for at komme i en Bei,

have ikke ført til Noget. Fader har hidtil aldrig havt Noget mod vor Forbindelse, men nu, kan jeg mærke, er han fortredelig. I forrige Uge lod han nogle Ord falde, som jeg har grædt saa meget over.

Fru Thompson.

Hvad var det?

Emilie.

Det angik en Doctor Jonstrup, der for et Par Aar siden har sat sig ned her i Byen og ansees for at være meget duelig. Jeg er flere Gange truffet sammen med ham i Selskaber, og har nok kunnet mærke, at han havde et godt Øie til mig. Men da det er almindelig bekjendt, at Julius og jeg have Godhed for hinanden, skjøndt vi ikke ere offentlig forlovede, saa gjorde jeg mig ingen Betænkninger derover. Men nu, som sagt, har Fa'er betroet mig, at Doctoren havde talt til ham om mig og tydelig ladet sig forstaae med, at han havde alvorlige Hensigter.

Fru Thompson.

Ja, det har han Lov til, men det behøver du ikke at bryde dig om.

Emilie.

Ja, men Fader meente, at . . . at — (græder.)

Na, det er ogsaa dumt, at jeg ikke kan lade være at græde.

Fru Thompson.

Nu, hvad meente din Fader!

Emilie.

At Doctorens Frieri var langt at foretrække, at han allerede havde god Praxis, at han kunde forsørge en Kone — og jeg veed ikke Alt hvad Fader anførte.

Fru Thompson.

Na, det er ikke værdt at tabe Modet. Om det ogsaa seer mørkt ud nu, kan det blive bedre med Tiden. I er' jo begge unge; Julius har vist gode Kundskaber.

Emilie.

Ja, det har han; det tilstaaer Fader.

Fru Thompson.

Saa haner han sig nok en Vej. Naar jeg kommer lidt mere til Ro, skal vi alle Tre i Fællesskab tænke nøiere over den Sag, og det skulde da gaae underligt til, om vi ikke fandt en Udvei.

Emilie.

O, du er velsignet! Da jeg iforgaars saae dig igjen efter saa lang Tids Forløb, var det ligesom

jeg fik nyt Haab. Du har altid været saa munter og af et saa frit Mod.

Fru Thompson.

Jeg har af Naturen et godt Humeur; det har hjulpet mig over mangen en Vanskelighed. Thompson var en alvorlig Mand; i Benézuela havde han meget at kjæmpe med under de bestandige Rivninger af de politiske Partier, han tilsidst blev et Offer for. Han har tidt sagt, at det var mit muntre Sind, der holdt ham oppe. — Der kommer Nogen — lad os sætte os herind, indtil de ere gaaede forbi.

(De sætte sig ind i Lysthuset, hvor de forblive under den følgende Scene, af og til sysselsatte med et eller andet Haandarbeid.)

Anden Scene.

Fru Thompson og Emilie (i Lysthuset). Sir Oliver og Doctor Jonstrup komme ind fra Baggrunden. Førstnævnte, der har en Cigar i Haanden uden at ryge af den, kaster sig ved Indtrædelsen paa en af Havestolene.

Dr. Jonstrup (affides).

Det er en god Praxis jeg har faaet. Mange vil misunde mig den. Men det er en Patient, der er meget vanskelig at behandle. (Høit.) Sir Oliver! (Da Sir Oliver, fordybet i sine Tanker, ikke svarer, træder han nærmere.) Sir Oliver!

Sir Oliver (farer op).

Ah, De talte til mig, Hr. Doctor! Undskyld —

Dr. Sonstrup.

De maa ikke saaledes fordybe Dem i Deres melancholske Tanker. De maa opmande Dem.

Sir Oliver.

Jeg vil kalde paa min Tjener William — jeg vil ud i en Baad og tage mine Fiskeredskaber med —

Dr. Sonstrup.

Nei, det tør jeg ikke raade Dem til. De skal heller gjøre Dem en Ridetour. Her er jo saa mange smukke Steder at tage til.

Sir Oliver.

Jeg kjender dem alle, og gider nu ikke længer see paa dem.

Dr. Sonstrup.

Men at sidde stille hele Timer i en Baad og mede og angle, det duer ikke for Dem. Det gaaer som det gik sidst, da jeg havde den Ære at gjøre Dem Selskab; De faldt i Tanker og lod Fiskene skjotte sig selv.

Sir Oliver.

Ja, det hænder mig undertiden. Naar jeg seer ned i det dybe, klare Vand, seer Beboerne saa ubekymrede, saa muntre styde forbi hverandre, saa kan jeg misunde dem deres Lod.

Dr. Jonstrup.

Nei, Tak! Af Alt i Verden er der Intet jeg mere nødig vilde være end en Fisk. Jeg kan ikke faae Andet ud end at Fiskenes Bestemmelse er at sluges, den Ene af den Anden. Skjærer man en stor Lax eller Torst op, saa finder man i dens Bug en nylig slugt, anseelig Fisk; skjærer man den op, saa ligger der inden i den en heel og holden mindre Fisk, og saaledes fremdeles, ganske som i de chinefiske Uffer. Silben yngler i det Utrolige, men neppe er al denne Yngel kommen til Skjels Aar og Alder, før den millionviis farer i Gabet paa en Hvalfisk eller en Hollænder.

Sir Oliver.

Men er dette ikke den almindelige Lov i Naturen? Den Ene lever paa den Andens Bekostning. Forskjellen er kun, at Dyrene vide det og vogte sig. Menneskerne søge Hjælp hos hverandre, stole paa hverandre; men i samme Dieblik sluger den Ene den Anden, ikke med Hud og Haar, men man gjør

Noget, der er værre, man tilintetgør sin Næstes Rygte, man søger at skubbe ham afveien, for at stige paa hans Skuldre. Man smigrer dem, man vil bedrage; man bedrager dem, man skylder Taknemmelighed. O, hvilken Verden, fuld af Sammerlighed, fuld af Bedrag, og hvad der er det Bærste af Alt, fuld af Kjedsommelighed!

Fru Thompson

(sagte til Emilie).

Den Stemme er mig saa bekjendt.

Dr. Jonstrup (affedes).

Naa, er han nu kommen ind i det Kapitel!

Emilie

(sagte til Fru Thompson).

Den Ene af dem er just den Doctor Jonstrup, jeg talte om. Bare han ikke seer mig!

Dr. Jonstrup.

Deres Cigar er gaaen ud. Vil De tænde hos mig?

Sir Oliver.

Nei, Tak. (Raster sin Cigar.) Det er ogsaa en af de indbildte Nydelser, hvorved man søger at dylse sig selv i Slummer, søger at glemme, at man har andre, ganske andre Fornødenheder.

Dr. Jonstrup.

Sandt nok; men en god Cigar er dog ikke at foragte. Den er et Narkoticum, og det trænger man undertiden til — Nu, Sir Oliver, hvad kan jeg idag gjøre for Dem?

Sir Oliver.

Det veed jeg ikke.

Fru Thompson (som før).

Sir Oliver! Savist er det ham! Men det er jo et lykkeligt Tilfælde!

Emilie.

Kjender du ham?

Fru Thompson.

Ja, men ths! Lad os høre!

Dr. Jonstrup

(tager en Sævestol og sætter sig hen hos Sir Oliver).

Bedste Sir, De har efter en af Deres herbærende Venners Raad consuleret mig. Medicin har De frabedet Dem, og heller ikke jeg troer, at den vilde hjælpe dem. Men jeg bør dog kjende Grunden til Deres Melancholie. Har man misbrugt Deres Godhed, stuffet Deres Tillid?

Sir Oliver.

Meer end eengang. Men det har intet Indtryk gjort paa mig. Jeg ventede mig ikke Andet.

Dr. Jonstrup.

Er De da bleven bedragen i Kjærlighed?

Sir Oliver.

Aldeles ikke. Jeg har ikke søgt hvad jeg forud vidste man skal have ondt ved at finde. I de senere Aar har jeg endog skyet al Omgang med Fruentimmer.

Dr. Jonstrup.

Men Herregud, hvad klager De da over?

Sir Oliver.

Jeg klager over ingen Anden end over mig selv. Jeg er uduelig til at udfylde en Plads i Samfundet. Jeg kan ikke være Noget for Andre, og jeg kjender Ingen, der kunde være Noget for mig. Jeg er, med eet Ord, kjed af min Tilværelse.

Fru Thompson (som før).

Hvilke Ord! Det er jo bedrøveligt!

Dr. Jonstrup.

Ei, min kjære Sir, en Mand som De, med

Deres Evner, Deres Talenter! Skulde De ikke kunne være Noget for Deres Medmennesker? De maa ikke fortvivle. Der gives Raad for Alt, undtagen for den bittere Død — og den befinder sig endnu langt fra Dem.

Sir Oliver.

Det skal De ikke sige.

Dr. Jonstrup.

Jo, det kan jeg som Læge sige med temmelig Bished — med mindre De har ifinde at søge den frivillig.

Sir Oliver.

Det var maaffee det Klogeste jeg kunde gjøre.

Dr. Jonstrup.

Vist ikke — saaledes maa en fornuftig Mand ikke tale. De maa sandfærdig see til at . . . at — De maa søge Abspredelse, De skal tage Deel i lystige Selskaber med muntre Benner.

Sir Oliver.

Tael ikke til mig om disse saakaldte lystige Selskaber. Ingen, der tager Deel i dem, morer sig af Hjertet. Man sidder sammen og spiser og drikker, for den næste Dag at kunne fortælle, at man har været i Selskab med Den og Den og spist og

druffet Dette eller Hiint. Det er Forstillelse, der staaer bag Gjæsternes Stole under al deres Støien og Snakken. Først naar de blive drukne, ere de noget Virkeligt. Men hvad de saa ere, skaffer mig Modbydelighed.

Dr. Jonstrup.

Om — ja, der kan være noget Sandt i. Men der gives jo andre, ædlere Abspredelser. Hvad om De foretog Dem en stor, interessant Reise? Jeg skal gjerne ledsage Dem et Stykke paa Veien.

Sir Oliver.

Jeg har i de sidste tre Aar gennemreist Frankrig, Schweits, Italien og Tydskland. Jeg har været i Amerika og Australien. Overalt traf jeg den samme Sænsformighed. Man bilder sig ind at kunne støde paa andre Mennesker, med andre Sæder, Skikke og Anskuelser. Men man træffer overalt det Samme, lige indtil Klædebragten, enten engelsk eller fransk Bedanteri. Vil man opsøge en ny, en eiendommelig Menneskenatur, saa maa man gaae til de vilde Indianere, til Nyseeland, til Menneskeæderne. Det har jeg gjort, men jeg fandt intet Bindeled mellem dem og mig. Jeg søgte Mennesker og fandt Dyr.

Emilie

(sagte til Fru Thompson).

Vi tør vist ikke blive længere.

Fru Thompson.

Du har Ret — lad os gaae. (Bliver ved at lytte, mens de berebe sig til at gaae.)

Dr. Jonstrup.

Ja, jeg seer nok, at de sædvanlige Midler ville ikke frugte hos dem. Der er imidlertid eet Middel, jeg oftere er kommen tilbage til, og endnu vil foreslaae Dem. Det er en radical Cuur, og dertil trænger De.

Str Oliver.

Lad høre!

Fru Thompson

(da Emilie vil gaae).

Vent lidt. Jeg gad nok vidst hvad han vil raade ham.

Dr. Jonstrup.

Jeg har min egen Cuurmethode. Jeg hader ikke mange Recepter, famler og eksperimenterer ikke gjerne. Jeg eftersporer en Sygdoms første Aarsager. Kan jeg fjerne dem, saa er det godt; hvis ikke, søger jeg at neutralisere dem, at tilintetgjøre deres Virkninger, at opstille Noget, der kan modarbeide dem. Nu er det en bekjendt Sag, at vi Læger har vor store Nød med to Slags Sygdomme, dem, der have deres Grund i Fattigdom, og dem,

hvis Marsag maa søges i Rigdom. Ved hine kommer det an paa at afhjælpe Mangelen, at skaffe sund Føde, luftige Boliger og Frihed for Næringsforger; men det staaer desværre kun sjelden i vor Magt. Rigdommens Under komme af Overflødighed, og — saa underligt det ogsaa klinger — dem kunne vi heller ikke afhjælpe. Efter alle Symptomer at slutte har Deres Tungsindegheds forskjellige Plager een og den samme Oprindelse, og denne kan jeg ikke søge andensteds end hos Deres afdøde Onkel i Bengalen.

Sir Oliver (forundret).

Hos min Onkel?

Dr. Jonstrup.

Eller hos hans eneste Søn, der ved sin Død gjorde Dem til Arving af Deres Onkels store Formue.

Sir Oliver.

Jeg forstaaer Dem. Behag at blive ved.

Dr. Jonstrup.

Deres Uheld er, at De er bleven sat ind i en Livsstilling, der er altfor betrygget. De har ingen Bekymringer, ingen Uergrelser uden dem — lad mig kun sige det ligefrem — uden dem, De skaber Dem selv. De har Intet at speculere paa, Intet, der

vækker Dem til Modstand. En Mand, der som De kan skaffe sig Alt hvad han peger paa, fordi han kan betale det dobbelt, for ham tabe Tingene deres Værdie, og derved taber hele Livet sin Værdie. Nu er det min Mening, at De skal søge at komme ind i en Livsstilling, der paa eengang har sine meget behagelige Sider og tillige skaffer Dem den Modstand, De behøver, det Stof til daglige smaa og store Uergreelser, De nu savner, og saaledes let og hurtigt lærer Dem at skjønne paa Tingenes sande Værdie.

Sir Oliver.

Ja, hvad Stilling skulde det være?

Dr. Jonstrup.

De skal gifte Dem.

Sir Oliver.

Gifte mig? Det er da vel ikke Deres Alvor.

Dr. Jonstrup.

Mit fulde Alvor, og det Eneste, jeg endnu veed at raade Dem.

Sir Oliver.

Gifte mig! Ja, i en yngre Alder har jeg undertiden tænkt derpaa. Jeg saa unge og smukke Piger, der syntes mig at besidde en opvakt Mand, en blid og from Character. Men kunde jeg vide,

hvad Svaghed eller Vegemsfeil de skjulte med deres Ungdom og Skjønhed? eller hvilke Uregelmæssigheder i Characteren den fromme Mine, de kloge Dine forbulgte! ja endog hvad Slethed man kunde komme til at trolove sig med og optage i sit Huus?

Dr. Jonstrup.

Nei, alt Dette veed man ikke, og just derfor skal De gifte Dem.

Sir Oliver.

Jeg forstaaer Dem ikke.

Dr. Jonstrup.

Jeg skal forklare mig nøiere. Man siger saa ofte, at Livet faaer først Betydning for os, naar vi blive gifte. Der ligger en stor Sandhed deri, men just ikke som man i Almindelighed forstaaer det. Det er ved Ægteskabet man først lærer hvad dette Liv giver, hvorledes det maa fristes og bæres, hvorledes man maa opbyde al sin Kraft for at sætte det simpleste Dnske igjennem, hvorledes man maa kjæmpe med meningsløse Griller og Luner —

Sir Oliver.

Men jeg forundres over Dem! Vil De da raade mig til at ægte et Fruentimmer af slet Character, af simpel Opdragelse?

Dr. Jonstrup.

Gud bevares! Nei, nei! hvor kan det falde Dem ind? De skal ægte en Dame, der er dannet, skøn, udmærket opdraget, i Gæt og Alt en Engel. Naar De har været gift et halvt Aar — hvad siger jeg! Naar De har været gift een eller to Maaneder, vil hun give Dem saa Meget at tænke paa, at De glemmer at kjebe dem — og De vil lære at skjønne paa Livet.

Fru Thompson (affides).

Den Doctor er jo et Uhyre!

Emilie (ligeledes).

Ja, hvor han taler!

Sir Oliver.

Jeg skulde altsaa gifte mig for at blive en plaget Mand?

Dr. Jonstrup.

De skal gifte Dem for at høre op at være en plaget Mand.

Sir Oliver.

Men Deres hele Tale gaaer jo ud paa —

Dr. Jonstrup.

Meget sandt, men med den store Forffjel, at De nu er plaget af Dem selv, og imod sig selv formaaer man ikke altid at sætte Noget. Gifter De

Dem, saa bliver De plaget af Deres Kone, af et Bæsen, De maaskee tilbeder og er bunden til ved en Mængde Baand, der ikke saa let kunne brydes. Den Energie og Udholdenhed, et saadant Liv tvinger Dem til, vil paa min Værelse blive Dem meget gavnlig. Den vil befrie Dem for alle de Plager, De nu maa trækkes med.

Fru Thompson (som før).

O, hvad fortjente han ikke for sine skammelige Ord!

Sir Oliver.

Er De selv gift!

Dr. Jonstrup.

Nei, men jeg tænker i denne Tid stærkt paa at gifte mig.

Sir Oliver.

Er det af de samme Grunde, De har anført?

Dr. Jonstrup.

Nei, jeg lider ikke af Tungvindighed og trænger ikke til Midler derimod. Mit daglige Livs Plager giver mig den Svingkraft, jeg behøver.

Sir Oliver.

Men efter Deres egen Theorie vil Deres Kone sandsynligviis blive Dem en ny Plage.

Dr. Jonstrup.

Det er ikke umuligt, skjøndt den unge Pige, jeg har kastet mine Dine paa, er af sagtmobigt Væsen og gjør kun faa Fordringer. Ligesom jeg er vis paa, ikke at erholde et Nei, saaledes haaber jeg ogsaa, at det vil blive hende, der skal afhænge af min Billie. Jeg kommer neppe til at høre til de sentimentale Egtmænd. Jeg vil gifte mig, fordi jeg som Ræge trænger til en ordnet Huusholdning, og det er jeg ved dette Valg sikker paa.

Fru Thompson (som før).

Doctoren er just ikke meget forelsket i dig.

Emilie (som før).

Ja, hvad hjælper det mig! Du skal see, han frier alligevel.

Sir Oliver.

Jeg indseer nok, hvor De vil hen, og hvad De venter Dem af Deres besynderlige Cuur. Jeg har, som sagt, aldrig tænkt paa at gifte mig, jeg har maaffee aldrig været forelsket — jo, eengang, men det er længesiden, og Den, jeg havde Tanker til, var allerede gift. Men der er Noget i Deres Raisonnement, der tiltaler mig. Det vil blive et Hazardspil, det er sandt; men det kan interessere ved sine Chancer, der er Noget at vinde og at tabe.

Jeg skal nøie overtænke denne Sag, og takker Dem i alle Tilfælde for Deres Raad.

Dr. Jonstrup.

Men De maa ikke opsette Deres Beslutning for længe.

Sir Oliver.

Den kræver alligevel Tid. Vil jeg forene mig med en Hustru, der kan gjøre mig lykkelig —

Dr. Jonstrup.

Na nei, nei! forstaae mig dog rigtig: hun skal ikke gjøre Dem lykkelig; tværtimod —

Sir Oliver.

Det er sandt, det var jo derfra vi gif ud. Nu, jeg skal gjøre mig al Umag for at gaae ind paa Deres Ideer. Men selv som De forstaaer det, vil det ikke være let at finde et Bæsen, der paa eengang kan fængsle mig og tillige besidder de Egenskaber, De anseer for nødvendige.

Dr. Jonstrup.

Jeg forsikrer Dem, det er den letteste Sag af Verden. Dnsfer De det, skal jeg foreslaae Dem meer end een ung Dame.

Sir Oliver

(som hele Tiden meget alvorlig).

Hvis De kan, skal jeg være Dem meget for-
bunden. — Gaaer De ind med i Billardstuen?

Dr. Jonstrup.

Meget gjerne.

(De gaar.)

Tredie Scene.

Fru Thompson og Emilie, der komme frem fra Lysthuset. —
Siden Mary.

Fru Thompson (med Latter).

Naa, Emilie, der fik vi gifte Koner læst og
paastrevet!

Emilie.

Ja, jeg kan ikke kjende Doctoren igjen. Han
er ellers en saa forstandig Mand.

Fru Thompson.

Paa hans Forstand kan der Intet siges; han
er maaskee altfor klog. Men du har Ret, at du
ikke vil gifte dig med ham. En saa klog Mand
er man ikke tjent med.

Emilie.

Kjendte du virkelig denne Sir Oliver?

Fru Thompson.

Ja, og det har været mit høieste Ønske at
træffe sammen med ham. Jeg ventede mig hans
Assistance i en Sag, som jeg vist vil have ondt
med at sætte igjennem, men hvori netop han kunde

være mig til stor Nytte. Nu træffer jeg ham uventet her. Men hvilken Forandring er der foregaaet med ham! Han var dengang livlig og bevægelig, agtet som et lyst Hoved med ualmindelige Kundskaber. Han besad aaben Sands for det meget Gode og Skjønne, Livet tilbyder Enhver, der ikke forsættelig støder det fra sig; han var fuld af Birkelyst — og nu er alt dette død ud! Hvad Haab tør jeg gjøre mig, saa mørk og menneskefjendsk han er bleven! Hvis jeg uden Videre meldte mig hos ham, kunde det nok stikke ham at lade sig nægte hjemme.

Emilie.

Det synes mig ikke rimeligt.

Fru Thompson.

Jo, naar en Englænder først er kommen i det Hjørne, er han meget svær at handtere.

Emilie.

Men naar han kjender dig fra en ældre Tid —

Fru Thompson.

Denne Omstændighed kan maaskee nu skade mig — jeg veed det ikke bestemt, men jeg maa være forberedt derpaa. Hos en Melancholiker antage ældre Erindringer ofte en mørk Farve. Nei, jeg maa hitte paa Noget, der sikker mig imod at afvises, for Exempel — nei, det duer ikke . . . Men jeg kunde jo

meget godt — hahaha! det er jo det allernærmeste — ja, det vil jeg! Saa har jeg med det Samme Leilighed til at gjøre mig en Smule lystig over din Doctor og hans smukke Theorier, hvilket han ærlig fortjener. (Gaaer hurtig til Udgangen og kalder:) Mary!

(Mary træder ind.)

Stynd dig og gaae ned i Billardstuen — en af Dpvarterne siger dig nok, hvor det er — og spørg efter Doctor Jonstrup.

Mary.

Doctor Jungstrut?

Fru Thompson.

Nei, Doctor Jonstrup. Kald ham ud og beed ham være saa god at begive sig herhen. Der er en fremmed Dame, der ønsker at konsulere ham.

Mary.

Consulere? (Forundret.) Fruen ikke rask? Ah, Fruen aldrig feiler Noget.

Fru Thompson.

Siig kun som jeg har sagt dig. Og naar han spørger dig om mig, saa fortæl kun Løst og Fast. Du maa gjerne prale.

Mary.

Ah, det skal jeg bestemt — ikke prale, men siige Sandhed, puur Sandhed.

(Gaaer.)

Emilie.

Hvad har du betænkt, Pauline?

Fru Thompson.

Jeg vil prøve paa, om jeg ikke gjennem din Doctor kan skaffe mig en fornøyet Anbefaling hos Sir Oliver.

Emilie.

Men Doctoren kjender dig vist slet ikke.

Fru Thompson.

Nei, men nu skal han gjøre mit Bekjendtskab.

Emilie.

O, nu forstaaer jeg dig! Du stoler paa, naar Sir Oliver først seer dig, saa afviser han dig ikke; og det har du justement Ret i.

Fru Thompson.

Kjære Emilie, vi stakkels Menneſker ere ofte nøbte til at stole paa Noget, der er meget tvivlsomt. Men undertiden lader der sig opføre en ganske fast Bygning paa den løse Grund.

Emilie.

Men du har endnu ikke fortalt mig, hvor du lærte Sir Oliver at kjende.

Fru Thompson.

Paa et Landsted i Nærheden af Kjøbenhavn hos

en engelsk Familie; det kan nu være en sex, syv Aar siden. Jeg var kort iforveien bleven gift, men ved en Misforstaaelse enten af Den, der presenterede mig, eller af Sir Oliver selv, antog han mig ikke at være Mistress, men Miss Thompson, altsaa ugift. Han viste mig hele Aftenen megen Opmærksomhed, ja saa megen, at jeg gjerne kunde blive forfængelig derover. Først nogle Dage derefter fik han at vide, at jeg var gift, og vi fortsatte nu Bekjendtskabet, deels hos os selv, deels hos den omtalte Familie.

Emilie.

Saa meente han vist nylig dig med den Dame, han engang var forelsket i, men der var gift.

Fru Thompson.

Ja, det veed jeg ikke. — Men jeg seer Doctoren og Mary komme derhenne i største Hast. Naar der er en ny Patient i Perspektiv, kan de Herrer skynde sig. — Nu maa du gaae, Emilie. Jeg kommer siden over til dig, baade for at fortælle dig Udfaldet og sige god Morgen til din Fader.

(Emilie gaaer.)

Vil Sir Oliver strax kjende mig igjen, naar han seer mig? I Sydamerikas Clima forandrer man sig hurtig. Og mon han endnu har bevaret sine ældre, velvillige Følelser for mig? Dengang . . . ja,

dengang! — Nu, det maa vise sig. For Diebliffet tør jeg kun tænke paa min Doctor. Allerførst gjør jeg bedst i at sørge for en passende Stilling — her er en Gyngestol, den er som bestilt til mig.

Fjerde Scene.

Fru Thompson. Dr. Jonstrup. Mary. — Siden en Tjener.

Dr. Jonstrup.

Naadige Frue har ladet mig kalde, Jeg er til Deres Tjeneste.

Fru Thompson

(Der har indtaget en henkastet Stilling i Stolen, lugter til en Flacon og først nu tager Notice af ham; med mat Stemme).

Er det Dem, Hr. Doctor! Bliv ikke vred, at jeg har sendt Bud efter Dem. Jeg trænger til en Læges Trøst.

Dr. Jonstrup.

Der behøves ingen Undskyldninger. Det er min Pligt at være tilrede for mine lidende Medmennesker. — De befinder Dem ikke ganske vel, som jeg seer. Maaskee et almindeligt Aldebefindende? eller er der noget Særdeles, De klager over?

Fru Thompson.

Min Tilstand er forunderlig. Der er ingen

Læge, der har kunnet blive rigtig klog paa hvad der feiler mig.

Dr. Jonstrup (affbes).

Det aner mig, at jeg bliver heller ikke klog derpaa.

Fru Thompson.

Jeg er undertiden saa mat, at jeg om Morgen
nen ikke gider reist mig, men bliver liggende til op
paa Formiddagen; ja sommetider gider jeg knap staae
op af en Stol.

Dr. Jonstrup.

Saa? Hm!

Mary (affbes).

Fruen ikke tale sandt. Fruen oppe med alle
os Andre.

Fru Thompson.

Mine Nerver ere saa skræffelig sensible. Den
mindste Lyd generer mig. Naar En taler høit, naar
man gaaer for haardt i Stuen, hvor jeg er, det
bringer mig til Fortvivlelse.

Dr. Jonstrup.

De nervøse Under ere desværre meget alminde-
lige blandt Damer af de høiere Stænder. Dog
troer jeg, at man ved en omhyggelig Behandling,

ved en fortsat, consequent gennemført Cuur kan raade Bod derpaa.

Fru Thompson.

Ja, mine Nerver maae være meget følsomme. Jeg kan saaledes slet ikke taale Modsigelse.

Dr. Jonstrup (affides).

Det behøvede hun ikke at fortælle mig.

Mary

(trækker Fruen i Shawlet).

Men Frue —!

Fru Thompson (lader opfarende).

Hvad vil du nu?

Mary (sagte til hende).

Fruen ikke taale Modsigelse? Udbrig har jeg vidst det.

Fru Thompson.

Lie stille! Du veed, jeg lider ikke, man afbrøder mig. Gaae lidt længere bort!

Mary

(idet hun brummende trækker sig tilbage).

Naar pleier Fruen tale saadan til Mary!

Fru Thompson (affides).

Den skikkelige Sjæl er istand til at forbedre Alt for mig. (Gøit.) Jeg veed, denne Svagheb

tages mig ilde op af Mange. Man holder mig for uforligelig — o, jeg er saa ulykkelig derover! Men jeg kan ikke forandre min Natur.

Dr. Jonstrup.

Nu, Modsigelse er heller ikke altid let at finde sig i. Naar man har et livligt Naturel —

Fru Thompson.

Er det ikke sandt? Blodet stiger mig strax til Hovedet, jeg kan ikke styre mig, og jeg er i den Sindsstemning istand til at sige og gjøre Ting, man ikke skulde tiltroe mig.

Dr. Jonstrup (affbes.).

Men hun er jo som skabt for min Englænder! (Hvit.) Tillader naadige Frue, at jeg føler Deres Puls? (Føler Pulsen; affbes.) Jeg tænkte det nok! Hun feiler ikke det Allerringeste.

Fru Thompson.

Hvad mener De om Pulsen? De seer saa betænkelig ud.

Dr. Jonstrup.

Den er i det Hele ret god — lidt springende, lidt urolig, men jeg troer ikke, det betyder Noget. Jeg skal skrive Noget op for dem, men foreløbig kan De tage lidt Cremor tartari.

Fru Thompson.

Nei, fy! det holder jeg ikke af.

Dr. Jonstrup.

Pleier De maaskee at bruge Bruuspulvere?

Fru Thompson.

Ja, men lad mig slippe for Bruuspulvere.

Dr. Jonstrup.

Nu, Limonade gjør den samme Nytte.

Fru Thompson.

Godt, Limonade. Af Hindbær?

Dr. Jonstrup.

Ja, det anbefaler jeg helst.

Fru Thompson.

Men jeg holder mere af Citron=Limonade.

Dr. Jonstrup.

Saa drik De Citron=Limonade.

Fru Thompson.

Dg nu skal jeg sige Dem, hvordan vi tillavede Limonaden i Sydamerika: vi kom altid en lille Smule stærk, gammel Rom i den.

Dr. Jonstrup.

Nei, det tilintetgjør ganske Virkningen; saa hører den op at være kjælende.

Fru Thompson.

Men paa den Maade drak vi den altid; det blev holdt for saa sundt, og jeg befandt mig altid saa vel derefter.

Dr. Jonstrup.

Det er en anden Sag — naar De er vant dertil. Men kun lidt.

Fru Thompson.

Ja, kun lidt — et lille Desertglas.

Dr. Jonstrup.

Nei, det er meget for meget.

Fru Thompson (fortrebelig).

Na, hvorfor er det for meget! Naar jeg er vant dertil —

Dr. Jonstrup.

Det er sandt! Saa gjør det vel Intet.

Fru Thompson.

Troer De, jeg behøver at holde Diæt?

Dr. Jonstrup.

Sm! ja, nogen Forsigtighed i Deres Maaltider vil jeg dog tilraade. Har De i Almindelighed god Appetit?

Fru Thompson.

Nei, langt fra. Jeg spiser saa Lidt, og der er i Grunden Ingenting jeg har rigtig Lyst til.

Dr. Jonstrup.

Jeg vil anbefale Dem letfordøielig Føde, for Exempel Bildt —

Fru Thompson.

Ja, Bildt holder jeg af, især Fuglevildt, naar det er godt tilberedet; men ellers er det mig en Pest.

Dr. Jonstrup.

Ogsaa Østers —

Fru Thompson (med Interessse).

Har man dem gode her?

Dr. Jonstrup.

Udmærkede.

Fru Thompson.

Det var godt, De sagde mig det. Østers spiser jeg gjerne.

Dr. Jonstrup.

Derimod skal De skye svære Spiser, som Hummer —

Fru Thompson.

Na, Hummer! min Livret! Jeg har just glædet mig til, at man her skal faae dem saa gode.

Dr. Jonstrup.

Saa spis De i Guds Navn Hummer, men til Maade.

Fru Thompson.

Ja, jeg spiser aldrig mere end een ad Gangen.
(Mary nærmer sig med en sort Tjener, der bærer en Hat-
Kasse.)

Mary.

Der er Fruens Tjener David med den nye Hat fra Kjøbenhavn.

Fru Thompson (springer op).

Er min Hat kommen? Det var prægtigt! Jeg vil strax op og prøve den. — Ikke sandt, Hr. Doctor, jeg tør jo nok gjøre mig en Spadsretour?

Dr. Jonstrup.

Det vil endog være meget gavnligt for Dem. (Ussedes.) Ja, nu vil hun ud og lade sig see med den nye Hat; saa er' alle hendes Plager glemte.

Fru Thompson.

Hr. Doctor, De er bestemt en Læge efter mit Hoved. Det forekommer mig, at jeg, nu jeg har talt med Dem, befinder mig meget bedre. Vi maae sees ret ofte.

Dr. Jonstrup.

Naadige Frue kan aldeles disponere over min Tid, saavidt min øvrige Praxis tillader det.

Fru Thompson.

Har De for Diebliffet andre Patienter her paa Stedet?

Dr. Sonstrup.

Ja, et Par —

Fru Thompson.

For Exempel —

Dr. Sonstrup.

For Exempel, ja blandt Andre en ung fornem Englænder.

Fru Thompson.

Hvad feiler ham?

Dr. Sonstrup.

Han lider af Tungfindighed.

Fru Thompson.

Na, saa mangler han nok kun Udspreddelse.

Dr. Sonstrup.

Det er meget sandt. Han mangler muntert, oplivende Selskab. Dersom han var saa lykkelig at kunne omgaaes Dem, naadige Frue —

Fru Thompson.

Mener De virkelig?

Dr. Sonstrup.

Upaatvilelig. Naar De tillader det, og hvis

det kan lykkes mig — thi han er noget egen — skal jeg have den Ære at forestille ham for Dem.

Fru Thompson.

Det har jeg ikke det Mindste imod. Det vil ubestrikt interessere mig meget at gjøre hans Bekjendtskab. (Affides, leende.) Den Doctor er jo virkelig ganske efter mit Hoved. (Til Doctoren.) Til vi sees igjen!

(Gaaer med Mary og Tjeneren.)

Dr. Jonstrup (ene).

Men det er jo en Himlens Tilfikkelse! Kan Sir Oliver ønske sig en bedre Ægtefælle? Hun er classisk. Hun er forvænt, rig, opdragen i Overflødighed og vant til at commandere. I hendes Selskab vil han min Sandten glemme at kjede sig. Men der har vi ham jo!

Femte Scene.

Doctor Jonstrup. Sir Oliver, ledsaget af en Tjener, der bærer adskillige Fiskeredskaber.

Dr. Jonstrup.

Sir Oliver, jeg har en meget behagelig Tidende at bringe. Jeg er i dette Dieblik bleven consuleret for nogle ubetydelige Svagheder af en Dame, der boer her paa Stedet. Det er en ung Enke, af ind-

tagende Bæfen, af det bedste Selskab. Efter hvad jeg har erfaret var hendes Mand en rig og anseet Mand paa en af Colonierne, en høi Militair eller noget Saadant. Han mistede for en to, tre Aar siden Livet under en politisk Revolte og har efterladt hende en meget stor Formue. Vil De følge mit Raad og gifte Dem, kan jeg ikke foreslaae Dem nogen mere elskværdig Plageaand end bemeldte Dame.

Sir Oliver.

Ja, jeg takker Dem meget for den Deeltagelse, De viser mig. Jeg har tænkt over Deres Raad. Det har sine gode Sider, det indrømmer jeg — om just ikke paa den Maade, som De tager det. Man vinder en bestemt Gjenstand for sine Interesser; man anspores til Meget, der er smukt og godt. Men tænker jeg saa paa de mange Uleiligheder, der flyde af den gifte Stand, at min Frihed bindes, mine Baner krydses, saa gjør jeg nok klogest i at blive derfra. Skulde jeg gifte mig, da maatte det være paa den Betingelse, at der ikke skeete nogensomhelst Forandring i min vante Leveviis.

Dr. Jonstrup.

Men vil De ikke see hende?

Sir Oliver.

Det er til ingen Nytte; jeg er heller ikke op-

lagt til at conversere Damer. Der hører Noget til, jeg nu ikke længer besidder, nogen . . . nogen Let-sindighed. Man skal lade sine Følelser afficere; ellers mangler man den rette Impuls til Samtalen. Men i næste Dieblif skal man alligevel undertrykke de Følelser, man har været bevæget af. I mine yngre Aar gjorde Fruentimmer et for stort Indtryk paa mig, nu gjør de et for lille. Jeg veed iforveien, at denne Dame ligesom alle Andre meget snart vil blive mig ligegyldig.

Dr. Jonstrup.

Men her er jo blot Tale om at vexe et Par Ord med hende. Da hun opholder sig her paa Stedet, kan De ganske som tilfældigviis træffe sammen med hende.

Sir Oliver.

De mener det godt, og jeg skjønner meget derpaa. Men jeg har i dette Dieblif leiet en Baad. Vi vil roe over til den svenske Kyst og blive der et Par Dage; jeg har mine Fiskeredskaber med mig.

Dr. Jonstrup.

Sir Oliver, De maa see hende! Det er en Uressag for mig. Det er min Cuurmethode, der staaer paa Spil.

Sir Oliver.

Maafke ved min Hjemkomst — (vil gaae.)

Dr. Jonstrup
(træder iveien for ham).

Ved Afkæmping! Der kommer hun! Tillad, at jeg forestiller Dem . . . (Gaaer den indtrædende Fru Thompson imøde og fører hende frem.)

Sjette Scene.

De Forrige. Fru Thompson (paaklædt til at spadserere). —
Siden en Tjener.

Sir Oliver
(med et Udbrud).

Mistress Thompson!

Fru Thompson.

Sir Oliver! Hvad skal jeg takke for den Lykke at træffe Dem her?

Dr. Jonstrup (affedes).

Ah, et gammelt Bekjendtskab! Det er godt!

Sir Oliver (noget forvirret).

Jeg . . . jeg reiser meget . . . jeg har opholdt mig her en Tid. Men De, Mistress, jeg antog, at De var langt herfra.

Fru Thompson.

De veed da ikke, at jeg har været nødt til at flygte fra mit nye Hjem.

Sir Oliver.

De maatte flygte! — Ja, i dette Dieblit lod min Ven, Doctoren, nogle Ord falde . . .

Fru Thompson.

Jeg søgte først en Tilflugt i det Indre af Landet, kom vel tilbage, men indsaae snart, at jeg ikke turde forblive i en By, hvor enhver ny politisk Omvæltning kunde bringe mig Livsfare.

Sir Oliver.

Det var jo meget beklageligt!

Dr. Jonstrup (affedes).

Jeg er overflødig. Nu vil Sagen gaae af sig selv, og uden min Hjælp. (Svit.) Naadige Frue, mine Forretninger kalde mig bort.

Fru Thompson.

Men jeg seer Dem jo igjen.

Dr. Jonstrup.

Naar De befaler.

(Gaaer.)

Fru Thompson.

Jeg kan neppe forestille mig, at der er gaaet

ser, ja næsten syv Aar hen, siden jeg havde den Fornøielse at see Dem hos Wilsons paa Strandveien og i vort eget Huus. Det var en munter, fredelig Tid.

Sir Oliver.

Jeg har ofte tænkt paa den med Hentykkelse. Jeg har mine bedste Erindringer fra hiin Sommer. Den har efterladt Indtryk hos mig, som hverken Tid eller Fraastand kunde svække.

Fru Thompson.

Dg efter hvad jeg seer har Deres gamle Kjærlighed til vort Land, som De dengang saa ofte udtalte, endnu ikke forladt Dem. Eller er De her blot for at bruge Badene?

Sir Oliver.

Just ikke blot derfor. Dette Sted er virkelig et af de skønneste Punkter i Europa, ja har maaskee ikke sin Lige. De Udsigter, man har fra Kysten, give Diet en bestandig Variation. Men har Mistress Thompson isinde at tage Ophold her?

Fru Thompson.

Nei, jeg bliver her kun en 8te, høist 14 Dage; saa maa jeg til Kjøbenhavn og raadføre mig med nogle Lovkyndige eller henvende mig til Regjeringen.

Sir Oliver (smilende).

De har dog vel ikke isinde at føre Proces?

Fru Thompson.

Jeg kan ikke nægte, jeg har stor Lyst dertil, og jeg har endog indtil for kort Tid siden støttet meget paa Deres Raad og Bistand. Da jeg nylig var i London og ingen Vel kunde komme med de Autoriteter, man henvisste mig til, spurgte jeg alle Mennesker om Sir Oliver. Jeg antog, at De efter Deres ældre Bestemmelse var Advokat, og vilde nu allerhelst betro min Sag til Dem.

Sir Oliver.

Advokatstanden har jeg opgivet, men jeg kunde dog maaskee være Dem til Nytte. Hvorom dreier Spørgsmaalet sig?

Fru Thompson.

Sagen er meget simpel og ligefrem. Dengang jeg blev nødt til at flygte fra Venézuela, var vort Baaningshuus meget udsat for at overfaldes af det oprørske Partie og maaskee demoleres. Mine Venner og nogle troe Huusfolk skaffede derfor alle rørlige Sager tilside og fik dem transporterede ud paa et portugisisk Skib, der laae i Havnen; Dagen derpaa gik det under Seil. Uheldigviis havde dette Fartøi en halvandet hundrede Neger-slaver ombord.

Det blev nogen Tid efter optaget af engelske Krydsere og condemneret; og ved den Leilighed blev min Eiendom sat til Auction og solgt. Det er nu dette jeg fordrer mig godtgjort. Thompson var engelsk Undersaat og dansk Consul derovre. Jeg tør altsaa vel haabe Understøttelse for min Sag baade i England og her.

Sir Oliver.

Saa vidt jeg seer har De ogsaa al Grund til at vente det. Var disse Sager af betydelig Værdie?

Fru Thompson.

En 4000 £ Sterling. Skjøndt det er betydeligt nok, vil jeg dog tilstaae, at det er et Tab, jeg kan taale. Den største Deel af vor Formue var anlagt i England. Men det er min Natur imod at finde mig i Uret.

Sir Oliver (levende).

De skal paa ingen Maade finde Dem deri, De skal staae paa Deres Ret. Jeg skulde tage meget feil, om ikke en lignende Sag engang har været for i Parlamentet og blev afgjort i Deres Faveur. Jeg skal tænke nøiere derover, jeg skal skrive til en af mine Benner i London, jeg skal . . . Men det var godt, om jeg kjendte noget nærmere til Sagens Detail.

Fru Thompson.

O, der er allerede skrevet Meget i denne Sag! Jeg har en heel Pakke Betænkninger, Indlæg og Udskrifter af Vidnesforhør.

Sir Oliver.

Det var fortræffeligt! Lad De mig kun faae det Altsammen. Jeg skal meget hurtig sætte mig ind i det.

Fru Thompson.

Ja, jeg tog ikke fejl af Dem. Jeg vidste, at jeg vilde finde Deeltagelse hos Dem, ikke en almindelig Sagførers, men en Vens.

Sir Oliver.

Mistress Thompson kan være overbevist om, at mit Venskab for Dem, at enhver af mine Følelser fra en ældre Tid lever usvækket hos mig. — Men der er en Tjener; han vil vist tale med Dem.

(Fru Thompsons Tjener, der er traadt ind, forbliver i Baggrunden.)

Fru Thompson.

Jeg veed hvad han vil; han skulde følge ud med mig i Byen. Jeg har et lille Indkjøb at besørge, en Present, jeg vilde gjøre en ung Herre, der allerede har haft megen Uleilighed for min Skyld. Men sandt at sige er jeg i Forlegenhed med hvad jeg skal vælge.

Sir Oliver.

Ønsker De, at jeg skal følge med Dem og, saa godt jeg kan, staaer Dem bi med et Raad —

Fru Thompson.

Men hvor tør jeg forlange, at De . . .

Sir Oliver.

O, det gjør jeg med største Fornøielse. Jeg har hos en Kjøbmand her i Byen seet forffjellige smukke Sager.

Fru Thompson.

Ja, vilde De, var jeg Dem meget forbunden.

Syvende Scene.

De forrige. Doctor Jonstrup.

Dr. Jonstrup

(mens Fruen taler med Tjeneren).

Sir Oliver, jeg erfoer nu i Forbigaaende af Deres William, at han har bragt alle Fiskeredskaberne ned i Baaden. Hvis De altsaa vil tage over til den svenske Kyst —

Sir Oliver (hastig).

Nei, idag ikke. De har virkelig Ret, det er ikke gavnligt for mig at sidde saa længe stille og uvirksom i en Baad.

Fru Thompson
(nærmer sig igjen).

Jeg er til Deres Tjeneste —

Sir Oliver.

Ah, paa Diebliffet! (Affides til Doctoren.) Jeg
skal sende et Bud ned til William —

Dr. Jonstrup.

Overlad det til mig; jeg skal just den Bei. —
Onsker De Baaden til imorgen?

Sir Oliver (lidt forlegen).

Nei, som sagt — (taler affides med ham.)

Fru Thompson (affides).

Den gode Sir Oliver er virkelig bleven meget
mere elskværdig end han var før, da vi belurede ham.
Lidt Fortjeneste deraf tør jeg vel tiltroe mig.

Sir Oliver
(byder Fruen Armen).

Tillader De —

(Han og Fruen tilligemed Tjeneren gaae.)

Dr. Jonstrup.

Min Guur flaaer an. Jeg vidste det forud,
jeg var sikker i min Sag. Han er allerede som om-
skabt. Kan der blive et Par af ham og denne
Dame, saa skriver jeg ham ud paa Bryllupsdagen.
(Gaaer.)

Anden Act.

Første Scene.

Emilie og Julius Holm komme ind.

Emilie.

Hun kommer jo snart hjem, efter hvad der blev os sagt. Saa lad os vente lidt her. Jeg kunde ikke holde det ud deroppe i Bærelserne; mit Sind er saa beklemmt.

Julius.

Ja, du kan troe, mit ikke mindre. Men vi maae absolut raadsføre os med Pauline. Hun har altid havt et saa klart Hoved, altid vidst at hjælpe sig, naar vi Andre var' i smaa Forlegenheder. Du skulde høre, med hvilken Indsigt og Klogskab hun taler om den Sag, der skal føres med den engelske Regjering, hvorledes hun forud beregner alle Om-

stændigheder og tænker paa Raad og Udveie. Hun vil nok speculere Noget ud, der kan komme os tilhjælp i vor Knibe.

Emilie.

Ja, hun har saa stor Godhed for os begge.

Julius.

Om hun har! Af dig holder hun som en Søster; og naar jeg sidder hos hende og vi komme til at huske paa forrige Tider, paa saa mange lystige Historier fra dengang — det er slet ikke som hun var bleven den rige og fornemme Dame, saa munter og overgiven kan hun være.

Anden Scene.

De forrige. Fru Thompson.

Fru Thompson.

Er I der, kjære Børn! Mary fortalte mig, at I havde været oppe og spurgt efter mig.

Julius.

Ja, jeg vilde allerførst underrette dig om, at jeg har udrettet din Commission. Den Sømand, jeg skulde opspørge, Knud Andersen, som du troer kunde gavne dig ved sit Vidnesbyrd —

Fru Thompson.

Ja, han var med som Passageer paa det portugisfke Skib.

Julius.

Han er godt bekjendt her paa Stedet. Man veed, han har faret paa Sydamerika.

Fru Thompson.

Men han er ikke her i Byen for Diebliffet?

Julius.

Nei, men han ventes hertil om en 2, 3 Uger.

Fru Thompson.

Saa maae vi give Tid saa længe. Tusind Tak for din Meilighed. — Men, Emilie, er der Noget iveien? Du seer mig saa forknyttet ud.

Emilie.

Julius og jeg ere bange for, at vi nu ere værre farne end før. Doctor Jonstrup har endelig gjort Alvor af det og talt med Fader.

Fru Thompson.

Og friet til dig? Seer man! — Og hvad svarede din Fader?

Emilie.

Han svarede, at han selv Intet havde mod det Partie, men tilstod ligefrem, at jeg maaskee havde fæstet mine Tanker til en Anden.

Julius.

Det var han jo nødt til at sige, da det slet ingen Hemmelighed er.

Emilie.

Men saa bad Doctoren, om han ikke maatte faae en Sammenkomst med mig. Han tænkte, det skulde lykkes ham at tale saaledes til mig, at jeg gav efter for hans Onsker.

Julius.

Er det ikke stygt? Det er jo reent ud at ville forlokke hende fra hendes Løfte og Tilsagn.

Fru Thompson.

Og det gif din Fader ind paa?

Emilie.

Han meente, at det kunde han ikke nægte ham. Men det Børste er, at Fader bad mig saa alvorligt huske paa, at et saadant Tilbud kom ikke saa snart igjen, at det var min hele Fremtid, der stod paa Spil. Julius kunde jeg ikke tænke paa, saa længe han ikke var i en Bei.

Fru Thompson.

Nei, det gaaer ikke an. Doctoren er ingen Mand for dig. Julius og du passe bedst sammen.

Julius.

Ja, det gjør vi rigtignok. Jeg har heller ikke

ifinde at lade mig saa let kjøre afveien af Doctoren. Emilies Fader, veed jeg bestemt, var aldrig falden paa de Tanker, naar det ikke var gaaet galt med min sidste Ansøgning om at blive befordret.

Fru Thompson (til Emilie).

Hvad Tid skulde den Sammenkomst finde Sted?

Emilie.

I Eftermiddag Kl. sex.

Fru Thompson.

Saa? Ja, det gaaer jo godt an — jeg mener . . . Ja, I veed nok ikke, om Doctoren for Die-
blikket er her paa Badestedet?

Julius.

Jo, jeg saae ham gaae herind, da vi kom.

Fru Thompson.

Godt — saa maa han jo komme her forbi, naar han gaaer. Jeg skal tale med ham om den Ting, men har just ikke lyst til at sende Bud efter ham. Maaskee han ikke mener det saa alvorligt som I troe. — Men saa tør I nok ikke blive her.

Julius.

Nei, han maa ikke mærke, at der er nogen Aftale mellem os; det er meget rigtigt. Lad os gaae, Emilie — (til Fru Thompson.) og Tak for din store Godhed.

Emilie.

Jeg smutter herover efter Bordet, for at høre hvad han har sagt.

(Hun og Julius gaae.)

Fru Thompson (ene).

Jeg har bildt mig ind, at man kunde bringe den gamle Clafen paa bedre Tanker. Nu, da der har meldt sig en anden, god og solid Frier, vil det nok holde haardt. Men det vil nok hjælpe endnu mindre at tale til Doctoren. Emilie er en vakker Pige, hendes Fader staaer sig godt, og har store Familie-Forbindelser; det er en vigtig Post for en praktiserende Læge. Forelsket i hende er han ikke. Det syntes mig endog, at han før omtalte hende for Sir Oliver med lidt Kingeagt. Det var ikke smukt. Forstaaer han ikke at skjønne bedre paa en saa god og elskelig Pige som Emilie, saa fortjener han hende ikke. Den Plan maa han opgive, og jeg tænker min Tro, at jeg skal faae ham derfra. Han har jo sin egen, originale Cuurmethode; den vil jeg anvende. Jeg vil efterspore — var det ikke saaledes han sagde? Jo — jeg vil efterspore de første Nar-sager til hans Frieri. Kan jeg faae dem afveien, saa er det godt. Hvis ikke, maa jeg neutralisere dem, d. v. s. jeg maa opstille Noget, der kan modarbeide

hans fortvivlede Beslutning at frie til en ung, forlovet Pige. (Seer sig om.) Der er han!

Tredie Scene.

Fru Thompson. Doctor Jonstrup. — Siden Mary.

Dr. Jonstrup.

Forekom det mig ikke nok, at jeg saae et lille Glimt af Dem, naadige Frue! Det er vist Deres Yndlingsplads.

Fru Thompson.

Na ja, her er ret smukt. Her er kjøligt, og jeg er meget echaufferet af at gaae.

Dr. Jonstrup.

De har været ude med Sir Oliver? Synes Dem ikke, at det er en meget behagelig Mand, meget aandrig og dannet?

Fru Thompson.

Saamænd, han kan gaae med. Han er noget stiv og pedantisk, sær i sine Meninger —

Dr. Jonstrup.

Viste han sig sær imod Dem, naadige Frue?

Fru Thompson.

Det vil jeg just ikke sige. Men han er dog saa aparte, undertiden kold, naar jeg var fuld af

Henrykkelse, og saa igjen exalteret, naar jeg ikke var i det Hjørne.

Dr. Jonstrup (affides).

Det er Altsammen i sin Orden — men det seer mørkt ud for Sir Oliver.

Fru Thompson.

For at tale om noget Andet, De kan troe, Hr. Doctor, at jeg just i dette Dieblif har længtes meget efter Dem. Jeg har det slet ikke godt.

Dr. Jonstrup.

Ikke? Det var jo slemt. Saa maae vi see til, at vi kan gjøre Noget for Dem.

Fru Thompson.

Ja, Gud velsigne Dem, om De kunde. Det er dog galt, at man skal være saaledes plaget. Der er saa Mange, der har sagt til mig, at med mig havde det ingen Nød. Med en Formue af 10,000 Rdl. aarlig . . .

Dr. Jonstrup (affides).

Titusind! Hvem der havde blot det Halve!

Fru Thompson.

Men hvad hjælper det, naar man ikke har en rigtig tilfreds Time! Sundheden er dog det største Alenodie.

Dr. Jonstrup.

Det er fuldkommen sandt. Men jeg tør love Dem, at De, naar De vil følge mine Anordninger, snart skal gjenvinde Deres Sundhed.

Fru Thompson.

Mener De? Ja, jeg har stor Tillid til Dem. Hør, veed De hvad jeg saa tidt har tænkt paa. For mig, med min delicate Sundheds-Beskaffenhed, maatte det være en Lykke, om jeg var gift med en Læge.

Dr. Jonstrup (affides, studsende).

Hvad nu?

Fru Thompson.

Han vilde da med en Vens Deeltagelse og en Læges Indsigt følge med min Tilstand, og ved alle mine smaa og store Svagheder være ved Haanden. Ja, det vilde være en usfatteerlig Lykke. (Affides.) Hvad vil han nu sige?

Dr. Jonstrup.

Naadige Frue, en Dame med Deres Elskværdighed og ... og med Deres øvrige hyperlige Egenskaber, kan med Lethed opnaae denne Lykke.

Fru Thompson.

Med Lethed? Det skal De ikke sige.

Dr. Jonstrup
(med stigende Varme).

Det kan jeg med største Sandhed erklære. At see Dem og føle sig indtagen af Deres Person, er Gøt og det Samme. Jeg kan forsikre Dem, naadige Frue, at jeg for min Deel —

Fru Thompson.

O, nu kommer min nervøse Hovedpine igjen! (Affibes, leende.) Jeg er bange for, han gaaer for vidt.

Dr. Jonstrup (Springer op*).

Deres Hovedpine — det er jo beklageligt! Har De ikke et Middel ved Haanden, De pleier at bruge, et flygtigt Salt — eller Deres Flacon —

Fru Thompson.

Nei, men naar jeg kunde faae fat paa en af mine Folk . . .

Dr. Jonstrup.

Jeg skal strax — naar De vil behage at give mig Anviisning . . .

Fru Thompson.

O, skulde De uleilige Dem — (kalder.) Mary!

Mary (bag Scenen).

Nu kommer jeg.

*) Dersom de Spillende have valgt en siddende Stilling.

Fru Thompson.

Jeg vil gaae op og see at komme til No. 5r. Doctor, De maa ikke forlade mig.

Dr. Jonstrup.

Jeg skal naturligviis følge op med.

Fru Thompson.

Tusind Tak, men der er Mary. (Mary kommer.) Nu trænger jeg kun til Hvile; jeg kjender min Natur. Men De maa see til mig igjen i Eftermiddag.

Dr. Jonstrup.

Det skal jeg ganske vist.

Fru Thompson.

Maaskee vi, dersom jeg har det bedre, kunde kjøre ud sammen og besee nogle af de interessanteste Punkter af Omegnen; den skal jo være berømt.

Dr. Jonstrup.

Den er udmærket, og De kan, sandt at sige, ikke ønske Dem nogen bedre Cicerone; jeg er bekendt med alle Localiteterne.

Fru Thompson.

Kan De komme Kl. 6?

Dr. Jonstrup.

Det kan jeg meget godt.

Fru Thompson.

Bestemt?

Dr. Jonstrup.

Paa Pletten.

Fru Thompson

(affides, mens Mary kaster et Shawl om hende, eller paa anden Maade syler om hende).

Naar han kjører ud med mig Kl. 6, skal han i det Mindste ikke paa den Tid frie til Emilie. (Til Doctoren.) Ja, De ryster nok paa Hovedet over Deres stakkels, plagede Patient.

Dr. Jonstrup.

Naadige Frue maa være forsikkert om, at jeg har kun een Tanke, den oprigtigste Medfølelse for Deres Onde.

Mary

(sagte til Fruen).

Men er Fruen syg?

Fru Thompson.

Uds! (Til Doctoren.) De har virkelig Intet at forsømme, naae De kjører ud med mig i Eftermiddag?

Dr. Jonstrup.

Ikke det Alleringeste, paa min Ære!

Fru Thompson (affides).

Jo, Een forsømmer han, vor kjære Emilie; og

derfor skal han miste hende. (Høit.) Saa stoler jeg paa, at De kommer.

(Gaaer med Mary.)

Dr. Jonstrup (ene).

Det var jo en mærkelig Samtale! Skulde hun virkelig være skudt i min ringe Person? Ja, man har seet saa Galt før. — En Forbindelse med hende — det var jo glimrende! Det er sandt, hun vil være vanskelig at behandle, vil nu og da plage sin Mand — det gjør de Alle. Men hendes Plagerier har jeg som Læge jo de bedste Midler at sætte imod. Her skulde Pokkeren staae sig selv i Lysset. (Betragter sig selv.) Det er en Feil, jeg gaaer i mine daglige Klæder. Man burde altid være soigneret i sin Paa-klædning, naar man har Damepraxis. Jeg vil strax hjem og klædes om. (Ibet han vil gaae.) Naa, der har vi Sir Oliver! Hm — det lod rigtignok ikke til, at hun havde Meget tilovers for ham. Men alligevel — helst var jeg dog fri for ham.

Fjerde Scene.

Doctor Jonstrup. Sir Oliver.

Sir Oliver

(med nogle Papirer i Haanden).

Ah, er De der, Hr. Doctor! Jeg skylder Dem

ret megen Tak for den Iver, hvormed De før bevægede mig til at blive og lade mig forestille for Fru Thompson. Det er et gammelt, hjært Bekjendtskab, som jeg med stor Glæde har fornyet.

Dr. Jonstrup.

Saa? Hm — virkelig?

Sir Oliver.

Men i eet Punkt tager De feil. Om hende kan man ikke antage, at hun skulde være en Plageaand for sin Egtfælle.

Dr. Jonstrup.

Nei — det er sandt — heri tog jeg feil. Det er en Dame af de sjeldneste Egenskaber.

Sir Oliver.

Det er hun uden Spørgsmaal — saa tænksom, saa forstandig, saa fuld af Mildhed og Velvillie som hun er imod Alle, hun kommer i Berøring med! Jeg har nøie overveiet det Raad, De gav mig, at gifte mig . . .

Dr. Jonstrup.

Saa? Gav jeg? — ja, nu husker jeg, det vil sige under visse Betingelser . . .

Sir Oliver.

Det er nu langt fra, at jeg tør gjøre mig noget Haab om hendes særdeles Velvillie. Men hvis jeg

vilde forandre min Stilling, kunde jeg ikke træffe noget bedre Balg.

Dr. Jonstrup (hurtig).

Ikke efter min Mening — paa ingen Maade! De trænger til en Kone — det var just den Theorie, jeg gik ud fra — De trænger til en Kone, der kan betvinge Deres Melancholie ved sine sæere Indfald, sine Luner, ved de Banffeligheder, hun lægger iveien for Dem, og det mener De jo selv gjælder ikke om hende.

Sir Oliver.

Ja, Deres Theorie, saa skarpsindig den er, turde maaskee ikke ret passe for mig. Jeg skulde dog mene, at jeg var bedst tjent med en Kone som Fru Thompson.

Dr. Jonstrup.

Ingenlunde. Der vilde opstaae mange Tvivl hos Dem, naar det kom til Stykket. De har selv gjort den rigtige Bemærkning, at man aldrig kunde vide hvad Svaghed man trolover sig med, hvor mange Characterfeil en from eller klog Mine forfølger.

Sir Oliver.

Men Fru Thompson, som jeg har kjendt i længere Tid —

Dr. Jonstrup.

Det vil ikke forslaae. De er af mistænkelig Natur, De vil altid see de skyggefulde Sider. De kan desforuden ikke taale — det var Deres egne Ord — at Deres Frihed bindes, Deres gamle Bæner krydses.

Sir Oliver.

Jeg tør ikke ganske give Dem Uret. Men naar jeg lagde min Frihed ned i en saa udmærket Dames Hænder som Fru Thompson, var Faren vel ikke saa stor.

Dr. Jonstrup (affides).

Han er feig. (Høit.) Ja, det forstaaer sig — men til Syvende og Sidst er Spørgemalet, om hun vil indlade sig paa at administrere Deres Frihed.

Sir Oliver.

Hvad mener De?

Dr. Jonstrup.

Hvis hun nu selv allerede var bunden —

Sir Oliver.

Har De nogen Formodning —?

Dr. Jonstrup.

Ja, efter Alt hvad jeg kan slutte. Jeg havde nylig en lang Samtale med hende, en meget inter-

essant. Hun udtalte sig med stor Aabenhed for mig, mere som for en Ven end som for en Læge; og jeg maa nu antage, at hendes Hjerte ikke længer er frit, at det pludselig er blevet betvunget af et af hine gaadefulde Indtryk, som man ikke altid kan begribe, men som endog vi Læger maae respectere.

Sir Oliver.

De veed ikke, hvem der er Gjenstanden for hendes Tilbøielighed?

Dr. Jonstrup.

Jeg tør i al Fald ikke udtale mig derom. Kun saa Meget kan jeg sige, at det er en meget distingueret Person. Kan han just ikke maale sig med Sir Oliver, saa ligger der dog i hans Stilling og vel ogsaa i hans Personlighed adskillige Egenskaber, Ern Thompson sætter megen Priis paa.

Sir Oliver.

Saa?

Dr. Jonstrup.

Vil De lyde mit Raad, saa skal De ganske opgive den Plan og trække Dem tilbage. Overhovedet, og for at samle min Mening i saa Ord — thi min Praxis kalder mig bort — jeg er nu kommen til den faste Overbeviisning, at De slet ikke skal gifte Dem. De er ikke tjent dermed.

(Gaaer.)

Sir Oliver (ene).

Det var altsaa en Drøm, en kort, en bedrageriff. Det er anden Gang hun gjør dette uforklarlige Indtryk paa mig, og anden Gang kun for at lade mig føle Savnet af det Uopnaaelige. Her skal jeg efter den lange Tids Forløb træffe hende igjen; hun er skjøn og indtagende som dengang, hendes Forstand mere udviklet og modnet, hendes Haand er fri, Alting synes mig gunstigt, og Alting er forgjæves. Det er et sthygt Spil, der drives med de Følelser, vi bevare med den største Trofskab. Det er Letfindighed Verden forlanger, det er med den man er bedst faren.

Femte Scene.

Sir Oliver. Fru Thompson.

Fru Thompson.

Sir Oliver, hvor er De henne? Saa fordybet!

Sir Oliver.

Ah, Mistress Thompson! Undskyld —

Fru Thompson.

Jeg kunde fra mine Binduer see, at De gik herved med Doctor Jonstrup, men vilde ikke forstyrre Dem. Hvad godt Nytt bringer De mig?

Sir Oliver.

Jeg? Ja, det er sandt, 'De mener angaaende de Papirer, De har betroet mig —

Fru Thompson.

Nei, dem tænkte jeg virkelig ikke paa. Igrunden gjør jeg mig Bebreidelser over, at jeg vil plage Dem med et saa trættende Arbeid, og det i denne smukke Sommertid.

Sir Oliver.

Jeg kan heller ikke love at være Dem til stor Nytte i denne Sag. Mit Ophold er af ubestemt Varighed — sandsynligviis reiser jeg snart videre — og jeg har vel heller ikke mere min gamle Interesse for deslige Forretninger.

Fru Thompson (affides).

Han er ikke som før — der maa være Noget iveien.

Sir Oliver.

Imidlertid er jeg ved at blade i disse Papirer stødt paa tre Actstykker, der forekomme mig at være af meest Betydning for Dem, naar Sagen bringes for en engelsk Domstol. Dem har jeg taget ud for at vise Dem — for at De kunde gjøre Deres Sagfører opmærksom derpaa. (Giver hende Papirerne.)

Fru Thompson.

Allerede derfor takker jeg Dem ret meget. Men

tillad mig et Spørgsmaal, som min Deeltagelse i Det, der angaaer Dem, maa undskyldes. De vil maaskee reise videre. Da vi før vare ude sammen, tilstod De, at Deres Reiser hidtil havde været uden Plan, uden Maal, og ikke havde bragt Dem Udbytte, Næring, ikke engang Nydelse. Nu troer jeg vel ikke, at Enhver, der tager til fremmede Lande, behøver at reise paa noget Bestemt, saaledes som Naturforskeren, Kunstneren, Architekten og Lignende. Men det maa vist ansees for meget gavnligt, at der er noget Bestemt, man er gaaet ud fra og tænker at vende tilbage til, et Centrum for Ens Liv, hvorom man kan bevæge sig i større eller mindre Kredse, men uden at man taber det af Sigte. Og nu gaaer mit Spørgsmaal ud paa, om ikke De, kjære Ven, i de senere Aar har maattet faa et saadant Midtpunkt for Deres Tilværelse.

Sir Oliver.

Jeg tør ikke nægte det. Men hvor skulde jeg søge det? For nogle Aar siden vilde mine Venner overtale mig til at attraae en Plads i Parlamentet. Hvilken retsaffæren Mand kan bekvemme sig dertil? Er det ikke falske, blændende Midler man anvender for at tjene, ikke et Princip, en Sag, men et Partie, og som oftest kun for at tjene sig selv, komme iveiret og faa Navn af en uforfærdet Opponent, en

uafhængig Patriot? Vil man sætte sine Meninger igjennem, da er man nødt til at indgaae Kammeratskab med den uvidende Mængde, der lader sig lede, naar man smigrer dens Tilbøieligheder. Jeg følte mig for god til at stige ved at logre for Andre, enten at være deres Redskab eller bruge dem som Redskaber; thi een af Delene maa man. Og saaledes gik det mig med flere Virksomheder jeg tænkte paa. Vilde jeg etsteds tage fast Fodfæste, var det mig som om Grunden vakkede under mig.

Fru Thompson.

Men, naar man som De, Sir Oliver, kan tage Fodfæste i sig selv, i sin egen Character=Fasthed, saa betyder det ikke meget, om Grunden synes at vakle under En. De vilde ikke søge en Plads i Parlamentet? Men har ikke Deres Landsmænd, uagtet alle de Uleiligheder, man kan anføre, til Liv og Død holdt fast ved Landets Forfatning, dets frie Parlament?

Sir Oliver.

Jo, det forstaaer sig.

Fru Thompson.

Nu, deri ligger ogsaa den bedste Grund for den rettskafne Mand til ikke at holde sig tilbage. Sandheden maa kjæmpe sig igjennem ved mange Midler; den vil seire, naar det blot er den tilladt

at komme til Orde. Var jeg i Deres Sted, saa vilde jeg sætte min Stolthed i at være et af Sandhedens Organer midt i Usandheden. Tro mig, Sir Oliver, Enhver, der mener Dem det vel, bedrøves over, at Evner som Deres, skulle være ubenyttede; og der er vist Ingen, der mere end jeg vilde glædes ved at see Dem indtage den Stilling i Deres Fædreland, der tilkommer Dem.

Sir Oliver.

Jeg formaaer ikke at indvende Noget mod saa skjønne og indtrængende Ord. De har paany vaakt mange ældre, næsten udslukkede Tanker og Forestillinger hos mig, og jeg beder Dem være forvisset om, at Deres Ord ikke ere faldne i en ganske ufrugtbare Jord. At en saa stor, saa usfortjent Deeltagelse vides mig af Dem, Mrs. Thompson, kan ikke være uden Betydning for mine fremtidige Beslutninger.

Sjette Scene.

De forrige. Julius Holm.

Julius.

Pauline! hvordan skal jeg takke dig for din Godhed! Hvilken smuk Overraskelse! Jeg er virkelig skamfuld ved at modtage —

Fru Thompson.

Tæel ikke derom, kjære Julius! Du har i disse Dage offret mig al din Tid.

Julius.

O, det har jeg gjort med største Glæde — og jeg har heller ikke forsømt Synderligt derved. Men en saa smagfuld og kostbar Foræring! Den er meget for smuk til mig.

Fru Thompson.

Vist ikke, Julius! Skal du gjøre saa mange Omstændigheder med mig? Naar du blot synes om den Bagatel, og den kan være dig til Nytte...

Julius.

Saa, det maa du troe, saa nydelig og hensigtsmæssig den er indrettet. Jeg har saa ofte ønsket mig noget Lignende.

Fru Thompson.

Nu, det er mig kjært. Men hør — Sir Oliver, jeg maa endelig bede Dem undskyldte mig, kun et Dieblif. (Gaaer noget tilside med Julius.)

Sir Oliver (affides).

Hvem er den unge Mand, hun er saa fortrolig med? Skulde det være Den, Doctoren talte om?

Fru Thompson (til Julius).

Nei, forstaae mig, jeg vil blot vide, om du

seer Emilie, naar du gaaer herfra. I saa Fald kan du trøste hende med, at Doctor Jonstrup efter al Rimelighed ikke indfinder sig hos hendes Fader i Eftermiddag.

Julius.

Troer du? Men hvoraf slutter du det?

Fru Thompson.

Jeg har saa mine aparte Marsager. Men, som sagt, vis derpaa er jeg ikke.

Julius.

O, naar du siger det, har du vist gode Grunde derfor. Jeg vil gaae lige derhen og see til at faae hende i Tale. Tak, Pauline! Det var en herlig Efterretning!

(Gaaer.)

Fru Thompson (til Sir Oliver).

Bliv ikke vred, at jeg afbrød vor Samtale . . .

Sir Oliver.

Det har jeg ingen Ret til. Det skulde gjøre mig ondt, hvis jeg har hindret Dem i at fortsætte en behagelig Underholdning, mere behagelig end den, De kunde finde hos mig.

Fru Thompson (forundret).

Sir Oliver —!

Sir Oliver.

Tilgiv — men det er min oprigtige Mening.

Jeg føler for vel, at mit triste Liv, min melancholske Tale ikke kan vente længe at fængsle en Dame af Deres muntre, lykkelige Temperament. Jeg træffer mig gjerne tilbage. Der er Ingen, der vil lide derved uden jeg selv; og desværre, jeg er vant til at lide. Men at jeg endnu engang har været saa lykkelig at træffe sammen med Dem, endnu engang er bleven opmuntret af Deres milde, velvillige Aand, det skal i mangen eensom Time bringe mig Trøst og Husvælelse.

(Gaaer.)

Fru Thompson (ene).

Var det Jalousie? Skulde dette stolte Hjerte virkelig være fanget?

(Gaaer.)

Tredie Act.

Første Scene.

Sir Oliver

(der kommer langsomt ind).

Hvad er det for en elendig Tilværelse! Man drives fra den ene Beslutning til den modsatte. Man hænger sig ved et Haab, hvis Intethed man ret vel indseer og dog ikke kan slippe. — Et Haab? Ja, min Ven, Doctoren, kan tage feil. Det er ikke engang sandsynligt, at hun har udtalt sig med den Aabenhed for en Mand, der er hende fremmed, og mindst ligner det hende. Men han er Læge, og i denne Egenkab vinder man let en Dames Fortro- lighed; særdeles Grunde komme maaskee til. Det skulde altsaa være sandt. Hvorfor viser hun da mig

en saa stor Deeltagelse, er ofte bevæget, næsten som i sine Udtalelser? Var det saa ganske umuligt, at det var mig, hun i hiin Samtale med Doctoren sigtede til, men uden at erklære sig tydeligt? Ulykkeligtvis er det just dette, jeg ikke tør troe paa uden at synes en Daare i mine egne Dine. Og nu det unge Menneſte fra i Formiddag — hvorledes vil jeg bortraifonnere hvad jeg selv var Vidne til? Alting taler for, at der maa være et intimt Forhold mellem ham og hende. Og desuagtet tør jeg endnu nære et Haab! Man kan ofte fristes til at ringeagte sig selv som man ringeagter Andre.

Anden Scene.

Sir Oliver. Doctor Jonstrup (i pyntelig Omklædning).

Dr. Jonstrup.

Sir Oliver, De har havt Bud efter mig.

Sir Oliver.

Ja, ſjøndt jeg ikke rigtigt veed hvad jeg vil Dem. Men der er kommen en Usikkerhed, en Ubestemthed i mit Sind, der er mig piinlig. (Med Besværlighed.) De talte før om — lad mig ſee — ja, De berørte en fortrolig Meddelelse, Fru Thompson havde gjort Dem. Jeg har nylig ſelv talt med hende, og af Et og Andet at ſlutte troer jeg næſten,

De havde Ret i Deres Formodning, at hendes Hjerte allerede er bundet.

Dr. Jonstrup (affedes).

Har hun virkelig ladet sig mærke dermed for ham? Saa kan jeg jo være ganske vis i min Sag.

Sir Oliver.

Men jeg veed ikke, om man, saaledes som De meente, kan kalde Gjenstanden for hendes Tilbøjelighed en distingueret Person.

Dr. Jonstrup.

Det skulde jeg dog antage — efter hans agtede Stilling i Samfundet, hans Kundskaber, den Tillid, man almindelig viser ham . . .

Sir Oliver.

Ja, jeg kjender hverken det Ene eller det Andet. Det er en smuk, velboren ung Mand, af behageligt, livligt Bæsen.

Dr. Jonstrup

(retter paa sig).

Na jo, det kan man nok sige; det har De Ret i — skjøndt saa meget ung er han just ikke. — Omtalte forresten Fru Thompson ham paa den Maade?

Sir Oliver.

Hun har slet ikke berørt den Sag. Men han kom til, mens jeg talte med hende.

Dr. Jonstrup (forbausset).

Han kom til? Men, Sir, hvem mener De?

Sir Oliver.

Som sagt, en ung Mand, der indfandt sig under vor Samtale. Han og hun lod til at staa i et meget fortroligt Forhold. De sagde Du til hinanden.

Dr. Jonstrup.

En ung Mand? og de sagde Du til hinanden? Har De ikke hørt feil?

Sir Oliver.

Det skulde jeg ikke mene.

Dr. Jonstrup.

Og De har slet ingen Formodning om hvem det kunde være?

Sir Oliver.

Alt hvad jeg veed er, at hun kaldte ham Julius.

Dr. Jonstrup.

Julius? Ah, det er uden Tvivl Julius Holm. Ja, jeg har til min Forundring hørt tale om, at han kommer til hende, at han har meget at gjøre

med hendes Affairer, og han er ganske rigtigt et fjønt Menneske. — Men det er jo utilladeligt! det er oprørende! Er han Noget for en saa charmant Dame?

Sir Oliver.

Det var altsaa ikke ham De sigtede til?

Dr. Jonstrup.

Nei, aldeles ikke.

Sir Oliver.

Saa har De vel ingen bestemt Formodning om, hvem der er den rette Paagjældende.

Dr. Jonstrup.

Bestemt ikke — men jeg antog dog at kunne gjætte mig dertil — og jeg maa endnu være af den Mening, at jeg har seet rigtigt.

Sir Oliver.

Hvad er denne Julius Holm?

Dr. Jonstrup.

Han er Ingenting, en Person sans consequence, aldeles ubetydelig. Men desværre, deraf kan man ikke slutte. Paa Baller og ved deslige Leiligheder pleier han at gjøre Lykke hos Damerne; det er Alt hvad man kan anføre om ham.

Sir Oliver.

Men De sagde jo, at han havde Meget at

gjøre med Fru Thompsons Affairer. Jeg troer nok, hun forstaaer at vælge sine Folk.

Dr. Jonstrup.

Maaskee — naar ikke Lidensskaben eller et løst Indfald kommer i Spillet med, efter Fruentimmernes Maade. Hvad han egentlig har havt at besørge for hende, veed jeg ikke. Her i Byen har han beklædt en underordnet Post, som han har mistet, og søger nu en anden, hvor han kan komme til.

Sir Oliver.

Jeg kunde have lyst til at lære ham nøiere at kjende.

Dr. Jonstrup.

Det kan De uden Bamskelighed, især naar De — (affides.) Ja, det Indfald var ikke saa galt; saa fik man den unge Herre fra Byen, og det var dog det Bedste.

Sir Oliver.

Deres Mening er?

Dr. Jonstrup.

Der faldt mig Noget ind, hvorved De allerlettest kunde gjøre Bekjendtskab med denne Julius Holm. Seer De, han har som sagt mistet sit Embed, uden egen Brøde og blot ved de indtraadte nye Forhold. Det vilde i Grunden være en god Gjer-

ning at tage sig af ham, og jeg kom nu til at tænke paa Noget, De berørte igaar. Det angik, saavidt jeg husker, en Bestilling, Noget, De skulde anbefale til. Var det ikke saaledes?

Sir Oliver.

Jo, det er vor Minister i Kjøbenhavn, der har ønsket, jeg skulde forhøre mig i Byen her. Man søger en duelig Mand, der kunde varetage visse af vore Handels-Interesser her i Landet og correspondere derom med nogle Sagkyndige i England. Min Anbefaling vilde temmelig vist komme i Betragtning. Men er han skicket til denne Post?

Dr. Jonstrup.

Hvor skulde han tage Ophold?

Sir Oliver.

Foreløbig i en af de nørrejydske Byer.

Dr. Jonstrup (ivrig).

Til den Post er Julius Holm udmærket skicket. Naar jeg før yttrede, at han var en Person sans consequence, saa var det med Hensyn til Fru Thompson, i Sammenligning med hende. Men praktisk Indsigt og Duelighed besidder han; det maae selv hans Uvenner indrømme. Han er flink i fremmede Sprog, især i Engelsk. Han har i to Aar været paa et Handels-Comptoir i Hamborg og til-

egnet sig særdeles gode merkantile Kundskaber; det er almindelig bekjendt. Han har fortrinlige Attester fra flere agtede Mænd her i Byen. Ham skal De foreslaae, paa mit Ord. De kan ikke faae nogen Bedre. Jeg skal sende ham op til Dem endnu i Eftermiddag — saa har De jo med det Samme den bedste Leilighed til at lære ham nøiere at kjende.

Sir Oliver.

Det er sandt nok . . . Nu, lad ham komme — uagtet, maaskee det var bedst, jeg slog mig den hele Sag ud af Hovedet og reiste herfra endnu idag. Men — lad ham i alle Tilfælde komme.

(Gaaer.)

Dr. Jonstrup (ene).

Julius Holm? Det er anden Gang han er mig iveien; det maa forpurre. Forrige Gang behandlede jeg det en bagatelle. En ung, uersaren Pige som Emilie Clasen kan man let faae til at stifte Tanker. Men en Dame som Fru Thompson, man kan ikke vide hvad hun kan falde paa, naar hun faaer Lov til at søie et Indfald. Er han ikke længere her i Byen, saa har hun glemt ham Dagen derpaa. Han maa bort, det er det allerrigtigste. (Sbet han vil gaae.) Der kommer min Sandten min forrige Inclination. Hvis der er Noget om den Hi-

storie, kan man nok mærke det paa hende. Det skal jeg dog prøve.

Tredie Scene.

Doctor Jonstrup. Emilie.

Dr. Jonstrup.

Fruen Glasen! Skal jeg træffe Dem her!

Emilie (affides).

Doctoren! (Høit.) Ja . . . jeg kommer her undertiden — jeg har adskillige Bekjendte her paa Stedet.

Dr. Jonstrup.

Ah, jeg kan tænke — kjøbenhavnske Venner. — Det er mig ellers kjært, at jeg træffer Dem. For lidt siden, da jeg var oppe hos en Fru Thompson, der har antaget mig til sin Læge, saae jeg der en fælleds Bekjendt af os, Julius Holm.

Emilie.

Hos Fru Thompson? og for lidt siden? Det har han ikke talt om. (Affides.) Der forløb jeg mig.

Dr. Jonstrup (affides).

Aha! Han staaer sig endnu godt med Fruen; saa har det vel ingen Fare. (Høit.) Jeg saae ham egentlig ikke, men hun omtalte, at han

kom der. Som det lod har hun særdeles megen
Gødhed for ham.

Emilie.

Det har hun vist. Hun og Holm ere Ung-
domsvenner.

Dr. Jonstrup.

Ungdomsvenner? Virkelige Ungdomsvenner?

Emilie.

Endnu fra den Tid, da de begge levede i Kjø-
benhavn, og længe før hun blev gift.

Dr. Jonstrup (affides).

Au! det holder jeg ikke af! Hvad kan det ikke
føre til! Han maa bort, og det snart. (Høit.) Ja,
Holm er almindelig yndet og fortjener at være det.
Jeg selv har altid interesseret mig meget for ham
og ret ønsket, jeg kunde være ham til Gavn i Et
og Andet.

Emilie (affides).

Det mener han vist ikke.

Dr. Jonstrup.

Til mig har han flere Gange talt om, at han
søgte en for ham passende Virkekreds; og det har
nu idag bragt mig paa at foreslaae ham til en meget
god og ærefuld Post.

Emilie.

Saa? Det var jo meget smukt.

Dr. Jonstrup.

Seer Frøkenen ham idag?

Emilie.

Jeg veed rigtig ikke — men det var jo muligt.

Dr. Jonstrup (affbes).

Na, hun seer ham nok. (Høit.) Jeg skal sige Dem, jeg har i længere Tid praktiseret hos en herværende Englænder, en Sir Oliver, en meget rig Mand og af megen Indflydelse. Han har en betydelig Post at disponere over. Det er et Embed som Handels-Agent for den engelske Regjering. Det vil betale sig brillant og kan føre videre. See, det var Noget for Holm!

Emilie.

Ja, det vilde han vist blive meget glad over.

Dr. Jonstrup.

Saa snart jeg hørte det, anbefalede jeg ham strax meget varmt og gav ham det bedste Studsmaal. Og da jeg nu virkelig, uden at rose mig selv, gjælder noget hos Sir Oliver, saa gav han mig et bestemt Løfte.

Emilie.

Virkelig? (Affbes.) Mon der ikke stikker Noget under?

Dr. Jonstrup.

Derfor De kunde faae Holm at see idag og kunde underrette ham derom — Troer De, at De kan?

Emilie.

Det kunde jeg maaskee nok . . . da Sagen maa være ham saa vigtig.

Dr. Jonstrup.

Jeg selv faaer ikke Tid at opsoege ham; og det kommer just an paa, at han gaaer op til Sir Oliver endnu i Eftermiddag, og helst saasnart som muligt. — Altsaa kan jeg stole paa, at Frøkenen —

Emilie.

Jo, det kan De ganske vist. (Affides.) Der maa være noget Sandt deri. Hvor kunde han ellers falde paa . . .

Dr. Jonstrup.

Og siig til Holm: naar han faaer en anbefalings = Skrivelse til den engelske Minister i Kjøbenhavn — det veed jeg, han faaer — saa skal han reise strax iaften; det er meget vigtigt. Ellers . . . ellers risquerer han, at Posten bliver bortgivet.

Emilie.

Det skal jeg ikke glemme. (Affides.) Saa maa jeg gaae nu og opsætte mit Besøg hos Pauline.

(Søit.) Jeg takker Dem ret af mit Hjerte . . . jeg mener, at jeg takker Dem paa Holms Vegne.

Dr. Jonstrup

(idet han følger hende til Udgangen).

Der er Intet at takke for. Jeg har taget mig af denne Sag med sand Glæde, og som om det var min egen. (Emilie gaer.) Det er igrunden en nydelig Pige, og nem at komme tilrette med. Men mod Fru Thompson — nei, der falder hun aldeles igjennem. Kan det lykkes mig hos Fruen — og jeg seer ikke, hvorfor det ikke skulde; hun har selv gjort det første Skridt, og et meget opmuntrende — saa vil det gjøre en mageløs Opsigt, og jeg kan realisere mange af mine ældre Planer. — Klokken er nu halv sex; det er for tidligt, en praktiserende Læge maa have knap Tid. Men jeg skal dog forhøre mig, om Bognen er spændt for. Hun har bragt en elegant, engelsk Carosse med. Sidder jeg først ved hendes Side i den magelige Bogn, under en søm tète-à-tète, og samler jeg alle Levningerne af min forrige Elskværdighed, saa skulde det for Pokkeren lykkes mig.

(Gaar.)

Fjerde Scene.

Fru Thompson og Mary komme ind.

Fru Thompson.

Mary, jeg har ingen rigtig No paa mig. Vi vil gaae Emilie imøde.

Mary.

Som Fruen vil. Smukt Veir, tørt at gaae.

Fru Thompson.

Har der virkelig ikke været noget Bud hos mig?

Mary.

Ingen har jeg seet. Men fra hvem skulde det Bud være?

Fru Thompson.

Ja, hvad veed jeg — f. Ex. fra Sir Oliver.

Mary.

Fruens Profurator?

Fru Thompson.

Vist ikke. Han er ikke Profurator.

Mary.

Men skal føre Fruens store Proces.

Fru Thompson.

Savist — men det har slet ingen Hast. Derimod skulde han komme her.

Mary.

Sir Oliver en fin Mand. Har han lovet at komme, han ganske vist kommer.

Fru Thompson.

Men det Uheldige er just, at han ikke har lovet det.

Mary.

Ah, saa kan Fruen heller ikke vente ham.

Fru Thompson.

O, Mary, du er som altid Visdommen selv. Men hvad hjælper det, naar man er utaalmodig?

Mary.

Fruen aldrig før været utaalmodig. Fruen altid from og sagtmodig. Luften her vist ikke god, gjør Folk hastige. Fruen skulde tage bort.

Fru Thompson.

Du er en god Doctor. Naar du ikke veed anden Hjælp, saa raader du mig til en Luftforandring. Jeg skulde troe, jeg har Grund til at tabe Taalmodigheden. Hvorfor er der ikke Een, der kommer til mig? Emilie bliver borte, Julius bliver borte, og . . . og —

Mary.

Og Sir Oliver bliver borte. Fruen tænker meget paa Sir Oliver.

Fru Thompson.

Fortæl mig, at han tænker paa mig eller tænker paa at besøge mig; det var smukkere af dig.

Mary.

Mary vil gjerne fortælle Fruen noget Smukt. Men idag er Fruen vanskelig. Ingenting er smukt for Fruen.

Fru Thompson.

Mary, min gamle, trofaste Ven, bær over med mig! Det er sandt, jeg er utaalmodig — jeg kjen-der mig ikke selv. Jeg troer, det er Himlens Straf, fordi jeg nylig vilde forestille den Lunefulde, den Forvænte. Men det skal nok blive anderledes — jeg skal ret gjøre mig Umag, og du skal nok blive fornøiet med mig igjen.

Mary

(kysjer hendes Haand).

Kjære, bedste Frue! Mary er altid fornøiet med Dem, gav gjerne sit Liv, om det kunde hjælpe. Men en Stakkell som jeg, hvad kan jeg gjøre?

Fru Thompson.

Der er Intet at gjøre uden at vente, og det har jeg saa ondt ved.

Mary.

Der kommer Doctor Jungstrut. Spørg ham, en Doctor veed Raad.

Fru Thompson.

Nei, hans Raad stjøtter jeg ikke om. — Ja, det er virkelig ham. Han er den Eneeste, der ikke forlader mig, det er altid kjønt af ham. Og han kommer i en straalende Dmklædning; det er jo ogsaa meget opmærksomt.

Femte Scene.

De Forrige. Doctor Jonstrup.

Dr. Jonstrup (iilsfærdig).

Raadige Frue er her! Jeg var lige paa Veien til at gaae op til Dem.

Fru Thompson.

Jeg gif ned for at tage en Motion. Det skal være saa sundt for mig.

Dr. Jonstrup.

Det er det uden Spørgsmaal. Men en behagelig Kjøretour i saa smukt Veir vil ogsaa være meget gavnlig og oplivende for Dem.

Fru Thompson (affides).

Jo, nu er jeg vist oplagt til at gjøre Kjøretoure! (Gøit.) Hvor kommer De fra nu?

Dr. Jonstrup.

Jeg har seet til et Par af mine Patienter. Det er en meget travl Tid for mig.

Fru Thompson.

Det er sandt, De er jo Læge hos . . . hos denne Englænder. Hvorledes har han det?

Dr. Sonstrup.

Na ja, ret godt — som sædvanligt.

Fru Thompson.

Hvor er han for Diebliffet?

Dr. Sonstrup.

Formodentlig paa sine Bærelser, hvis han ikke er reist.

Fru Thompson.

Reist? Hvorledes falder De paa det? Har han sagt, han vil reise?

Dr. Sonstrup.

Han lod nogle Ord falde derom; og det er Noget, han gjør uden stor Betænkning, naar det just stikker ham.

Fru Thompson.

Men idag kan han ikke reise — det maatte jeg i det Mindste vide. Det er vist heller ikke saa i sig selv.

Dr. Sonstrup.

Hans Tjener forsikrede dog i dette Dieblif, at der blev gjort Anstalter dertil.

Fru Thompson (affides).

Skulde det virkelig være sandt? Det gaaer jo

stet ikke an. (Søit.) Mary! — nei, der er Ingen, der bedre end De, Hr. Doctor, kan gjøre mig denne lille Tjeneste. Det er mig meget magtpaaliggende, at han opsætter denne Reise blot til imorgen. Han . . . han har nogle vigtige Papiere fra mig.

Dr. Jonstrup.

Ja, det har han fortalt mig. Men hvad ønsker naadige Frue jeg skal gjøre? Jeg er ganske til Deres Tjeneste.

Fru Thompson.

De maa endelig hindre ham i at tage bort, indtil . . . indtil jeg kan faae Leilighed til at tale med ham.

Dr. Jonstrup.

Det skulde jeg med Fornøielse. Men har han bestemt Tiden til Afreisen, saa veed jeg forud, han er saa stædig, at man neppe saaer ham derfra.

Fru Thompson (utaalmodig).

Na jo, naar De vilde, kunde De nok faae ham derfra. Men der er heller Ingen, af hvem man kan vente en Smule Deeltagelse.

Dr. Jonstrup.

Naadige Frue, af mig kan De vente Deeltagelse, sand, oprigtig Deeltagelse, og jeg skal give Dem Prøver derpaa. Jeg gaaer lige op til Sir

Oliver. Han skal ikke reise, De kan stole derpaa, om jeg saa skal lægge Beslag paa hans Pas.

(Gaar.)

Mary.

Den Doctor er en skikkelig Mand, meget tjenstagtig.

Fru Thompson (fortredelig).

Hvad er det nu du siger?

Mary.

Jeg siger, den Doctor er en skikkelig Mand.

Fru Thompson.

Lad mig slippe for hans Skikkelighed — vilde han blot nu holde Ord. — At et Fruentimmer skal være saa bundet og hindret ved hvert Skridt, hun vil gjøre! En Misforstaaelse, der kan hæves ved to Ord — og jeg tør ikke gaae op til ham, ikke give ham den simple Forklaring! — En Misforstaaelse? Og om jeg nu bedrog mig? Hvis det ikke var Jaloufie, der drev ham bort? Hvis jeg var Intet for ham, Intet uden en kjær Grindring om en ældre Tid? — Nei, jeg har ikke bedraget mig, jeg har vidst det, lige fra hiin Aften hos Wilsons, da hans Ord bragte mig til at undslø, undslø mig selv. Og nu skulde han tage herfra uden engang at hilse paa mig, som om jeg var ham en Fremmed, en Rigegeyldig? Jeg kan ikke troe det.

Men hvor faaer jeg Bished, blot om hans Afreise er bestemt? — Mary, jeg stoler ikke paa Doctoren. Kunde ikke David forhøre sig?

Mary.

David ikke meget klog, forstaaer Alting forkeert, snakker ikke Dansk.

Fru Thompson.

Kan du da ikke?

Mary.

Mary er heller ikke meget klog. Men vil Fruen sige, hvad jeg skal udrette.

Fru Thompson.

Hvad du skal udrette? — Naa, der er Emilie . . . desværre kan hun heller ikke gjøre Noget for mig.

Sjette Scene.

Fru Thompson. Mary. Emilie.

Emilie (iler ind).

Pauline! O, jeg har saa Meget at fortælle dig! Du vil vist blive glad, naar du hører det.

Fru Thompson.

Lad mig høre. Jeg vil altid være glad, naar der hænder dig noget Behageligt.

Emilie.

Veed du hvad Doctor Jonstrup har gjort?

Han har sendt Fader et Brev, hvori der staaer, at han frygter for, jeg har allerede fæstet mine Tanker til en Anden, og at han derfor, saa ondt det gjør ham, ganske vil opgive enhver Fordring paa min Haand. Fa'er blev meget fortreidelig, jeg, kan du nok vide, blev himmelglad.

Fru Thompson.

Nu, saa er der jo Ingenting iveien for dig og Julius.

Emilie.

Ja, det var dog ikke gjort dermed. Saalænge Julius ikke havde Haab om at befordres, var' vi lige nær; dertil kjender jeg Fader altfor godt. Men det er just det Bedste af det Hele, at Julius nu ganske uventet har faaet saa gode Udsigter.

Fru Thompson.

Det var jo herligt. Men fortæl mig hvad det er og hvorledes han har opnaaet det.

Emilie.

Ja, hvorledes troer du? Gjennem Doctor Jonstrup.

Fru Thompson.

Gjennem Doctoren?

Emilie.

Han har meget ivrig anbefalet ham til den Engländer du kjender.

Fru Thompson.

Unbefalet? Hvortil?

Emilie.

Til en Bestilling, Sir Oliver har at bortgive — jeg veed ikke rigtig hvad det er, men den kan blive til stor Lykke for Julius.

Fru Thompson.

Men hvordan ere han og Doctoren faldne derpaa?

Emilie.

Ja, det veed jeg ikke. Men Sagen hastede, og Julius er nu i dette Dieblit oppe hos Englænderen. Fa'er, som jeg fortalte det til, erklærede strax, at han i saa Tilfælde Intet havde imod vor Forlovelse.

Fru Thompson (affbes).

Kan det gaae rigtig til?

Emilie.

O, der kommer Julius! Og see, hvor fornsiet han seer ud! (Hør ham imøde.)

Syvende Scene.

De Iorrige. Julius Holm. — Siden en Tjener.

Julius.

Emilie, glæd dig! Jeg kan gjøre ganske sikker Regning paa at blive ansat. Jeg har faaet Brev

med til Ministeren. Imorgen tager jeg til Kjøbenhavn.

Fru Thompson.

Men, Julius, hvad vil alt dette sige? Hvorledes kommer du til —

Julius.

Du her, Pauline! Ved du, at jeg kommer fra Sir Oliver? O, det er en herlig Mand! Og vi har talt saa meget om dig!

Fru Thompson.

Om mig? Hvorledes kom jeg paa Tale?

Julius

Han vidste jo, at jeg kjendte dig. Før saae han os jo sammen.

Fru Thompson.

Det er sandt — (Affides.) Naar blot ikke Julius har været en Ulykkesfugl for mig!

Julius.

Og saa spurgte han, hvorfra det Bekjendtskab kom. Det fortalte jeg ham nu: at vi som Ti-Tolv-aars Børn havde haft Timer i Fælledskab hos min Fader, havde daglig været sammen som Sødsfende, og næsten ikke kunde undvære hinanden. Og heri, sagde jeg, laae den første Grund til den store Hengivenhed, jeg altid havde næret for dig, og der ikke skulde ophøre før ved min Død. Alt dette blev han

meget rørt over, ja, jeg kunde ret see, hvor berøget han var. Han sagde, at det glædede ham nu dobbelt, at han havde Leilighed til at gjøre Noget for mig. Han lykønskede mig til, at jeg havde staaet i et saa smukt Forhold til en saa fortræffelig Dame og vundet hendes Godhed. Og det har han Ret i; det er min største Lykke i dette Liv, næst efter — tilgiv — næst efter den, Emilie bereder mig.

Fru Thompson

(der har hørt til i Bevægelse).

Og ellers sagde han Intet?

Sulius.

Intet, jeg erindrer. Han havde meget knap Tid som det lod. Der var Folk, der ventede paa ham, og han selv stod rejsfærdig.

Fru Thompson

(affedes, i Angst).

Rejsfærdig! Og jeg kan ikke hindre det!

(En Tjener kommer og forbliver i Baggrunden.)

Mary.

Der er en Tjener fra Sir Oliver.

Fru Thompson

(vender sig hurtig).

Hvad vil han?

Mary.

Han har en Palle med Papirer til Fruen.

Fru Thompson.

Tag imod det og bær det op. Men siig til Tjeneren, at jeg vilde gjerne vide — jeg mener, spørg ham . . .

Mary

(der har taget mod Papirerne).

Han har ogsaa et Brev til Fruen.

Fru Thompson.

Et Brev? Giv mig det. (Læser det affædes i Forgrunden.) „I dette Dieblif bereder jeg mig til at „forlade Danmark. De veed, Mistress, at jeg en- „gang, uden at vide Dem bunden, nærede den sm- „meste Kjærlighed til Dem. Nu, da jeg anden Gang „møder Dem, og igjen antager Dem for fri, finder „jeg mig paany skuffet. Jeg beklager mig ikke. „Den unge Mand, De har skjænknet Deres Hjerte, „er saa brav og ufordærvet, at . . .“ — Hvilken Forblindelse! Men jeg kan ikke lade ham tage bort — Julius, du er den Eneste, der kan hjælpe mig. Du maa gaae op igjen til Sir Oliver, hilse ham fra mig, at jeg udbeder mig kun to Ord —

Emilie.

Pauline, det er vist ham, der kommer dér.

Dttende Scene.

De forrige. Sir Oliver og Doctor Jonstrup, der begge komme fra Baggrunden, den Første i en let Reisekappe og ledsaget af Tjenere, der bære Adskilligt.

Dr. Jonstrup
(endnu i Baggrunden).

Men, Sir, tag dog mod Raison! Her er kun Tale om et Diebligs Ophold.

Fru Thompson
(gaaer dem imøde).

Sir Oliver! —

Sir Oliver
(træder forvirret nærmere).

Fru Thompson.

De vil reise fra os? Saa tag mig med Dem. Jeg vil føle mig lykkelig ved ikke at forlade Dem.

Sir Oliver.

De vil ledsage mig, Mistress! Hvorledes ska jeg forstaae det? (Bliver Julius og Emilie vaer.) Men tilgiv, jeg . . . jeg forstyrrer.

Fru Thompson.

Aldeles ikke. Tillad, jeg forestiller Dem min Veninde, Emilie Clafen, og hendes Forlovede, min Barndomsven, Julius Holm.

Sir Oliver.

Hendes Forlovede? — Og det var Alvor hvad

De sagde? De vil ikke forlade mig? (Griber hendes Haand.) Jeg tør gjøre mig Haab om den Lykke, jeg allerede troede at have mistet?

Fru Thompson.

Var jeg saasandt den Lykke værdig, en saa ædel Mand tilbyder mig.

Dr. Jonstrup.

Hvad hører jeg!

Sir Oliver

(vender sig til ham).

Ja, Hr. Doctor, jeg skylder Dem min Tak. Uden Dem havde jeg maaskee i min sygelige Modløshed forskjertset denne Lykke.

Dr. Jonstrup.

Nei, Sir, oprigtig talt, mig har De Intet at takke for.

Julius.

Men jeg, Hr. Doctor! hvor megen Erkjendtlighed skylder jeg Dem ikke!

Emilie.

Ja, ogsaa jeg, Hr. Doctor!

Mary (til Doctoren).

Takker ogsaa paa Fruens Vegne. Mary har altid sagt, at Doctoren var saa tjenstagtig.

Fru Thompson.

Vi maae Alle være Dem takskyldige. (Til Sir

Oliver.) Jeg priser det Raad, han som Læge gav Dem, jeg beundrer hans Cuurmethode. Ogjaa jeg haaber, at Deres flemme Lungfindighed vil, naar De vælger Dem en Hustru —.

Dr. Jonstrup.

Hvorledes, Frue! De veed —?

Fru Thompson

(til Doctoren, pegende).

Dette Lysthuus har i Formiddag fortalt mig det.

Dr. Jonstrup.

Ah, nu er Alting mig klart!

Fru Thompson (til Sir Oliver).

Ja, det er mit virkelige Haab, at en Hustru bedst vil formaae at sprede de Skyer, der har formørket Deres Pand, men ikke ved sine Luner, som vor kjære Doctor meente, ikke ved at forstyrre Deres vante Leveviis, men ved trofast Kjærlighed og ved at hjælpe Dem med at overvinde dette Livs Melancholie.

Sir Oliver.

Jeg føler det, De vil formaae det, min Veninde!

Portraitet,

Lyfispil i een Act.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 19de Februar 1865.

Personerne.

Gertrud
India } tre gamle Fruener.
Chekla }
Frederik Lindholm.
Frøken Julie Helmer.
Forvalter Andresen.
Kathrine, Kammerpige.

Handlingen foregaaer paa en Herregaard i Fyen, i Nærheden
af Svendborg.

Have. Til den høire Side (for Skuespillerne) og noget hen mod Baggrunden et luftet Lysthuus, der ud til Tilskuerne har et Bindue med Forhæng eller Perstener for og en Dør til Siden. Dette Lysthuus maa anbringes saaledes, at det, saavidt muligt, kan sees af alle Tilskuerne. — Gist og her Bænke og Havestole.

Første Scene.

Gertrud, Lydia og Thekla sidde under nogle Trær tilvenstre om et Kaffebord, den Første skjænkende, Lydia læsende og Thekla strikkende.

Gertrud (til Lydia).

Skal jeg ikke skjænke dig endnu en Kop Kaffe? —
Lydia, hører du ikke?

Lydia.

Det er ogsaa ærgerligt! Du forstyrrer mig paa det meest spændende Sted. Nu kan jeg ikke svare dig. (Bliver ved at læse.)

Gertrud.

Naa du, Thekla! hvis du ikke holder ved det

mest spændende Sted af din Strikkestrømpe — vil du have en Kop til?

Thella.

Tak, søde Gertrud! det vil jeg nok. Men du maa gjerne komme lidt mere Fløde i.

Lydia

(luffer Bogen og seer op, idet hun rækker sin Kop til Gertrud).

Nei, den Marquise! Som hun har ladet sig behandle af sin Gemal i alle de syv Dele, jeg har læst! Det skulde være mig! Jeg skulde nok lære ham noget Andet!

Gertrud.

Hvis det var dig, saa var der nok ikke bleven syv Dele af den Bog. Du — hahaha — havde gjort Ende baade paa Historien og din Gemal allerede i første Deel.

Lydia.

Det havde min Gemal ærlig fortjent. Men maaskee Marquisen opmander sig mod Slutningen. Havde jeg blot ottende Deel! Kan ikke Gartneren gaae ind til Byen og skaffe mig den?

Gertrud.

Gartneren? Imorges Kl. 9 var han allerede saa fuld, at han maatte lægge sig.

Lydia.

Hvorfor jage vi ikke det fordrufne Dyr bort? Det er jo en Skandal med det Menneske. See kun til Lysthuset derhenne! der er saa ramponeret, at man knap tør sætte sig hen derinde. Vi har aldrig haft Nytte af ham.

Gertrud.

Men han har havt saa meget mere Nytte af os. Jog vi ham bort, var der ikke Een vidt omkring, der tog ham; og han har en svagelig Kone og to Børn.

Lydia.

Ja, du troer, at du skal være Formynderste for al Egnens Elendighed. Men pas nu paa hvad Enden vil blive! Om kort Tid sender da langt om længe vor Fætter Lindholm en erfaren Mand hertil, en Administrator, der skal undersøge, hvordan du har skaltet og valtet med hans Eiendom.

Gertrud.

Hvordan jeg har skaltet? du mener nok, hvordan vi har skaltet. Dette Gods blev jo overdraget til os alle Tre, at vi skulde boe her og have Opsigt med det.

Lydia.

Thella og jeg har aldrig vidst, hvad her er

foregaaet. Det er dig, der altid har staaet for det Hele.

Gertrud.

Fordi Ingen af Jer gad være over det. Du vilde ikke forstyrres i din Læsning og Thekla ikke i sin Strikkestrømpe.

Thekla.

Hvad skal da egentlig denne — denne Administrator?

Lydia.

Han skal undersøge, hvordan Gaardens Midler ere forvaltede, hvordan Forderne ere bortforpagtede, og hvordan der er handlet med den Fjord og den store Have, der ligger til Hoved-Gaarden.

Thekla.

Haven, søde Gertrud, vil han bestemt ikke synes om. Den har engang været saa kjøn.

Gertrud.

Na, han vil finde den i engelsk Smag. En Have skal just ligne et Bildnis. Man anlægger jo kunstige Labyrinth'er i de nyere Haver. Det behøver man ikke her; jeg har ofte — hahaha! — ondt med at finde Bei i vore engelske Anlæg.

Lydia.

Men hvad troer du, han vil sige til, at Forpagteren nu i to Aar har havt Henstand med For-

pagtningssummen eller den største Deel deraf; at Forvalteren har snydt os og er rendt sin Bei; at Markerne ikke ere drainede, uagtet det blev paalagt os —?

Gertrud.

Ja, Gud skal vide, hvad han vil sige til alt dette. Men, min kjære Lydia, siden du veed saa godt Bessed, saa kan du slet ikke undskyldte dig med din Uvidenhed, men maa bære Ansvoaret med os Andre.

Lydia.

Nei, Gertrud, der er Forskjel. Thella og jeg . . .

Gertrud.

Ja, den Tale komme vi ikke langt med. Det var bedre, om I udtænkte Noget, der kunde gjøre ham kjed af Opholdet her, saa han snart tog bort igjen.

Thella.

Ja, hvad skulde det være?

Gertrud.

Hvis vi kunde bilde ham ind, at der meget ofte er gjort Indbrud hos os af Røvere og Tyve; men desværre, Politiet i vor Egn er i den bedste Stand, ikke engang Postkassen røves og plyndres, saaledes som Skif og Brug er i Sverrig og Norge. — Men vi kan jo paastaae, at det spøger her paa Gaarden;

det gif nok an paa en saa gammel Herregaard. Hør, Lydia, kunde ikke du have Lyst til at agere Spøgelse?

Lydia (vred).

Nei, Tak! maa jeg være fri! Det er jeg ikke skikket til.

Gertrud.

Jo, skikket dertil er du. Du er høi og mager. Kom du saa Kl. 12 om Natten ind i hans Værelse med et Lys i Haanden, ganske hvidklædt — jeg vil slaae tilbeds, at han antog dig for et Gespenst.

Lydia.

Na, hvad er det for et Indfald! Vær du selv et Gespenst.

Gertrud.

Jeg skulde gjerne, naar jeg kunde bare mig for at lee. Men du, der altid er alvorlig og værdig og høitidelig, du er et født Gespenst.

Lydia.

Jeg siger dig, Gertrud, den Snak vil jeg ikke høre et Ord om.

Gertrud.

Ja, du, Thekla, vil nok heller ikke?

Thekla.

Jeg, søde Gertrud! troer du, jeg kunde —?

Gertrud.

Det Værste er, at du formodentlig vilde komme ind med din Strikkestrømpe, og, saavidt jeg veed, pleier et Gespenst aldrig at strikke. (Til Lydia, drillende.) Pleier det, Lydia?

Lydia.

Bliv mig fra Livet med dine Narrestreger. Du — du tager Alting paa den lette Skulder. Jeg er vis paa, at du ikke engang har tænkt paa, hvad vi dog til Nød, naar Administratoren kommer, kan anføre til vor Undskyldning.

Gertrud.

Har jeg ikke? Jeg har opsat et langt Memorandum i femten Poster, der viser, at vi slet ikke kunde handle anderledes.

Thella.

Troer du da, at det Memorandum vil hjælpe?

Gertrud.

Nei, ikke det Ringeste, dersom han læser det. Men jeg stoler paa, at det er saa langt, at Ingen gider læst det.

Lydia.

Sa, tie nu stille; der kommer Nogen.

Anden Scene.

De forrige. Forvalter Andresen. En Pige, der tager Kaffetoiet bort og gaaer.

Gertrud.

Det er vor Trøst og vort Nødanke, der kommer. — Nu, min kjære Andresen, hvad Underretning bringer De os om vor bortfløine Forvalter? Har man faaet fat paa ham?

Andresen.

Jo, Frøken, han er bleven paagreben i Nyborg, ligesom han vilde lade sig sætte over til Korsør. Men jeg tvivler paa, at det vil hjælpe Dem stort. Han er vist ikke istand til at give synderlig Erstatning.

Gertrud.

Var det saa ikke bedst, at man lod ham løbe? Hvad Fornøielse har vi af, at han bliver sat i Arrest og dømt, Gud veed hvortil.

Lydia.

Det, synes mig, er en meget utidig Medlidenshed. Han har bedraget os saa grovt, at han maa bøde derfor.

Gertrud
(sagte til Lydia).

Seg seer, at du paatager dig Bestyrelsen — vær saa god!

Lydia

(uden at agte paa Gertrud).

Min absolute Mening er, at han skal straffes.

Andresen.

Han er heller ikke bedre værdt. — Men jeg har en Nødhed at bringe Frøkenerne. Den Herre, som Major Lindholm vil sende hertil for at undersøge Godsets Tilstand, er nu ankommen.

De tre Damer

(med et Udbrud).

Er han kommen? Hvor er han?

Andresen.

Han holder nede i Landsbøen hos Smedens. Der var gaaet Noget itu paa Bognen, der først maatte sættes istand.

Gertrud.

Og De har talt med ham?

Andresen.

Ja, jeg kjender Noget til ham fra forrige Tider. Men jeg listede mig bort, for at give Dem Underretning. Det var jo ikke værdt, at han kom bag paa os.

Gertrud.

Nei, det er sandt; og hør, see til, De kan faae Gartneren purret op, og lad ham gjøre lidt ryddeligt i den forreste Deel af Haven.

Andresen.

Ja, han kan jo prøve paa det.

Gertrud.

Og den skammelige Mødding strax ved Indkjørselen — ja, den er der vel ikke Noget at gjøre ved?

Andresen
(trækker paa Skulderen).

Ikke i den Fart.

Gertrud.

Nei, det vil jeg troe, eftersom vi nu i en heel Maaned har talt med Gartneren om den Ting. Men, Alt om Alt, man antager jo, at en god Mødding er en Guldgrube.

Andresen.

Det veed vor Herre den er — naar den blot ikke laae paa det Sted.

Gertrud.

Det kan just være godt. Saa faaer han strax ved Indkjørselen et Begreb om vore gode Omstændigheder. Lad saa Gartneren blot gjøre hvad han kan ved Haven.

(Andresen gaaer.)

Nu er da det store, høitidelige Dieblif kommet, Regnskabets Dag, paa hvilken vi maae bekjende vore Synders Mangfoldighed.

Lydia.

Ja, du maa tage imod ham og svare paa hans Spørgsmaal.

Gertrud.

Det bliver jeg nok nødt til; der er vist Ingen af Jer, der vil. Men forresten er jeg selv nysgjerrig efter at see og snakke med den gode Mand. Det er over en Snees Aar siden jeg saae ham sidst. Dengang var han en syvaars Dreng, der tegnede godt; og som jeg har hørt, skal han ogsaa være bleven et kjønt ungt Menneske med et fiint Bæsen.

Thella (forundret).

Søde Gertrud, om hvem taler du?

Lydia.

Ja, det gad jeg ogsaa gjerne vidst.

Gertrud.

Om hvem Anden end om Lindholm, vor Administrator?

Lydia.

Lindholm?

Thella.

Mener du vor Fætter, Majoren?

Gertrud.

Na nei vist ikke! Jeg mener hans Brodersøn, Frederik Lindholm. Han er jo Candidatus juris,

har været paa en Procurators Comptoir og har Navn for at være flink.

Lydia.

Frederik Lindholm! Er det ham, der nu kommer? Det har jo Ingen af os vidst.

Gertrud.

Der stod heller ikke Noget derom i det første Brev, jeg fik fra Majoren, men i den Billet, jeg fik iforgaars.

Lydia (ærgelig).

Men hvorfor har du ikke med et Ord talt til os derom? Jeg troede, det var en gammel, skimlet Jurist, der blev sendt os —

Thella.

Det troede jeg rigtignok med.

Lydia.

Dg nu kommer her en ung Herre fra Kjøbenhavn, og ovenikjøbet Frederik Lindholm.

Gertrud.

Men hvad Forskjel gjør det for Der, enten han er ung eller gammel?

Lydia.

Na, skal man ikke forandre Lidt i sit Toilette? Kan vi tage imod ham som vi see ud! En saadan Herre fra Kjøbenhavn gjør Fordringer . . .

Gertrud.

Hilseffam! du har min Sandten Ret! Saa gaae I op og sørg for Jeres Toilette. Jeg vil gaae med. Maaskee kan det lykkes os, med Næsten af vore Undigheder at smelte og røre hans Hjerte, og bevæge ham til Medlidenhed med den Knibe, vi er i. Naar han seer dig i din nye Crinoline —

Lydia.

Ja, Gertrud holder af at gjøre Nar af Folk, det veed vi nok.

Gertrud.

Det er mit Alvor. Lad os see til at gjøre os behagelige for ham. Maaskee han saa reent glemmer at inquirere.

Lydia.

Na du . . . du er ret en — ja, jeg vil slet ikke svare dig.

(Gaaer i Drede fulgt af Thekla.)

Gertrud.

Naa, naa, vent og tag skikkelige Folk med.

(Følger efter dem.)

Tredie Scene.

Frederik Lindholm og Andresen (fra Baggrunden).

Frederik.

Det var jo godt, at jeg traf Dem her i Haven.

De kunde vise mig den Tjeneste at melde mig hos min Tante.

Andresen.

Meget gjerne. Men er Nogen af Frøkenerne Deres Tante?

Frederik.

I det Mindste af Navn. Vi Sødsfende ere vante til at kalde Frøken Gertrud Tante, skjøndt vi just ikke ere saa meget nær beslægtede. — Men jeg har reent glemt at spørge Dem, hvorledes De kommer her. Er De bleven den forrige Forvalters Eftermand?

Andresen.

Nei, Gud frie mig! Jeg har ikke saa stor Lyst til at befatte mig med Værtsskabet her. Men da den forrige Forvalter gjorde sig usynlig, blev jeg anmodet om at gaae de gamle Damer lidt tilhaande med Regnskaberne og med at have Tilsyn ved Et og Andet; og det vilde jeg ikke gjerne sige Nei til.

Frederik.

Er der da virkelig handlet saa ilde med dette Gods som Rygtet gaaer? Min Onkel har overdraget mig at anstille en nøiagtig Undersøgelse. Hos ham blev der fortalt, at en heel Skov er ødelagt, Træerne folgte for Spotpriis —

Andresen.

Na nei! saa galt er det heller ikke. En Snees Træer i det Hele er solgt, efter den slyngelagtige Forvalters Raad; han har nok ikke havt saa ringe Fordeel derved. Derimod er der optaget Laan til forskjellige Tider, dog neppe meer end et Par Tusind Daler. Hoved-Ulykken er, at det er gaaet tilbage med hele Godssets Bestyrelse, saa Værdien deraf for Diebliffet er forringet. Men derpaa kunde der nok bødes med Tiden.

Frederik.

Saa er det vel ikke saa slemt som vi have tænkt os, og det skulde være mig inderlig kjært. Det er aldeles ikke behageligt at komme anstigende som en Bussemænd for de stakkels Fruentimmer. — Men det er mig dog uforklarligt, at min Onkel har villet overlade en altid betydelig Eiendom til tre uerfarne og, som det nu viser sig, temmelig letsindige Damers Opsigt.

Andresen.

Ja, dengang var baade Forpagteren og Forvalteren flinke og honnette Folk. Men den første Forpagter døde, og Forvalteren kjøbte sig selv en Eiendom. Det er deres Eftermænd, der ved Efterladenhed og Mangel paa Redelighed have gjort Ulykken.

Frederik.

Ja, det forklarer jo Sagen noget bedre. — Men De selv, hvor er De ansat for Tiden? Inden jeg reisste udenlands var De et Slags Fuldmægtig hos min Onkel; han har vist ikke gjerne mistet Dem.

Andresen.

Jeg tog heller ikke gjerne fra ham. Men det stillesiddende Liv hovedede mig ikke. Jeg er fra Bamsbeen vant til at tumle mig i Mark og Skov. Nu er jeg Forvalter paa Nabogodsset, der eies af Justitsraad Helmer.

Frederik.

Men jeg tør dog vente, at erholde en og anden Oplysning hos Dem, naar jeg skal til at gennemgaae Regnskaberne og andre Papirer.

Andresen.

Jeg staaer ganske til Deres Tjeneste. — Men, om jeg tør spørge, vidste Frøkenerne, at det var Dem, Deres Onkel sendte hertil?

Frederik.

Det antager jeg.

Andresen.

Jeg var ikke vis derpaa og vilde derfor ikke nævne Dem. — Men der kommer Frøken Gertrud; saa er det bedst jeg gaaer.

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Frederik. Gertrud. — Siden Kathrine.

Gertrud.

Endelig har vi den Ære! Vi har ventet dig og talt om dig den hele Morgenstund.

Frederik.

Tante maa undskyldes; jeg blev opholdt undervejs.

Gertrud.

Der er Intet at undskyldes. Du er os velkommen. — Siig mig nu først, om vi ikke maae sætte en lille Forfriskning frem.

Frederik.

Jeg trænger ikke til det Ringeste.

Gertrud.

Som du vil. — Men jeg siger du til dig; det gaaer vist ikke an.

Frederik.

Jo, det følger af sig selv; det gjør jeg endog Fordring paa.

Gertrud (affbes).

Ja, jeg kan ligesaa gjerne springe som krybe i det. (Svit.) Men lad os ikke glemme hvad det egentlig er, der skaffer os den Glæde at see dig. Din kjære Onkel ønsker jo nogle Oplysninger angaaende

den Eiendom, som vi ved hans store Godhed har beboet i saa lang Tid.

Frederik (lidt forlegen).

Ja, han har formodentlig tilskrevet Tante —

Gertrud.

Savist, og jeg burde jo have sendt ham disse Oplysninger. Men naar man ikke er stærk i Pennen, saa opfatter man Skriveriet fra den ene Dag til den anden. Men saasnart du nu har hvilet dig ud — for det er jo ikke værdt, ligesom du sætter Foden af Bognen, at tænke paa Forretninger — men naar du vil sige mig til, skal jeg med Fornøielse føre dig omkring og give dig al den Underretning jeg formaaer.

Frederik (affides).

Det gaaer jo glattere end jeg havde tænkt. (Høit.) Ja, jeg tvivler ikke paa Tantes Beredvilighed.

Gertrud.

Hvor længe har du isinde at opholde dig hos os?

Frederik.

Meer end et Par Dage neppe. Onkel vil conferere med mig saa snart som muligt.

Gertrud.

Na, i den Tid kan en søet Forretnings-

mand, som du vist er, skaffe sig fuldstændig Underretning.

Frederik.

Det vil jeg haabe. Men tillad mig da, inden vi komme ind i det alvorlige Kapitel, at gjøre Dem et Spørgsmaal, der ikke saa lidet interesserer mig. Opholder der sig hos Dem i denne Tid en ung, smuk og munter Dame?

Gertrud.

Nei, men hvor falder du paa det Spørgsmaal?

Frederik.

Det skal jeg sige Dem. Kort før jeg tog hertil, sendte min Onkel mig i Anledning af en Arvesag til en rar, gammel Kone i Frederiksborg, en Fru Lydersen . . .

Gertrud.

Ja, hende kjender jeg.

Frederik.

Hun havde knap hørt, at jeg skulde herhen, før hun udbrød: „Ja, saa gratulerer jeg Dem. Der vil De træffe sammen med en af de elskværdigste unge Damer, jeg har kjendt, et livligt, opvakt Bæsen, der altid er i det bedste Humeur.“ Tillige viste hun mig en heel Deel Breve fra denne Dame, og jeg maa tilstaae, at disse Breve vare af en indta-

gende Munterhed, rigtignok nu og da overgivne, men dog ikke mere end man godt kunde tillade.

Gertrud (langtruffet).

Saa? — Hvad skulde den Dame hedde?

Frederik.

Saa vidt jeg veed nævnedes Fru Lydersen ikke hendes Navn.

Gertrud.

Men stod der ikke et Navn under Brevene?

Frederik.

Der stod aldrig Andet end „Din unge, eller din hengivne, eller din overgivne Fusedtaft.“

Gertrud

(med hemmelig Latter).

Saa? Seer man! Hm! — Men hvad Datum var de Breve fra?

Frederik.

De, jeg saae, var vist ikke daterede. Det er jo en af de Formaliteter, unge Damer pleie at springe over. — Men lad mig nu fortælle Dem, hvorfor jeg saa gjerne vil vide, om denne unge Dame har Ophold her. Da jeg kom hjem fra Udlandet, logerede jeg i Kjøbenhavn en kort Tid i et Huus, hvor der boede en Forghjlder. Hos ham saae jeg et Fruentimmer-Portrait, der var givet ham

til at sætte i Kamme. Intet qvindeligt Physiognomie har grebet mig som dette. Vel var det ingen fuldkommen eller regelmæssig Skjønhed; men Vid og Munterhed talte ud af de spillende Dine, og af den smukke, leende Mund. Et Udtryk, et saa usigeligt Udtryk af Forstand og Godhed kom Betsueren imøde fra alle Træk, at jeg —

Gertrud.

Men Gud hjælpe os! Du taler jo som en Forelsket.

Frederik.

Ja, som en Forelsket! I al Fald har jeg aldrig haft de Følelser, som dette Billede indgjød mig.

Gertrud.

Nu, men hvad saa? Hvem var det? Kjender du den Pige?

Frederik.

Nei, det er just Ulykken. Portraitet var givet Manden af en Familie fra Fyen, og efter nogle Uttringer maatte han antage, det var en Godseier i Nærheden af Svendborg. Da jeg var flyttet fra ham og længere hen igjen vilde tage det i Dieslyn, var det afhentet.

Gertrud.

Er der slet Intet, der kunde bringe dig paa Spor?

Frederik.

Ikke Andet, end at maaskee Noget kan gjenkjende hende efter min Beskrivelse.

Gertrud.

Det er ikke at stole paa. Du beskriver hende som en Forelsket og har maaskee seet Meget som Andre ikke see. — Var der ikke en eller anden Særegenhed i Physiognomiet, af det Slags som man anfører i Stikbreve, for Exempel en Borte paa Næsen — ?

Frederik.

Na fy!

Gertrud.

Om Forladelse! — Eller noget Særegent i Bynt og Paaklædning?

Frederik.

I Bynt og Paaklædning? Jo, hun var malt med en temmelig stor Broche foran i Brystet, der forestillede en sovende Amor. Jeg har seet et fransk Kobberstykke med den samme Figur og med Underkrift: „Bæf ham ikke!“

Gertrud.

Hahaha — ja, det gode Raad har du ikke fulgt, som det lader. — Men hvad vil du nu gjøre? Vil du reise omkring til alle Herregaarde i Fyen og mønstre En for En alle vore Skjønheder?

Frederik.

Nei, det behøver jeg dog ikke. Hvis jeg kan stole paa, at denne Dame eller hendes Portrait findes paa en Gaard i Nærheden af Svendborg, saa maa det enten være her eller en af de nærmeste Gaarde heromkring.

Gertrud.

Ja, det har du ogsaa Ret i.

(Der kommer Kathrine ind og bliver staaende i nogen Afstand til Siden.)

Frederik.

En saadan Efterspørgsel kunde man overkomme. Men jeg kan ikke rive mig løs fra den Tanke, at den unge Pige paa Maleriet og hun, Fru Lydersen omtalte og der underskrev sig Tusentasten, maa være een og den samme Person.

Gertrud (affedes).

Nei, deri tager tager han dog fejl.

Frederik.

Da jeg beskrev Portraitet for Fru Lydersen, fandt hun, at alle Træk passede.

Gertrud (affedes, leende).

Ja, det tvivler jeg ikke paa.

Frederik.

Kan jeg ganske vist stole paa, at den elskvæ-

dige Fusentast, — jeg kjender hende desværre ikke under noget andet Navn — at hun ikke opholder sig her hos Dem?

Gertrud (undvigende).

Som jeg allerede har sagt dig, her opholder sig ikke et eneste ungt Fruentimmer. Men undskyld mig et Dieblit; Kathrine har vist Noget paa Hjertet.

(Gaaer hen til Kathrine og taler affides med hende.)

Frederik (affides).

Det forekommer mig, at Tante baade før og nu blev forlegen eller underlig tilmode, da jeg talte om den unge Pige, Fru Lydersen priste saa meget. Een Gang havde hun ondt ved at holde sig for at lee. Hvad kan der stikke under?

Gertrud

(nærmer sig igjen).

Dine Bærelser ere nu i Orden, paa nogle Smaating nær, der strax skal besørges. Dersom du vil bringe din Bagage op, saa veed din Tjener Befled.

Frederik.

Meget vel. Men, Tante, jeg kan endnu ikke opgive Haabet: naar De faaer Dem rigtig huffet om, kan De nok udfinde den ubekjendte Dames Smuthul.

(Gaaer.)

Kathrine.

Men hvad skal det sige? Hvem meente han med Tusentasten? og hvad er det for et ungt Fruentimmer, han talte om?

Gertrud.

Det er den naragtigste Historie, man kan ønske sig. Husker du endnu Fru Lydersen?

Kathrine.

Jo, godt. Hun var jo i forrige Tider en af Frøkenens bedste Veninder.

Gertrud.

Ja, nu har vi været skilte ad i mange Aar. Men hun har altid levet mere i Erindringen end i den nærværende Tid. Jeg er vis paa, at vor Omgang i Kjøbenhavn for over tredive Aar siden og de Breve, vi vekslede, staae for hende som Ting fra ifjor. Jeg veed, at hun har viist mine Breve til Mange; og jeg Staffel har bestandig levet for hendes Erindring i min Ungdoms Rosensfjær. Hun har glemt, at Tiden er gaaet hen over os begge, og at jeg, der rigtignok dengang var en ung Tusentast, nu er forandret.

Kathrine (affbes).

Til en gammel ditto.

Gertrud.

Ja, du mener nok, at jeg endnu har en Rem af Huden.

Kathrine.

Oh, hvor kan Frøkenen troe!

Gertrud.

Na jo, mit Humeur er Gudskeelov endnu ikke saa aftegraat som mine Haar begynde at blive — Og hør, veed du hvad, Kathrine! jeg faaer i dette Dieblit et Indfald — aa, det vil give kostelige Løier. Lydia og Thekla, men især Lydia vil komme i den syvende Himmel. Og min kjære Frederik vil i det Mindste for en Tid faae Andet at tænke paa, end at hovmesterere os.

Kathrine.

Tør jeg vide, hvad Frøkenen har betænkt?

Gertrud.

Ja, hør! Jeg vil bilde ham ind — Tys! han kommer derhenne. Gaae nu og lad dig ikke mærke med Noget for de Andre.

Kathrine (affsides).

Ja, nu er Frøkenen i sit Es!

(Gaaer.)

Gertrud.

Frederik vil jo med Bold og Magt, at den unge

Fusentast, Fru Lydersen omtalte, skal være her. Nu godt, jeg skal fortælle ham, at hun er her, men at han ikke maa vente at træffe hende ung som hun dengang var. Lad os see, hvordan han saa vil hjælpe sig.

Femte Scene.

Gertrud. Frederik.

Frederik.

Jeg maa takke Tante for de smukke og hyggelige Bærelser, De har indrømmet mig. Leiligheden selv er saa smuk, og Udsigten derfra ganske fortræffelig.

Gertrud.

Det er mig kjært, at den vinder dit Bifald. — Men hør nu, du gjorde mig før et Spørgsmaal, der rigtig satte mig en Smule i Forlegenhed. Jeg mener dit Spørgsmaal angaaende den unge Pige, Fru Lydersen omtalte.

Frederik (hurtig).

Er hun maaskee her?

Gertrud.

Jeg kan ikke nægte det.

Frederik (affedes).

Tænkte jeg det ikke nok!

Gertrud.

Men da hun ganske rigtig er en Galfrands, saa har hun faaet det underlige Indfald, at gaae omkring herude i Cet og Alt klædt ud som en af os gamle Damer. Jeg vidste derfor ikke strax hvad jeg skulde svare dig. Naar du seer hende, vil du ikke troe, at det er en ung Pige.

Frederik.

Na, det maa man dog snart kunne mærke.

Gertrud.

Ja, prøv nu derpaa.

Frederik.

Tante er det for det Første ikke.

Gertrud.

Ja, hvoraf veed du det?

Frederik.

O, jeg kan ganske godt husse Dem endnu fra mine Drengenaar. — Men hvor træffer jeg hende?

Gertrud.

Jeg tænker hervede, og det ret strax. Paa den Tid af Formiddagen pleie vi at spadserere i Haven. Men jeg skal dog see efter, hvor de Alle er henne. Kun Cet endnu: du maa ikke røbe hvad jeg har betroet dig.

(Gaaer.)

Frederik.

Skulde min Anelse træffe ind og den unge Pige, hvis Portrait jeg ikke kan faae ud af Hovedet, virkelig være her? Tante Gertrud er jo rigtig nok bekendt for sine mange Paasund; det kunde nok stikke hende, at binde mig Noget paa Vermet. Men ganske uden Grund kan hendes Foregivende dog vel ikke være. (Vender sig om.) Ja, derhenne i Alleen kommer en Dame. Figuren er god; hendes Gøng er ogsaa temmelig let. Mon da det er den unge Pige, der har forklædt sig? — Hun kommer nærmere . . . Nei, med Portraitet har hun ikke den mindste Lighed, saa Meget seer jeg — og ung troer jeg heller ikke hun er.

Sjette Scene.

Frederik. Lydia.

Lydia

(med nogen Forandring i sin Paaklædning).

Med Tilladelse, er det ikke Hr. Lindholm?

Frederik.

Ganske rigtig, og turde jeg være saa fri at spørge, med hvem jeg har den Ære . . .

Lydia.

Mit Navn er Dem uden Tvivl bekendt, Lydia Traue.

Frederik.

Ah, en af Stedets Beboerinder! (Affbes.) Jeg vil strax være sikker i min Sag. (Svit.) Men undskyld, det forstaaer jeg ikke: Frøken Crane er nok over sine Halvtreds, har man sagt mig.

Lydia (stødt).

Ja, Folk overdriver. (Affbes.) Han er jo en Abodrian. (Svit.) Men forresten, jeg veed ikke, hvorfor De just bringer det Thema paa Bane.

Frederik.

.. Af en meget naturlig Grund. (Galant, men lidt satirisk.) Deres Udseende er saa ungdommeligt...

Lydia

(pludselig opklaret og venlig).

Na, De behager at smigre! — Hvor gammel finder De mig da efter mit Udseende?

Frederik (affbes).

Jeg maa nok ende som jeg har begyndt. (Svit.) Mellem tyve og fem og tyve Aar.

Lydia.

Det vil jeg just ikke sige. Men det var dog altid nærmere.

Frederik.

Altjaa, naar De ikke er ældre, kan De ikke godt være Frøken Crane.

Lydia.

Men det kan De stole paa; saa det er ikke værdt at tale mere om den Sag.

Frederik.

Som Frøkenen behager. — Jeg seer, De har taget en Bog ned med. De er vist en Elsker af Lecture.

Lydia.

Ubeskrivelig! Der er Intet, der kan løfte min Sjæl ligesom paa ætheriske Binger i den Grad som en rigtig god Bog. Kjender De den, jeg har her? Det er Jane Eyre, men det er tredje Gang jeg læser den.

Frederik.

Den kjender jeg uheldigviis ikke. Derimod har jeg læst et Par andre Romaner af engelske Forfattere, og maa tilstaae, at jeg ikke har kunnet finde Smag i dem.

Lydia.

Saa? Det var underligt! Hvor kan det være?

Frederik.

Naar Physiologerne paastaae, at Damerne blandt Andet skille sig fra Mandfolk derved, at de tage smaa Skridt, saa gjælder det Samme om de engelske Dame-Romaner. Begivenhederne tage saa smaa Skridt, at de ofte synes at staae ganske stille.

Lybia.

Det synes mig slet ikke. Alle Mennesker finde dem jo saa mageløse. Det er meget besynderligt, at De alene vil stille Dem imod den almindelige Mening.

Frederik.

Saa, jeg bøier mig gjerne for Frøkenens bedre Indsigt.

Lybia (affbes).

Han er af fin Opdragelse; det maa man indrømme. (Svit.) Vil De see mit Yndlingstræ? Det er en Acazie, der netop nu staaer i Blomster. Lør jeg presentere Dem en ganske frisk Bouquet deraf? (Stiger op paa en Bank og strækker Haanden iveiret, men glider ned og støder sig.) Na, jeg faldt!

Frederik (iler til).

Har De stødt Dem? Kan jeg ikke hjælpe?

Lybia.

Nei, lad mig — vist ikke, lad mig bare selv . . .

Frederik (affbes).

Hun er jo farlig!

(Gertrud og Thella, der har nærmet sig fra Baggrunden, komme til.)

Syvende Scene.

De Iorrige. Gertrud. Thekla.

Gertrud (til Lydia).

Er det din gamle Vigtorn?

Lydia.

Na, hvad er nu det for Noget! Jeg faldt ned og har forvredet Foden en lille Smule — det er det Hele.

Gertrud.

I vor Alder maa man være forsigtig.

Lydia.

I vor Alder! — ja, lad mig nu kun gaae op.

Gertrud.

Tag mig under Armen, saa skal jeg støtte dig.

Lydia.

Hr. Lindholm, undskyld, jeg forlader Dem; men vi sees jo igjen. Det skal interessere mig meget a fortsætte vor behagelige Conversation.

(Sun og Gertrud gaae.)

Frederik

(affides, leende).

Det var min Tro ikke Fru Lydersens muntre Skjønhed. — Men der er jo igjen En! (Nærmer sig Thekla.) Det var et uheldigt Tilfælde.

Thekla (der skriffer).

Lydia er saa uforsigtig. Hun vil gjøre sig raskere end hun er.

Frederik (affides).

Denne her seer jo virkelig yngre ud. Hun har meget smukke Hænder. (Søit.) Har De, Frøken, ogsaa Ophold her paa Stedet?

Thekla.

Jeg tænkte, De vidste det. Mit Navn er Thekla Mikkelsen.

Frederik.

Ah, ja saa boer De jo her.

Thekla.

Deres Moder har vist ofte talt om mig. Vi har været Veninder endnu fra Skoletiden.

Frederik.

Hun har ofte talt om en Veninde af det Navn. Men det kan vel ikke være Dem.

Thekla.

Tilforlædelig, De kan troe mig! Vil De see, jeg bærer Deres Moders Haar i en lille Guldkapsel med hendes Navn paa. Hun har selv givet mig den.

Frederik.

Det er meget rigtigt; hun har Magen til den. (Affides.) Ja, her behøver jeg da heller ikke at tvivle.

Thella.

Der kommer Forvalter Andresen; han har vist et Grinde til Dem. Saa vil jeg ikke forstyrre.
(Gaaer.)

Ottende Scene.

Frederik. Andresen.

Frederik.

Nu, kjære Ven, hvad godt Nytt bringer De?

Andresen.

Jeg vilde melde Dem, at jeg nu tager over tit Justitsraaden, men kommer igjen i Eftermiddag. Dernæst, hvis De ikke tager mig min Dristighed ilde op, vilde jeg nok give Dem et lille Bink.

Frederik.

Tael kun uden Omsvøb.

Andresen.

Kammerjomfruen her i Huset fortalte mig i dette Dieblif, at Frøken Gertrud, der jo altid er fuld af lystige Indfald, har faaet Dem til at troe, at en af de ældre Damer herude er et ungt Fruentimmer, der har klædt sig ud som gammel Dame.

Frederik.

Ja, de To, jeg har talt med, var Pokker ikke unge. Men jeg antog, at den Kette endnu ikke havde viist sig. — Er det en reen Opdigtelse?

Andresen.

Andet er det vist ikke. Her er ikke et eneste ungt Fruentimmer paa Gaarden. Kammerjomfruen er saa nær de Fyrrethve, og selv Thendet og Malkepigerne ere ikke meget hngre. Tingen er, at Frøken Gertrud er meget for godmodig til at give Noget sin Afsted, selv om de ikke due noget, og saa blive de her til der groer Mos paa dem.

Frederik.

En reen Opdigtelse! det kan jeg knap troe. Min Tante maa dog vide, at det staaer i min Magt, ikke saa lidet at skade hende og de andre Damer, naar jeg i Gæt og Alt vil rette mig efter de bestemte Instruxer, jeg har modtaget; og at det derfor er lidt farligt at gjøre sig lystig over mig.

Andresen.

Men det troer jeg heller ikke, hun har tænkt paa. Hun har villet gjøre sig lystig over de to andre Damer, især Frøken Lydia, som hun altid har en Smule tilbedste.

Frederik.

Men det gaaer ud over mig med.

Andresen.

Det er sandt, og det er det Urigtige deri. Men Frøken Gertrud har en Gang meget oprigtig tilstaaet, at naar hun er faldet paa Noget, der kan tage sig

morsomt ud, er det hende ikke muligt at lade det fare, om hun ogsaa indseer, det er ikke saa rigtigt.

Frederik.

Det er altsaa ganske afgjort, at der ikke opholder sig her en fremmed ung Dame; jeg mener, i disse Dage og kun i Besøg. —?

Andresen.

Det tør jeg sige med Bestemthed. Nu har jeg af og til været her en fjorten Dage, og jeg har Inngen seet. Kammerjomsfruen veed heller Intet derom.

Frederik.

Sm! — Ja, jeg takker Dem i alle Tilfælde for det Bink, De har givet mig. Jeg skal indrette mig derefter.

Andresen.

Hr. Lindholm maa ikke blive vred — men hvis jeg tør give Dem et velmeent Raad, saa lad ikke de stakkels Fruentimmer altfor meget undgælde for hvad jeg har fortalt Dem.

Frederik.

Det kan De være ganske rolig for. Jeg vil kun søge at gardere mig selv for Fremtiden.

Andresen.

Ja, det kan jeg forstaae. — Saa vil jeg re-
commandere mig. (Gaer.)

Frederik.

Det er et vel stærkt Stykke af min kjære, lystige Tante. Jeg er kommen her med den bedste Billie til at virke forsonligt mellem hende og min Onkel. Det skal jeg nu just ikke have stor Lyst til.

Niende Scene.

Frederik. Gertrud. — Siden Kathrine.

Gertrud.

Naar, Frederik, er det saa lykkedes dig at opdage den unge Pige under hendes Forflædning?

Frederik.

Lad os ikke tale mere om den Sag, kjære Tante. Jeg har bebreidet mig min egen Daarskab; det er jo ikke af den Grund jeg er kommen hertil. Onkel har viist mig den Tillid at betro mig Estershnet af denne Eiendom, og det er min Skyldighed at gjøre mig hans Tillid værdig. Geraader man først paa Afveie, saa udsætter man sig for at blive et Offer for det første det bedste Indfald.

Gertrud (affedes).

Der maa være kommet Noget iveien, hvad det saa er. Han gav mig jo en Spidse.

Frederik.

I Eftermiddag tænker jeg at stevne Forpagteren herop, for at erfare, naar han kan præstere den For-

pagtnings=Sum, han saa uforsvarlig har undladt at betale i rette Tid. Men det skulde være mig kjært, om jeg i Formiddag kunde tage Gaardens egne Jorder i Dieshn.

Gertrud (affedes).

Nu kniber det. (Svit.) Ja, det er der ikke det Ringeste iveien for.

Frederik.

Kunde jeg ikke nu strax skaffe mig et Begreb om Haven? Den har Navn for at være stor og betydelig.

Gertrud.

Jo, jeg skal selv vise dig omkring. Men først maa jeg dog sige dig, at vor Gartner har endeel originale Ideer. Blomsterpartier i en Have, siger han, er saa gammeldags og smaaligt; af dem har vi kun lidt, omtrent hvad du seer her. Man skal give Haven en stor Stiil, mener han, ved Træer af forskjelligt Slags —

Frederik.

Saa har han vel især tænkt paa Frugttræer.

Gertrud.

Nei, han vil heller ikke vide af Frugttræer.

Frederik.

Saa bliver det snarere en Park i engelsk Smag.

Gertrud.

Rigtig, i engelsk Smag.

Frederik.

Men ikke meget indbringende.

Gertrud.

Nei, det var Synd at sige; den indbringer slet Intet.

Frederik.

Om! jeg gad nok talt med den Gartner.

Gertrud.

Det kan du godt; — men nu sover han vist.

Frederik.

Sover? Paa denne Tid af Dagen?

Gertrud.

Ja, han siger, at om Dagen behøver man ikke at passe en Have. Saa er det vor Herres Sol og Regn og Aften- og Morgenduggen, der sørger for, at Træer og alle Værter og Planter trives.

Frederik.

Passer han da Haven om Natten?

Gertrud.

Det skal jeg ikke sige for bestemt. Paa den Tid er jeg aldrig hernede.

Frederik (affedes).

Her er et godt Tilsyn, som det lader! (Gæit.)

Det er sandt, min Onkel ønskede udtrykkeligt at jeg skulde forhøre mig, hvorledes det stod sig med den store Tørvemose, der ikke er bortforpagtet.

Gertrud.

Det staaer sig vist udmærket med den.

Frederik.

Bliver den meget benyttet?

Gertrud.

Nei. Under vor sidste Forvalter, han, der løb bort, blev den slet ikke benyttet. Efter hans Mening forstod man ikke hertilands at drage den rette Fordeel af Tørvesfjæret. Man skulde studere Hollænderne, der er' saa duelige deri.

Frederik.

Deri havde han maaskee Ret.

Gertrud.

Og saa anskaffede vi efter hans Opgivende nogle Skrifter om den Ting.

Frederik.

Nu, og saa?

Gertrud.

Ja, uheldigviis forstod han dem ikke, saa vi maatte finde os i, at han først studerede Hollandsk.

Frederik.

Han har naturligviis været aldeles uduelig.

Gertrud.

Jeg er selv bange for det.

Frederik.

Ja, saa vil jeg nu i Deres Selskab gjøre en Tour gjennem Haven.

(Der kommer Kathrine ind.)

Kathrine.

Frøken! jeg maa endelig tale med Dem.

Gertrud

(gaaer tilside med hende).

Hvad er der paafærde?

Kathrine (sagte).

Gjætter De, hvem der er kommen? Justitsraadens Datter, Frøken Helmer!

Gertrud (ligeledes).

Julie! Hun her!

Kathrine.

Men hun vil ikke sees af Nogen; hun venter derhenne.

Gertrud (til Frederik).

Det er ret slem — just nu bliver jeg kaldt bort.

Frederik.

Geneer Dem ikke; jeg kan godt gaae alene.

(Gaaer.)

Gertrud.

Hør, Kathrine, lad En følge efter ham i Fra-
stand. Jeg er bange for, at han forvilder sig i
Haven og finder aldrig tilbage. (Da Kathrine vil gaae.)
Ja, og der maa passes paa, at han ikke falder i
Mosen, jeg mener den forrige Fiskedam. Der skal
jo være i Mudderet paa Bunden nogle forstrækkelig
store Karper. Faldt han i, kunde de jo skambide
ham.

(Kathrine gaaer. Gertrud, der følger efter, møder ved Udgangen
Julie.)

Tiende Scene.

Gertrud. Julie*)

Gertrud.

Julie! min egen, kjære Julie! Naar kom du?

Julie.

Igaar Aftes. Nu gjorde jeg en Kjøretour med
et Par smaa islandske Heste, Fader har foræret mig
Men da jeg her i Nærheden traf vor Forvalter, der
nok i denne Tid er ligesaa meget Eders Forvalter,
saa besluttede jeg at besøge Der strax og ikke i Ef-

*) Til hendes Dragt hører et broget Langshawl, hun har over
Skuldrene.

termiddag, som var min første Hensigt. I har jo Indqvartering, efter hvad Andresen fortalte.

Gertrud.

Indqvartering? Ja, det er maaskee det rette Ord, forsaavidt vi gjerne vilde af dermed ligesom med al Indqvartering.

Julie.

Savist, Andresen lod jo nogle Ord falde, at I skal eftersees i Sømmene, I Staller! Men troer du, at den unge Lindholm vil tage det saa strengt?

Gertrud (hurtig).

Kjender du ham maaskee?

Julie.

Ja og Nei. Han blev i Kjøbenhavn meget omtalt, da han var kommen hjem fra sin Udenlandsreise, og altid meget fordeelagtigt, baade for sine Kundskaber, sin vakre Character og . . . og —

Gertrud.

Nu da?

Julie.

Og som et ualmindelig smukt ungt Menneske.

Gertrud.

Ja, han er sin Moders udtrykte Billede.

Julie.

Især kom hans Navn ofte paa Bane i en Fa-

milie, jeg var meget allieret med, og igjennem denne fik jeg at vide — (leende.) ja, for at sige Sandheden, fik jeg der at vide Aftenen før jeg tog fra Kjøbenhavn, at Lindholm skulde til Jer.

Gertrud.

Naa, og derfor fik vi dit Besøg allerede i Formiddag! Ja, du er en stor Strik. — Men har du aldrig seet ham?

Julie.

Jo. En Aften, da jeg var i en Sideloge i første Etage med den omtalte Familie, viste Datteren mig ham. Han sad i Parquettet, jeg selv sad saaledes, at jeg gjennem Rifferten meget godt kunde see ham.

Gertrud.

Saa fik du nok ikke Meget at see af Stykket.

Julie.

Det Stykke har jeg seet før. — Men fortæl mig nu, hvad han mener om Jer og Gaarden.

Gertrud.

Derom har der endnu ikke ret været Tale. Jeg søger naturligviis at skyde Undersøgelsen ud saa længe jeg kan. Men jeg er halvveis bange for, at jeg har jaget mig selv en Staver i Siden.

Julie

Hvordan det?

Gertrud.

Han kom til at fortælle mig, at han er forelsket —

Julie (udbrydende).

Er han forelsket? I hvem? Siden naar? Virkelig forelsket?

Gertrud.

Holdt! Tungen løber løbsk paa dig. Du behøver ikke at være bange. Han er forelsket i et Portrait —

Julie.

I et Portrait!

Gertrud.

Hvis Original han aldrig har seet, og heller ikke kjender; ja, han veed ikke engang, hvor hun er at finde. Det eneste Kjendetegn, han formaaer at angive, er at der var malt en Broche paa Brystet, som forestillede en sovende Amor.

Julie

(overrasket, idet hun usformærket trækker Shawlet sammen over Brystet og hester det med en Naal).

Var der? Har han sagt det? Og hvor har han seet det Portrait?

Gertrud.

Hos en Forgylder i Kjøbenhavn, hvor det skulde sættes i Ramme.

Julie (affbes).

Ja, det er ganske rigtigt. (Svit.) Kun et Portrait? Er du vis paa, at han aldrig har seet den Dame?

Gertrud.

Vær du ganske rolig. Det er kun et Portrait du skal stifte ud.

Julie.

Men hvad angaaer nu den Sag dig?

Gertrud.

Ja, du maa vide, han har sat sig i Hovedet, at den unge Pige, han er forliebt i, meget gjerne kan opholde sig her, da hendes Hjem skal være etsteds i Nærheden af Svendborg.

Julie.

Saa? Troer han det? (Affbes.) Hvad kan have bragt ham derpaa?

Gertrud.

Dg alt dette forekom mig nu saa comist, at jeg fik det Indfald at føre ham paa Glatis og bilde ham ind —

Julie.

At du og Rhia og Thekla egentlig vare unge Damer, hahaha! — ja det har Kathrine allerede fortalt mig.

Gertrud.

Men du begriber vel, at hverken Lydia eller Thekla kunde længe holde ham i den Tro; og nu er han min Sandten bleven smækket og mener sikkert, at jeg har havt ham en Smule tilbedste.

Julie.

Det har du ogsaa, og det er heller ikke fjønt.

Gertrud.

Men du maa huske paa, at han og vi tre stakfels Fruentimmer staae paa Krigsfod til hinanden. Han kommer for at sætte os fra Gaarden; saa maatte jeg stille mig i Forsvarsstand.

Julie.

Men paa den Maade skulde du ikke komme vidt.

Gertrud.

Sahaha — nei, det lader jo til det. Men for det Første vandt man Tid. Siden maatte man see til at hitte paa noget Nøt.

Julie

(Efter nogen Betænkning).

Hør, Gertrud, da I nu engang ere komne ind i det Hjørne, gif det saa ikke an, at jeg tog en Stemme med i dette lystige Musikstykke?

Gertrud.

Saa, hvorledes?

Julie.

Jeg har endnu min gamle Tilbøielighed til at forklæde mig, hvormed du saa tidt har staaet mig bi, blandt Andet ved vore Ordsprogslege. Du skal ikke give mig ud for en ung Pige —

Gertrud.

Nei, det kan jeg begribe.

Julie.

Men giv mig ud for en pæn, gammel Dame, der er kommen i Besøg hos Jer, for Exempel — ja, jeg har nok lyst til at agere min kjære, gamle Faster Elisabet, med hendes smukke Væsen og lidt fremmede Udtale.

Gertrud.

Na, det er en fortræffelig Idee! — Men hvad skulde det føre til?

Julie.

For det Første kunde det forsones Lindholm med dig, naar han seer, at en af de ældre Damer virkelig var en forklædt ung Pige.

Gertrud.

Savist, det har du jo Ret i. Lad mig kysse dig for det Indfald! — Og dernæst?

Julie.

Dernæst — ja, jeg gad nok gjort hans Beskjendtskab uden at han kjendte mig. Ligeoverfor unge

Damer pleie Herrerne sjelden at give sig selv, men søge at tage sig godt ud. For en agtværdig, gammel Dame generer man sig ikke.

Gertrud.

Du er igrunden klogere end jeg havde tænkt.

Julie.

Tak for Complimenten.

Gertrud.

Men man siger jo, at Kjærlighed gjør skarpsindig. Det kan være, at du paa Comedien den Aften har forseet dig paa Frederik.

Julie.

Hedder han Frederik? Det Navn kan jeg godt lide.

Gertrud.

Ja, han har lutter gode Egenstaber. Det opdager man altid, naar man er forliebt.

Julie.

Lad du mig om det. — Men een Ting maae vi være enige om: jeg vil tale uforstyrret med ham. Du maa heller ikke være tilstede.

Gertrud.

Ja, det er just ikke sagt, at Frederik nu, da han eengang er bleven narret, vil indlade sig paa et saadant høitideligt Møde. Men vi kunde jo sige ham, at du maaskee kan give ham Oplysning om

den Dame, hvis Portrait han har seet. Det var jo heller ikke umuligt, da hun skal opholde sig i Nærheden af os.

Julie (med Latter).

Ja, det er godt! Siig kun det. Men raad mig nu, hvorledes jeg skal komme til at see ud som en stadfelig gammel Dame.

Gertrud.

Lad Kathrine vise dig hvad vi har i vor Garderobe; der er Nok du kan bruge.

Julie.

Men jeg maa være godt udklædt; han maa ikke fatte Mistanke.

Gertrud.

Ja, det er jo ingen Livssag. Mærker han Uraad, saa vil han snart finde sig i, at du ikke er gammel, men en ung, smuk Pige. — Du skal tage et Hovedtøi paa med mange Blonder, der nogenledes kan skjule Ansigtet. Jo ældre du gjør dig, des lettere vil det falde.

Julie.

Det troer jeg selv; — og Faster er jo nær ved de Halvfjerds. Kunde jeg blot vise mig som hun er, saa fiin og skrøbelig, og med det fornemme Bæsen, jeg saa godt kan lide hos hende.

Gertrud.

Kan du det? Det skulde man ikke troe om dig.

Julie.

Nei, for min egen Person vil jeg helst være fri derfor. Vil man være fornem, saa maa man forstaae at soutenere det. (Seende.) Du, Gertrud, maa aldrig prøve derpaa; du kan ikke soutenere det. — Og saa vil jeg gaae op til Kathrine.

(Gaaer.)

Gertrud (ene).

Det har hun min Tro Ret i. Fornemhed var nok det Sidste, jeg turde tænke paa. — Men det Indfald af hende kommer mig hypperlig tilpas. Hun vil nok forstaae at give Frederiks Tanker en anden Retning. (Vender sig om.) Der kommer Lydia og Thekla for at nyde deres Triumpher. De vil snart mærke, at Vinden nu blæser fra en anden Kant.

Elleve Scene.

Gertrud. — Lydia og Thekla, begge pyntede, Lydia smagløst og ungdommeligt, med en moderne Fionghat, stor Crinoline o. s. v.

Lydia.

Hvor er Lindholm henne, Gertrud?

Gertrud.

Har I taget Hat paa? Hvor vil I hen?

Lydia.

Veiret er saa smukt; jeg vil maaskee gjøre en Spadseretour til Stranden. — Men er Hr. Lindholm ikke herne?de?

Gertrud.

Nei, nu beseer han Haven, og fra den Tour kommer han vist ikke saa snart tilbage, om han ikke bliver reent borte for os.

Lydia.

Na, hvad er det for en Snak!

Gertrud.

Ja, kommer han, som jeg dog vil haabe, saa træffe vi ham vist i daarligt Humeur over den Vandring.

Lydia.

Det skal du ikke bryde dig om. Jeg forstaaer at sætte ham igjen i godt Humeur. Det er mageløst som han var artig og galant imod mig! Og saa mange smukke Ting han sagde mig! Gjætter du, hvor gammel han paastod jeg var, efter mit Udseende at dømme? Fem og tyve Aar.

Gertrud.

Saa?

Lydia.

Ja, veed du hvad, Gertrud, i Sommer har jeg virkelig haadt et meget ungdommeligt Udseende;

jeg har ofte forundret mig over det — og Kathrine figer det Samme.

Gertrud.

Ja, naar Kathrine figer det, saa kan du stole paa det.

Lydia.

Denne Lindholm er et overmaade elskværdigt Menneſke. Han lod til at intereſſere ſig ganſke overordentlig for at jeg fulgte ſaa ivrig med den nyere ſkjønne Literatur.

Gertrud (affides).

Jeg maa advare Julie, at hun ikke ſtøder ſammen i Utide med dem der. (Svit.) Nu gaaer jeg op. Hvis Frederik kommer, Lydia, ſaa maa du gjøre Brug af dit gode Udſeende i Sommer og ſætte ham i Humeur igjen.

(Gaaer.)

Lydia.

Gertrud ſkal altid være ſaa ſpids. Hun er gammelbogs og holder ikke Skridt med Tiden; ſaa kan hun ikke forſtaa, at Andre kan tage ſig ganſke anderledes ud end hun. (Til Thekla.) Sidder Fjedren paa min Hat rigtig? Jeg har ladet den montere ganſke efter min egen Phantafie.

Thekla.

Men hvorfor har du ikke taget dit blaa Langſhawl paa? Det klæder dig ſaa godt.

Lydia.

Det er fuldkommen sandt. Vil du tjene mig i at hente det ned?

Thekla.

Det skal jeg gjerne.

(Gaaer.)

Lydia.

Jeg har læst i en Bog om en Miss Rosamunda, der altid, naar hun viste sig, var ledsaget af en stor engelsk Bulldogge, der ogsaa altid lagde sig ned ved hendes Fødder og saae op til hende. Der staaer, at det gjorde et saa eiendommeligt, frapperende Indtryk. Naar her var en rigtig stor Hund — ja, Lænehunden, men den er saa affkyelig. — Der har vi Hr. Lindholm.

• **Tolste Scene.**

Lydia. Frederik. — Siden Thekla.

Frederik

(uden at bemærke Lydia).

At finde Bei i den Have, det hører til de vandskelige Ting. Hvor et Træ var blæst om, enten det var over en Allee, eller en af Gangene, der laae det i uforstyrret Ro og tvang mig til at vende om igjen. Jeg kunde ligesaa gjerne søgt en Gjennemgang i en af Urskovene.

Lydia

(nærmer sig og giver ham et lille Slag med sin Bifte).

Hvad er det, min Herre tænker saa fordybet paa?

Frederik.

Ah, Frøken Mikkelsen!

Lydia.

Maa jeg bede, Frøken Trane.

Frederik.

Det er sandt, Frøken Trane. — Men De undskylder vel. Jeg maa see til at faae fat paa Gartneren eller En af Folkene, der kan være mig lidt til Hjælp.

(Gaaer.)

Lydia.

Hvad var det for en bøffelagtig Maneer? Det var alt det han saae paa mig, og for lidt siden var han lutter Die og Dre. Ja, vil han spille den Eigegyldige, for mig gjerne! Kan han være tjent dermed, jeg kan sagtens.

(Thella kommer ind igjen.)

Thella.

Her er dit Shawl.

Lydia.

Det er godt. Giv mig det.

Thella.

Dg du meente jo, at Lindholm interesserer sig saa meget for din Lecture; saa tænkte jeg, at jeg vilde tage „Onkel Tom's Hytte“ ned med til dig. See der!

Lydia (vred).

Na, hvad skal jeg med den! — Kom, lad os gaae op. (De gaar.)

Trettende Scene.

Gertrud. Frederik.

(komme fra den modsatte Side).

Gertrud.

Jeg frygtede selv, at du ikke saa let kunde finde dig tilrette i Haven. Men vil du vente en Times-tid, saa kan vi gaae sammen.

Frederik.

Ja Tak. Jeg er virkelig nysgjerrig for at see, hvorledes Tante vil finde en passabel Bei.

Gertrud.

Der er blæst nogle Træer om, det er sandt; men der er en Sti, der fører forbi dem. — Jeg skulde gjerne gaae med dig strax, men jeg har lige nu faaet Besøg af en gammel Veninde. Det er en ugift Søster til Justitsraad Helmer, der eier en Gaard her i Nærheden. Jeg troer vist, at det ogsaa kunde

være dig behageligt at gjøre hendes Bekjendtskab. Hun er inde i Alt hvad der foregaaer i Nabolaget, og kjender hvert Menneſke af nogen Betydning i en viid Omkreds. Det er da ikke ſaa urimeligt, at du hos hende kan ſkaffe dig Oplysning om den unge Pige, hvis Portrait du har ſeet i Kjøbenhavn.

Frederik.

Nei, det gjør jeg bedſt i, nu at opgive. Man bliver let til Nar ved en ſaadan Efterspørgſel hen i Bind og Veir.

Gertrud.

Det behøver du ikke at frygte for. Desuden, for at være oprigtig, jeg har allerede ſpurgt hende, og hun troede beſtemt at kunne give dig nogen Anviſning.

Frederik.

Troede hun? Virkelig? — Ja, jeg træffer hende formodentlig her til Middag.

Gertrud.

Nei, ſaa længe bliver hun ikke; hun fører ſnart hjem igjen. Men du kan godt nu gaae op til hende. Alderen har gjort hende lidt ſjør; ſaa det er ikke ſagt, hun kommer herved.

Frederik (ubestemt).

Ja, naar De mener — jeg kan jo ſagtens — endſkjøndt...

Gertrud (affides).

Naar bare Julie er færdig med sin Omlædning. (Søit.) Lad mig først gaae op og melde dig. Det er det Bedste. (Gaaer.)

Frederik (ene).

Ja, vi Menneſter ere daarlige! Et flygtigt Indfald bliver, inden vi ſee os om, til en Livsopgave for os, eller dog til en fix Idee, der aldrig lader os i Ro. Det er ſlet ikke umuligt, at Tante Gertrud igjen gjør ſig en Fornøielſe af at have mig lidt tilbødte, og dog kan jeg ikke ſtaa imod! Der er Noget, der beſtandig driver mine Tanker hen til dette Punkt, og enhver lille Mulighed til at komme paa Spor ſynes mig værd at forfølge. (Seer Julie nærme ſig.) Det maa nok være den gamle, fremmede Dame. (Gaaer hende imøde.)

Fjortende Scene.

Frederik. Julie.

Julie er klædt ud ſom en gammel, fornem Dame, med en ſor en ſaadan paſſende Mantille af ſort Silketoi over ſin Dragt, Anſigtet ſaavidt muligt indhyllt af Blonder eller Kniplinger, og med en dertil ſvarende Toi- eller Straabat. Hun har blaa Brillen paa og ſtøtter ſig til en Stof, dog uden at hun behøver at gaae boiet. Hendes Paaklædning er ſiin, ſom en ældre Dame kan bære den.

Frederik (hilſende).

Hvis jeg ikke feiler, er det en Søſter til Juſtitsraad Helmer, jeg . . .

Julie

(med forandret Betonning af Stemmen, strax i Begyndelsen talende med en gammel Dames Livlighed).

Ja — ja! — Og De er bestemt den unge Hr. Lindholm, min kjære Veninde Gertrud talte om. Dem søgte jeg just. Vi To skal tale med hinanden. (Med mattere Stemme.) Men har De en Stol? Jeg gif lidt for hurtig. Man bliver gammel, Venene vil ikke lystre. (Sætter sig, da Frederik hurtig har bragt en Sævestol.) Og tag De Plads ved Siden af mig. — Altsaa, hvad var det nu Gertrud fortalte mig? Var det ikke et Portrait, De havde seet i Kjøbenhavn?

Frederik.

Jo, Frøken.

Julie.

Og med en Broche i Brystet, der forestillede en Amor, ikke sandt? (Da han bejaer det.) Var ikke Grunden fort, saa at Figuren viste sig mere udhævet?

Frederik.

Jo, det erindrer jeg godt.

Julie.

Og hvordan var hendes Hovedbedækning?

Frederik.

Hovedbedækningen? Lad see — et hvidt Shawl

med rød eller broget Kant faldt ned over Hovedet og var slynget sammen under Hagen.

Julie.

Rigtig. Og i Haanden holdt hun —

Frederik (afbrødende hende).

En smuk lille Bouquet, som hun med sin skjelmste Mine syntes at ville række Beskueren.

Julie.

Rigtig, ganske rigtig. Det Portrait har jeg seet, og den unge Pige maa jeg ogsaa kjende . . . lad mig kun faae Tid til at husse mig om. — Men siig mig først, hvorfor har De saa stor Lyst at gjøre denne Piges Bekjendtskab?

Frederik.

Bedste Frøken! fordi jeg ikke kan slippe det Indtryk, Portraitet har gjort paa mig. I de otte Dage det var hos Forgylberen saae jeg det daglig, endog flere Gange, og det fængslede mig saaledes, at Billedet bestandig stod for mig, og endnu ikke vil vige fra mig.

Julie

(med en urolig Bevægelse paa Stolen).

hm! Saa?

Frederik.

Det er som forheret: om Dagen er det idelig i mine Tanker, om Natten drømmer jeg om det.

Undertiden forekommer det mig, at jeg seer det træde ud af Rammen og med venlige Ord række mig Haanden; til andre Tider, at det leer mig ud og vender mig Ryggen. Jeg maa see denne unge Pige. Synet af det levende Bæsen, enten hun svarer til eller overgaaer Billedet, vil igjen bringe mit Sind i Egevægt. Thi jeg troer næsten, at der laae en dæmonisk Magt i Portraitet, der ikke vil vige før den forjages af Virkeligheden. — Men tilgiv mig — jeg lader mig rive hen af mine Følelser. Jeg har ingen Ret til at gjøre Fordring paa Deres Taalmodighed; jeg frygter, at jeg kjæder Dem.

Sulte.

Nei, sandfærdig om De gjør. Jeg har hørt paa Dem med stor Fornøielse. — Men sæt nu, at denne Pige ikke svarer til Deres Forestillinger, at Maleren har smigret — eller sæt, at hun ikke længer er fri?

Frederik.

Tael ikke derom! Denne Tanke gjør mig forstyrret i Hovedet. Lad mig troe, at hun er som jeg tænker mig det, at hun er fri endnu, og at jeg kan vinde hende. — Men, bedste Frøken, jeg har nu skriftet for Dem. Hvad Trøst troer De at kunne give mig? Kjender De den unge Dame?

Sulie.

Jo, jeg tvivler ikke derpaa — jeg kjender hende — bestemt — og det saa godt som jeg kjender mig selv.

Frederik.

Virkelig? Men saa er det jo en Lykke, at jeg har truffet Dem her! — Ikke sandt, hun er ligesaa elskværdig som hun er smuk?

Sulie.

Ja, kjære Ven, et gammelt Fruentimmer som jeg tør ikke indlade sig paa at bedømme Skjønheden. Men hvad hendes gode Sider eller, om De vil, hendes Elskværdighed angaaer, — hos mig har hun en høi Stjerne. Men det forstaaer sig, jeg har jo kjendt hende næsten fra Fødselen og været vant til at forkjæle hende en Smule, saa jeg maaskee er partiff.

Frederik.

O nei! det er De vist ikke! — Hun er livlig, munter — ikke?

Sulie.

Na jo — det kan man nok sige.

Frederik.

Skulde maaskee hendes Munterhed imellem gaae lidt for vidt?

Julie.

Nei, der gjør De mig Uret — (griber sig i det; affbes.) Det gaaer galt!

Frederik.

Hvad behager?

Julie.

Jeg siger, De gjør den unge Pige Uret, hvis De nærer den Frygt. Der er en alvorlig Grund i hendes Sjæl — De kan troe mig.

Frederik.

Ja, det har ogsaa været min Mening. Hendes Mund var skjelmst, men der laae Alvor i Diet. O, hun har vist alle gode Egenskaber. Men — (standsfer.)

Julie.

Nu, kom De kun frem med Deres Indvending, hvis De har Noget at sige paa hende.

Frederik.

Nei, det tænkte jeg mindst paa. Jeg kom i Frygt for hvad Haab jeg turde gjøre mig ligeoverfor en saa fortræffelig Pige.

Julie.

Det troer jeg just ikke De behøver at frygte for. I al Fald har hun — men kun for saa vidt jeg veed — en meget god Forestilling om Dem.

Frederik (hastig.)

Om mig? Hun skulde kjende mig?

Julie.

Hun har seet Dem, og hørt Dem omtale.

Frederik.

Men det er jo mærkværdigt! Jeg har været saa lykkelig! — Og hun — hun . . . har hun maaskee httret sig angaaende mig?

Julie.

For mig i det Mindste.

Frederik.

Og Frøkenen troer, at hun . . . at jeg tør fatte Haab?

Julie.

Ja, i det Punkt ere unge Piger ikke saa gode at blive klog paa. Men det kunde nok være — efter hvad jeg tør slutte. De har gjort et . . . et behageligt Indtryk paa hende, et meget behageligt.

Frederik.

O, hvis jeg turde troe det! — Men tillad mig — ja, jeg er næsten bleven forvirret i Hovedet over Alt hvad De har meddeelt mig — men kun eet Ord endnu: er det for ubeskedent, om jeg spørger Dem om hendes Navn?

Julie (affbes).

Hvad skal jeg svare dertil? (Sott.) Hendes

Navn? I min Alder huffer man ikke saa godt Navne.

Frederik.

O, hvor kan De sige det? Naar De har kjendt hende fra hendes Barndom . . .

Julie (affbes.).

Han har Ret — jeg sidder og vaaser. (Svit.) Nu ja, hendes Navn veed jeg; men jeg er uvis, om jeg tør meddele Dem det..

Frederik.

Men af hvad Grund?

Julie (usikker).

Jo, fordi — (Affbes.) Nu har jeg det! (Svit.) Fordi den gode Gertrud maaskee ikke seer det saa gjerne.

Frederik.

Tante? Veed hun Noget om hende?

Julie.

Naturligviis. Har hun ikke sagt Dem, at her idag var en ung Dame i Besøg?

Frederik.

Det har hun; men det var et lystigt Indfald, en reen Narrestreg.

Julie.

Ja, det veed jeg ikke. Men Hovedsagen er,

at hun er vidende om, at den unge Pige, De spørger om, er her.

Frederik.

Men saa er det Uret, stor Uret, at hun har holdt det skjult for mig, saa indstændig jeg har spurgt hende.

Julie.

Mit Raad er, at De gaaer op til hende og hilser fra mig om hun vil komme herved. Jeg vil imidlertid gaae lidt omkring her foran i Haven, og skal vente paa Dem.

Frederik.

Inden jeg gaaer, vil jeg takke Dem for Alt hvad De har meddeelt mig; De har gjort mig usigelig glad derved. — Tante skal dennegang ikke slippe fra mig; nu har jeg Dem til Allieret.

(Gaaer.)

Julie

(tager Brillerne af, og trækker Veiret).

Det var godt, at han gif. Mit Hjerte banker, jeg var ikke langt fra at snakke over mig. — Men hvad kan jeg nu vente? Han elsker mig — nei, ikke mig, men et Billede af mig. Hvis han nu seer mig selv, og jeg pludselig opdager, at han føler sig skuffet — ah, det var tungt! Jeg vil da forstaae, at jeg har spillet et uoveligt Spil. Men jeg

vil forjage denne Tanke, jeg taaler den ikke, den presser Blodet til mit Hjerte. Som jeg alt fra hiin Aften følte mig dragen hen til ham, og nu, da jeg talte med ham, ikke fandt mig stuffet, saaledes vil jeg haabe, at ogsaa han — men, hvis nu ikke? Ja, Herregud, tage Livet af mig, vil jeg formodentlig ikke. Men saa gjør jeg dog bedst i at leve og døe som gammel Frøken. Nu har jeg jo øvet mig i Kunsten. — Tys! der kommer Nogen — (seer sig om) jeg kan gaae her ind.

(Gaaer hurtig ind i Lysthuset og lukker Døren efter sig.)

Femtende Scene.

Gertrud. — Siden Frederik.

Gertrud

(med et Brev i Haanden).

Hvad kan dog det Brev indeholde! Naar Majoren sender et Brev til Frederik med Stafet, saa maa Indholdet min Sandten være af Bigtighed. Ja, det angaaer os Stakler, derom kan der ikke tvivles. Men hvad kan det være? Jeg er skammelig nysgjerrig. (Beseer Brevet paa alle Kanter.) Hm! der er et af Majorens solide Segl for, hvormed det gjerne kunde gaae til China uden at lide Skade; — og desuden, det er meget malhonnet at fige i andre Folks Breve. Det kunde aldrig falde mig ind, nei

fy! — naar jeg blot vidste, hvad det handlede om!
— Naa, der kommer Frederik. Saa er jeg fri for
den Fristelse. (Frederik kommer hurtigt.) Er du
der! Det var ret heldigt, jeg traf dig.

Frederik.

Det var ogsaa heldigt, jeg traf Dem. Jeg
har noget meget Vigtigt at tale med Dem —

Gertrud.

Men det er ikke saa vigtigt som Det, jeg har
at sige dig.

Frederik.

Jo, det er det vist.

Gertrud.

Nei, med din Tilladelse. See, her er et Brev
fra din Onkel. Det maa endelig være vigtigt, siden
det er kommet med Stafet.

Frederik.

Fra min Onkel? — (Bryder det og løber det hurtigt
igjennem.)

Gertrud (affbed).

Jeg skal dog lægge Mærke til hans Ansigt,
om jeg ikke kan læse Indholdet i Minerne. Han
rynker Panden — nu opklares han igjen. Der er
nok baade Ondt og Godt i det Brev.

Frederik

(idet han bliver ved at see i Brevet).

Det Brev angaaer Dem og de andre to Damer. Onkel erkjender nu, at han gif lidt for hastig tilværks, da han sendte mig herhid. Vil De høre: „Det var en Feil af mig, skriver han, at bebyrde tre uerfarne Fruentimmer med et Tilsyn, de dog ikke kunde paatage sig. Du skal opgive den hele Undersøgelse —“

Gertrud (affbes).

Det er saamænd ogsaa det Fornuftigste.

Frederik

(vedblivende at læse).

„Siig til Gertrud og mine andre to Cousiner, at jeg befrier dem for alt Ansvar. Men det bliver dog vel bedst, at jeg nu anviser dem et andet Opholdsted, hvor de kan tilbringe Resten af deres Dage i Ro og Fred, uden at have med Forpagtere og Forvaltere at gjøre. Derimod skal du blive paa Gaarden og strax tiltræde Godssets Bestyrelse. See til at faae Andresen til Forvalter; han opholder sig o. s. v.“ Resten kan vist ikke interessere Dem. — Ja, Tante, hvad synes De nu derom?

Gertrud.

Det er jeg for min Part meget fornøiet med, og vil bede dig, ret meget at takke din Onkel. Noget

Saadant har længe været mit Ønske, og paa Lydias og Theklas Begne kan jeg bestemt sige det Samme.

Frederik.

Det er mig kjær; det skal jeg strax skrive til Onkel. — Men, som sagt, der var Noget, jeg selv gjerne vilde tale med Dem om . . .

Gertrud.

Ja, vent lidt. Der er et Par Punkter, jeg ønskede, du vilde berøre i dit Brev. Først —

Frederik.

Kan vi ikke siden tale derom?

Gertrud.

Det er snart sagt. Først saae jeg helst, at mit Compagnieskab med Lydia og Thekla nu blev hævet. Jeg kan dem begge udenad, og der er Ingenting mere hos dem, der kan more mig, eller som jeg kan gjøre mig lystig over. Lad os nu Hver drage til Sit.

Frederik.

Det kan vist meget godt skee. — Men maa jeg saa være saa fri at spørge Dem —

Gertrud.

Paa Diebliffet. — Der er eet Punkt til, der ligger mig en lille Smule paa Hjertet. Her er en-deel fattige Folk i Omegnen, som jeg har hjulpet

hvormed jeg kunde. Skriv til din Onkel, om de tør beholde denne Understøttelse.

Frederik.

Jo, kjære Tante, det kan De være fuldkommen vis paa, og den skal altid gives dem i Deres Navn.

Gertrud.

Tak, Frederik, og kom saa med dit Spørgsmaal.

Frederik.

Jeg har med megen Forundring i dette Dieblit faaet at vide —

Gertrud.

Na, bliv ikke vred! Der er endnu Noget, hvorm du endelig maa skrive til din Onkel. Gartneren her paa Stedet duer ikke; det er meer end vist. Men hans Kone er et skikkelig Fruentimmer, og Børnene velopdragne. At han ikke kan blive, forstaaer jeg. Men lad der gøres Noget for de Menneſker, at de ikke ganske forfalde.

Frederik (utaalmodig).

Det kan De nok vide vil skee, og i al Fald det lover jeg Dem. Men nu maa De ogsaa skjænte mig Opmærksomhed.

Gertrud.

Tael kun; jeg er lutter Dre.

Frederik.

Nu velan da: Den unge Dame —

Gertrud.

Ja, hie lidt — der var dog endnu Noget . . .

Frederik.

Nei, nu er min Taalmodighed forbi.

Gertrud.

Det var heller ikke Noget — bliv kun ved.

Frederik.

Det er sagt med to Ord. Den unge Dame, hvis Portrait jeg har seet og har spurgt Dem saa meget om, hun er jo her paa Gaarden.

Gertrud (forundret).

Er hun her? Hvem siger det?

Frederik.

Den gamle, værdige Frøken Helmer. Jeg kommer nu fra hende.

Gertrud.

Har hun sagt det?

Frederik.

Hun har udtrykkelig henviist mig til Dem.

Gertrud (affbød).

Det er vist et Skjelmeri af Julie. Men hvad skal jeg svare? (Søit.) Naar hun har sagt det, saa tør jeg vel ikke længer nægte det.

Frederik.

Hvor er da den unge Dame? Og hvad kan der være iveien for, at De forestiller mig for hende?

Gertrud.

Ja, det kunde jeg maaskee nok — (affides) naar jeg bare vidste, hvor i Verden hun var. (Søit.) Men jeg maa først tale med Julie —

Frederik.

Hvem er Julie?

Gertrud (affides).

Jeg forplumrer mig. (Søit.) Det er den gamle, værdige Frøken Helmer. Der er en Banffelighed, en . . . en — kort sagt, hende maa jeg tage paa Raad med.

Frederik.

Men hun har jo bestemt erklæret, at De —

Gertrud.

Det hjælper ikke. Først maa jeg tale med hende. (Affides.) Ja, jeg bliver vist straffet med min egen Svøbe.

Frederik.

Hvor er hun da?

Gertrud.

Det maa du vide. Du kommer jo fra hende.

Frederik.

Hun var her for lidt siden. Men nu er hun vist gaaet op til Dem.

Gertrud.

Saa skal jeg see til at træffe hende. (Vil gaae.)

Frederik.

Meget vel; det kan vi jo. (Vil følge med.)

Gertrud.

Nei, jeg maa gaae alene; det er en Betingelse. Bliv du her; vi komme enten ned til dig, eller jeg skal sende Bud.

Frederik.

Nu, som De vil.

Gertrud (affides).

Bor Herre maa vide, hvorledes det vil spende af!
(Gaaer.)

Frederik (ene).

Det er da ubegribelige Banffeligheder Tante gjør ved den Sag. Hvad har hun nu sat sig i Hovedet! Ja, det vil nu vise sig. — (Tager Brevet frem igjen.) Der var et Postscriptum, jeg kun flygtig saae paa. (Læser.) „Naar du har faaet dette Anliggende i Orden, Frederik, saa skulde du for Alvor tænke paa hvad jeg før har opmuntret dig til. See til at faae dig en brav, lille Kjæreste, der kan boe og bygge med dig paa din Eiendom.“ — Ja,

Onkel, det er mit eget høieste Onske. Du er den kjære, gamle, fornuftige og fortræffelige Onkel, som du altid har været. (Gaaer et Par Skridt.) Naar Tante nu ikke kommer snart, saa taber jeg den sidste Rest af min Taalmodighed. Men skulde Frøken Helmer ikke være hernebe? Jeg synes, hun talte om, hun vilde gaae op og ned her i Nærheden. (Ibet han vil gaae.) Der rørte sig Noget inde i Lysthuset. Om hun nu var gaaet derind, og maaskee er falden i Søvn? Jeg skal dog see ad.

(Ibet han vil gaae ind i Lysthuset, slaaes Vinduet op, eller skydes tilside, og man seer Julie noget tilbage i Rummet sidde derinde, klædt ganske som Portraitet i Fjerde og Fjortende Scene er beskrevet, altsaa med Brochen i Brystet, et Shawl om Hovedet slynget under Sagen, *) og med en Bouquet i Haanden, som hun med en leende Mine rækker ham. Farverne af Shawlet og Paaklædningen maae være levende, og Belysningen, der falder paa hende, vælges saaledes, at det Hele gjør et Indtryk som et Tableau vivant.)

Sextende Scene.

Frederik. — Julie. Gertrud, der lidt efterat Vinduet i Lysthuset er slaaet op og Julie endnu viser sig, træder

*) Det er det samme Shawl, hvormed hun i Tiende Scene kom ind.

ind fra høire Side, men bliver staaende i Frastand, idet hun forbausset slaaer Hænderne sammen.

Frederik (farer tilbage).

O, Himmel! der er det jo! Det er Portraitet — nei, det er et levende Væsen — det er hende selv, hende, jeg har søgt! Det er de samme indtagende Træk, den samme leende Mine, Alt, hvad der har fortryllet mig! — O, tael! Er det Dem, der har levet i mine Drømme og i mine vaagne Tanker? Hvis De vil forsvinde som De viser Dem, saa giv mig dog et Tegn, at jeg ikke forgjæves har fundet Dem.

Julie

(rækker ham Bouquetten ud fra Vinduet).

Tag denne! Andet har jeg ikke. (Hun træder frem.) De har ønsket at lære Den at kjende, hvis Billede De har seet. Jeg har gjerne søiet mig efter Deres Ønske.

Frederik.

O, hvor jeg takker Dem!

(Hun træder Gertrud nærmere.)

Gertrud.

Men, Julie, er du den Dame, hvis Portrait Frederik har talt om?

Julie.

Ja, lille Gertrud — (affædes til hende) og denne gang er det dig selv, der er bleven mystificeret.

Gertrud.

Lie bare stille!

Frederik.

Men hvor er da Frøken Helmer?

Julie.

Det er virkelig mig.

Frederik.

Oh nei! Den gamle Dame, jeg talte med . . .

Julie.

Ah, min Faster! Ja, hun er gaaet sin Forvandling imøde og har kastet Puppen. Hendes Mantille, Brillen og Stof ligge derinde.

Frederik.

O, nu forstaaer jeg! — Men hvis det var Dem, saa har De jo selv givet mig Ret til at haabe.

Julie

(rækker ham Haanden).

Og dette Haab vil jeg heller ikke berøve Dem. Dog maa ogsaa min Fader spørges.

Gertrud.

For ham svarer jeg.

Julie.

Ja — men vi maae lade nogen Tid gaae hen . . .

Frederik.

O, hvorfor det!

Sulie.

Nu ja, De har jo erklæret, at Portraitet, De saae, ligner mig, det Portrait, De har tillagt saa mange gode Egenstaber. Forund mig nu nogen Tid, for at De ogsaa kan erfare, om jeg ligner Portraitet.

Frederik.

Det gaaer jeg ind paa; thi det er jeg forvisset om.

Gertrud.

Amen! jeg giver min Betsignelse dertil.

